DE VEGHE ÎN ISRAEL

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

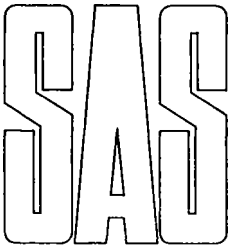

De veghe în Israel

V.1.0

ISBN:
973-9138-58-6

Malko Productions – Paris,
Le gardien d'Israel
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

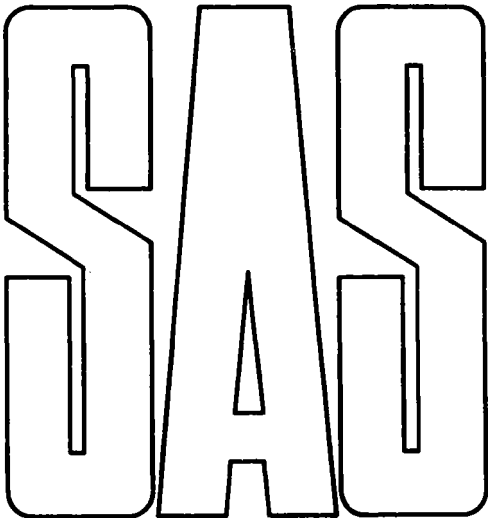

De veghe în Israel

În româneşte de Anca Pisică

Tineretul

1998

Capitolul I

Gregori Skripov îşi încetini imperceptibil ritmul mişcărilor din bazin, regulat ca balansul acului unui metronom, căutând să-şi prelungească plăcerea cât mai mult posibil, dar să-şi păstreze în acelaşi timp şi mintea limpede. Genunchii îi alunecau pe cearceafurile din satin mov, iar faţa şi-o afundase în culcuşul călduţ format de umărul Valentinei Sevcenko în timp ce făcea dragoste cu precizia şi cu lentoarea unui atlet care execută un exerciţiu. Partenera lui stătea lungită de-a latul patului foarte jos, cu un picior atârnându-i pe podea. Îşi păstrase doar pantofii, în rest, era goală-goluţă. Televizorul deschis, dar cu sonorul dat la minim, răspândea o lumină blândă ce permitea să se întrezărească forma trupurilor. Valentina, cu ochii închişi şi braţele încolăcite în jurul gâtului amantului ei, se lăsa posedată.

După ce se întorseseră de la *Sardi's West*[1], tânăra stewardesă de la Aeroflot se retrăsese în modul cel mai firesc din mulţime şi se îndreptase direct spre dormitor. În timp ce Gregori deschidea televizorul, ea începuse să-şi scoată hainele de pe ea. După ce umplu două pahare cu votcă, Gregori Skripov se dezbrăcă şi el, observând-o din pat.

Tânăra rusoaică avea trupul musculos cu bazinul foarte cambrat, cu coapsele prelungi şi puternice, iar pieptul mic. Faţa destul de dură cu trăsături regulate era încadrată de părul brun-roşcat şi ondulat. Numai gura bine conturată cu buze groase atrăgea întotdeauna privirile. Îndată ce îşi scoase un colant albicios de-a dreptul oribil, Gregori îi ceru cu voce egală:

— Pune-ţi pantofii!

Ea îl ascultă fără să comenteze, apoi se lungi lângă el. Băură îndelung votcă în linişte, uitându-se la imaginile mute ale emisiunii *Last, last show.* Apoi Gregori Skripov surprinse privirea Valentinei fixându-i sexul încovoiat şi lipsit de glorie. El schiţă un surâs.

— De la prea multă votcă!

Cu un gest firesc, ea se aplecă imediat peste pântecele lui. Mângâierea caldă şi dulce a gurii sale îi transmise lui Gregori un

[1] Restaurant la modă, unde se cinează după spectacolele de teatru (n.a.).

fior delicios în toate terminaţiile nervoase. Închise ochii, alungând pentru o clipă teama, în vreme ce Valentina se aşează mai comod într-un cot. Ea îşi prelungi felaţia până simţi că o dor fălcile, dar ajunse, în fine, la un rezultat. Fără să se sinchisească prea tare, cum ar fi fost normal, Gregori se lăsă în voia ei, fixând tavanul bej, dând frâu liber imaginaţiei. Când, în sfârşit, o răsturnă pe Valentina pe spate, bazinul acesteia îi veni în întâmpinare ca să nu destrame farmecul. Din acel moment, începură să facă într-adevăr dragoste. Simţind că îşi micşorează ritmul, Valentina îi şopti lui Gregori la ureche:

— Ai terminat?

Gregori îi răspunse gâfâind fără să-şi schimbe poziţia:

— Nu, nu, dar nu mai vreau.

Apoi înălţă capul puţin şi se uită la ceas cu coada ochiului. Era douăsprezece şi jumătate. Ei trebuie să-l aştepte deja. Îl cuprinse brusc o tristeţe, dar nu se smulse din pântecele primitor căci, a doua zi dimineaţă, va lua zborul 352 al companiei Aeroflot pentru Moscova, apoi totul se va termina. Se va pomeni într-o lume înspăimântătoare şi închisă, fără nici o speranţă.

Cu un soi de agitaţie disperată, începu să se mişte din nou, concentrându-şi întreaga energie a cugetului în sex. Încercă să nu se gândească la nimic, în afară de tânăra târfuliţă de culoare, cu fusta ei mini din piele, care stătea tot timpul în faţă la *Stage,* situat pe Seventh Avenue. Nu avusese niciodată curajul să o abordeze.

Sexul i se trezi la viaţă. Mai liniştit, începu să se gândească. Cum ar putea oare să scape de Valentina Sevcenko? Din momentul în care ieşise din biroul lui de la Naţiunile Unite, situat pe First Avenue, oamenii din al Cincilea Directorat nu-l slăbiseră nici o secundă din ochi. În apartamentul de vizavi, ocupat în mod firesc de un coleg rus, ce lucra tot la Naţiunile Unite, doi membri din al Cincilea Directorat – „Murder Inc.” – din cadrul KGB – îl supravegheau continuu şi erau gata să intervină imediat dacă observau că avea cea mai mică intenţie să-şi ia tălpăşiţa. Cei doi erau Valeri Pavlov şi Oleg Lianin. Oficial, făceau parte din Misiunea sovietică la Washington, veniţi să-şi petreacă sfârşitul de săptămână la New York. Însă Gregori Skripov era colonel plin în KGB şi avea în spate douăzeci şi şapte de ani de „casă”. Era un profesionist prea vechi ca să se lase înşelat de aparenţe. Acesta era şi motivul pentru care fusese chemat la Moscova, adică pentru aşa-zisa conferinţă organizată de directorul general

al KGB, la care participau şi şase adjuncţi ai lui Andropov. Însă Gregori nu îşi făcea nici o iluzie, căci ştia clar că va ajunge direct într-o celulă de la Lubianka. Cunoştea prea bine procedeul, fiindcă îl aplicase şi el altor „trădători”. Îl chinuia o singură întrebare: oare şi „ceilalţi” fuseseră la fel de imprudenţi? Să fie oare victima vreunui denunţ? Poate că nu va afla niciodată.

Se gândi la maşina care îl aştepta puţin mai departe, la intersecţia Străzii 60 cu First Avenue. Oricât de puternici ar fi, protectorii lui nu puteau face nimic atâta vreme cât nu reuşea să ajungă la ei. Imobilul mic cu patru etaje aparţinea Ambasadei sovietice şi beneficia de extrateritorialitate.

Chiar şi femeia cu care se culca făcea parte din echipa de „protecţie”. Lucrând sub acoperire ca stewardesă la Aeroflot, Valentina era unul dintre elementele cele mai strălucite din al Cincilea Directorat. În timp ce ea se dezbrăca, Gregori observase cum muşchii i se încordau sub pielea satinată. Avea umerii laţi şi unghiile tăiate din carne. Era făcută atât pentru dragoste, cât şi pentru război. Brusca ei „pasiune” pentru Gregori constituia un sistem special de supraveghere până în clipa în care va părăsi apartamentul ca să se urce în maşina oficială, care îl va purta într-o altă lume.

Îşi dădu seama că sexul lui îşi pierdea din nou vigoarea şi începu să o asalteze cu furie, cuprins parcă de o pasiune neaşteptată.

— Strânge-mă tare de tot, murmură el.

Rusoaica îl strânse în braţe ascultătoare, cu forţa unei menghine. Dacă ar fi încercat să o strângă de gât, ea s-ar fi apărat, iar „ei” ar fi venit cu siguranţă. Valeri şi Oleg aveau în mod cert cheia apartamentului. Dacă el, Gregori Skripov, ar fi trebuit să conducă o operaţiune ca aceasta, ar fi avut cu siguranţă cheia. Concentrându-se foarte tare, brusc fu convins că a găsit rezolvarea problemei lui. Cu o singură condiţie: să nu-l fi înşelat memoria vizuală.

Acum Valentina îşi ondula şoldurile sub greutatea lui, respirând sacadat. O simţi umedă şi deschisă. Era o femeie senzuală, sentimentală ca o stâncă, dar îi plăcea să facă dragoste chiar şi la comandă.

Verva bruscă a partenerei sale îl luă prin surprindere şi simţi imediat că se apropie orgasmul. Acest lucru îl făcu să intre în panică. Nu era sigur că va mai putea face dragoste încă o dată. Nu sub presiunea de care era ameninţat. Acesta era sfârşitul

planului său… Înălţă capul, se opri şi se smulse din partenera lui. Valentina încetă imediat să se mai mişte şi îl privi surprinsă şi dezamăgită.

— Ce ai păţit?

Gregori reuşi să zâmbească. Stătea în genunchi pe cearceaful din satin mov, în plină erecţie.

— Nimic, vreau o mică schimbare.

— O mică schimbare?

O umbră de nedumerire îi fulgeră mai întâi privirea neagră, apoi râse când înţelese ce voia. Se răsuci pe burtă cu faţa la cearceaf şi cu picioarele larg desfăcute, cu bazinul puţin ridicat, ca o sclavă somnoroasă şi lascivă. Se întoarse şi îi zise veselă lui Gregori:

— În Orient te-ai deprins cu obiceiurile astea rele?

Înainte de a fi „Rezidentul” KGB la New York, sub ordinele Primului Directorat, Gregori Skripov ocupase acelaşi post în Cipru, însă pe atunci depindea de al Optulea Directorat, care acoperea întreaga zonă, din Iugoslavia până în ţările arabe.

Îşi fixă privirea la curbura foarte, amplă, apoi la picioarele minunate şi îşi văzu de treabă. Însă, brusc, un gând îi dădu un fior rece pe şira spinării. Cum de ghicise Valentina ce voia el? Ori acest lucru era scris în dosarul lui de la şeful Personalului?

— Nu, zise el.

Se ridică, o apucă pe tânără de mână şi o obligă să se scoale.

— Vino în bucătărie!

De data asta, Valentina nu-şi mai ascunse surpriza. Acest lucru nu făcea parte din programul stabilit. O clipă, lui Gregori îi fu teamă că ea va refuza din cauză că bănuia ceva. Dar Valentina era disciplinată. Fusese angajată special ca să-i îndeplinească orice dorinţă. Cu siguranţă că a fi posedată pe gresia din bucătărie era mult mai puţin dureros decât dacă ar fi sodomizată. De aceea se pregătise dinainte, ungându-se cu o cremă specială. Al Cincilea Directorat nu ducea niciodată lipsă de metode.

Ea se lăsă ridicată din pat. Bazinul cambrat compensa din plin pieptul mic. Străbătură coridorul îngust ce ducea în salon, apoi Gregori deschise uşa bucătăriei. Se găsea chiar vizavi de intrarea în apartament, lângă scara de incendiu lipită de faţada de pe Strada 60. Pătrunzând în încăperea pardosită, Valentina se zgribuli.

— Ce, frig e aici!

Era o încăpere dreptunghiulară, vopsită în maro. Pe peretele din stânga, era o fereastră care se deschidea în sus, situată exact în faţa unui blat pentru gătit lipit de chiuvetă şi de aragaz. Colţul de lângă fereastră era ocupat de o masă cu patru scaune. Gregori aruncă o privire rapidă prin încăpere. Frigul începu să-i atenueze erecţia. Valentina îl fixa cocoţată pe tocurile ei înalte.

— Cum vrei, *golubcik*[2], pe masă?

Gregori o apucă de mână şi o trase.

— Nu, vino cu mine!

O sprijini de marginea chiuvetei şi o luă în braţe. Se sărutară ca să se încălzească şi să însufleţească erecţia lui Gregori. Când acesta se simţi din nou mai bine, apăsă uşor umerii partenerei. Ascultătoare, Valentina se lăsă în genunchi pe gresie şi îl apucă în treacăt cu gura cu un gest cât se poate de firesc.

Gregori Skripov se lăsă în voia ei, însă cu mintea trează. Pândea zgomotele din apartament. Se temea în fiecare clipă că va auzi uşa deschizându-se. S-ar putea ca îngerii lui păzitori să se impacienteze şi să vină să vadă ce s-a întâmplat. Dar, aparent, ei aveau încredere în Valentina.

Ardea de nerăbdare. Fixase întâlnirea la miezul nopţii. În curând va fi ora unu. Oare ceilalţi îl vor aştepta? Se hotărî brusc să treacă la ultima etapă a planului său. Îndepărtă gura Valentinei, se lăsă în jos şi o obligă pe tânără să se întindă pe gresie cu faţa spre chiuvetă. Deasupra rămăsese un spaţiu gol, cam de şaizeci de centimetri.

— E rece, zise Valentina.

Nu mai era deloc excitată, dar se lăsă posedată. Fără o vorbă, Gregori o penetră sprijinindu-se în coate şi în genunchi, exact ca în pat. Valentina îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui ca să nu atingă podeaua, cu capul dat pe spate, aproape băgat sub chiuvetă şi cu un braţ petrecut după ceafă. Ştia că în această poziţie Gregori nu va rezista mult timp... Deşi era frig, el gâfâia în timp ce se întreba dacă va putea ajunge la bun sfârşit.

Începu s-o posede pe Valentina cu mişcări repezi ale bazinului. La fiecare asalt, tânăra rusoaică aluneca pe gresie câţiva centimetri, înfundându-şi capul şi mai tare sub chiuvetă. Gregori părea să nu-şi dea seama. Valentina se răsti cu furie, uitând de ordinele primite.

— Eşti nebun! Mă doare, e tare!

Gregori nu îi răspunse, asaltând-o cu şi mai multă furie, încât

[2] Porumbelule (n.a.).

Valentina ridică piciorul atât de vertical, ca părea o sculptură suprarealistă aşezată în bucătărie.

Gregori apăsa cu toată greutatea corpul de sub el. Valentina vru să se ridice, dar se lovi cu fruntea de marginea de jos a chiuvetei. El gâfâia ca şi cum ar fi murit de plăcere.

— Opreşte-te, strigă Valentina. Ajunge!

Dar el nu o băgă în seamă. La fiecare accelerare a mişcărilor bazinului, Valentina îşi dădea seama că lui îi plăcea şi mai tare. Dar fiecare zguduire o făcea să alunece mai mult sub chiuvetă. Ajunseseră cu umerii dedesubt.

Un mârâit puternic şi o zguduitură şi mai mare îi dădu de înţeles tinerei că se apropia sfârşitul. Gregori se lăsă mai greoi peste ea cu respiraţia sacadată. Valentina nu ajunsese la orgasm. Se uita la Gregori cu un amestec de dezgust şi curiozitate.

— Eşti nebun de-a binelea! făcu ea.

Gregori Skripov întinse mâna dreaptă ca şi cum ar fi vrut să-i mângâie obrazul. Însă apucă între degete mânerul găleţii de gunoi fixate în nişa din dreapta. Valentina observă prea târziu expresia schimbată de pe chipul lui Gregori. Urletul ei fu întrerupt brusc de capacul greu din fontă care îi strivi toată faţa, de la frunte până la bărbie. Prima lovitură îi strivi nasul.

Gregori ridică iarăşi capacul şi îl trânti apoi cu toată forţa peste faţa Valentinei din care curgea sânge. Rusul tremura ca varga, dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Valentina încă mai ţipa, însă strigătul era înăbuşit de spaţiul îngust. Gregori Skripov o lovea ca un nebun cu capacul, cu icnete de ţapinar. Îi strângea cu mâna stângă umărul Valentinei, iar cu braţul îi apăsa gâtul ca s-o sufoce, dar rusoaica rezista. Dădea din picioare pe la spatele lui Gregori într-un balet îndrăcit, încercând să le sprijine de podeaua alunecoasă. Dădea furioasă din bazin ca să scape de greutatea bărbatului care voia să o omoare.

Capacul se abătu din nou asupra ei cu un zgomot înfundat, strivindu-i cartilajul nasului şi crăpându-i buza superioară. Sângele ţâşnea ca un izvor, intrându-i în gură. Tuşi sufocată şi scuturâ capul dintr-o parte în alta. Arăta de nerecunoscut.

Gregori avea senzaţia că ea va rezista la nesfârşit şi că se găsea în acest spaţiu împuţit de câteva ore. De fiecare dată când îşi lua avânt ca să o lovească cu capacul, se izbea cu umerii de marginea chiuvetei. Simţi inima Valentinei bătând repede, repede. Acum nu mai ţipa, concentrându-şi toate forţele în luptă.

Abătu pentru ultima oară capacul greu din fontă şi îl ţinu peste faţa mutilată ca o botniţă monstruoasă, în timp ce apăsa cu braţul gâtul care palpita. Simţi un picior puternic în şale, dar rezistă.

Îşi dădu seama cu groază că trăia şi că muşchii gâtului ei rezistau la strânsoarea lui, că îşi înghiţea meticulos sângele ca să nu se înece. Dacă i-ar da drumul, ar începe să urle şi i-ar alerta pe Valeri Pavlov şi pe Oleg Lianin.

Privirea i se opri asupra unei tije din metal sprijinite de perete, de grosimea unui creion, lungă de vreo treizeci de centimetri, cu un mâner ca al cheilor de deschis cutiile de conserve. Probabil că era folosită la desfundarea ţevilor.

Valentina se mai mişca încă sub el. Îl dureau muşchii braţului drept de cât ridicase şi lăsase capacul greu... Eliberă gâtul menţinând capul strivit Sub capac cu mâna dreaptă. Cu stânga, apucă tija şi o apropie de faţa Valentinei. Simţi cum capătul îi atinge obrazul, apoi o ridică, urmă linia nasului şi ajunse la ochi.

Fără să se uite, apăsă tija cu toată puterea. Ochiul rezistă o fracţiune de secundă, apoi tija pătrunse cu o uşurinţă uimitoare în retină, străpunse cristalinul, trecu prin creier şi se opri în peretele posterior al cutiei craniene. Urletul Valentinei nu putea fi descris. Gregori avu senzaţia că va fi aruncat de tresărirea disperată a agoniei. Lăsă tija înfundată în ochi şi începu să vomite fără să se oprească. Sub el, corpul Valentinei era scuturat de un soi de zguduială ca şi cum ar fi conectată la o sursă electrică.

Asta dură mult timp. Cu fălcile încleştate, în mirosul îngrozitor al propriei vome, Gregori Skripov tremura aproape la fel de tare ca şi victima sa. Apoi, dintr-o dată, se trezi sub el cu o masă molatică şi inertă. El nu îndrăzni să ridice capacul din fontă. Ştia că Valentina murise. Se dădu înapoi în patru labe, încercând să nu se uite la tija care ieşea din faţa rusoaicei şi se ridică atât de energic încât se lovi cu ceafa de chiuvetă şi fu cât pe ce să leşine. Cu inima bătându-i în piept, rămase câteva secunde pe loc ca să-şi recapete suflul. Viaţa lui se schimbase. Nu va mai fi niciodată ca înainte. Dar merita osteneala.

Îşi întoarse privirile ca să nu vadă partea corpului lungit la picioarele lui. Bucătăria îi păru şi mai friguroasă. În februarie, la New York, de obicei fulguieşte. Se năpusti pe culoar ca să-şi ia hainele. Însă un zgomot îl făcu să se oprească brusc. La uşa de la intrare se auzeau bătăi violente. Probabil că cineva auzise

ţipetele Valentinei.

Avea senzaţia că bătăile îl loveau pe el chiar în piept. Îşi reţinu un frison puternic, apoi făcu un salt spre fereastră. Se lăsă în jos şi ateriză pe platforma metalică a scării de incendiu. Simţi fierul rece la picioare şi începu să tremure fără să vrea… începu să coboare scara cu paşi mari şi stângaci, zgribulit de frig şi cu mintea golită de gânduri. Ajunse astfel până la ultimul tronson al scării care era ridicată ca să nu atingă trotuarul. Fără să piardă timpul ca s-o coboare, Gregori Skripov coborî ultimele bare din fier şi se lăsă să atârne la un metru deasupra solului, apoi sări.

În clipa în care ateriză în patru labe, auzi un strigăt ce venea dinspre uşa clădirii unde locuia.

Ridică privirea şi zări silueta bondoacă a lui Oleg Lianin. Claxonul unei maşini îl făcu să se întoarcă. Pe partea cealaltă a Străzii 60, în dreptul unui hidrant, era oprită o limuzină neagră, un Buick Electra, chiar la intersecţia cu First Avenue, la vreo cincizeci de metri. Din portbagaj ieşea o antenă de radio scurtă şi foarte fină.

Gol puşcă, Gregori Skripov începu să alerge ca un iepure gonit din ascunzătoare.

— Gregori!

Strigătul îl plesni ca o lovitură de bici. Era vocea lui Oleg Lianin, unul dintre oamenii din al Cincilea Directorat, însărcinat cu supravegherea lui. Iuţi paşii, cu gura deschisă şi respiraţia şuierătoare. Picioarele goale lipăiau pe asfaltul îngheţat.

O portieră a Buick-ului Electra se deschise, dar nu coborî nimeni. Se afla doar la câţiva metri. Un pocnet înăbuşit se pierdu în zgomotul oraşului undeva în spatele lui. Gregori avu impresia că a primit o lovitură puternică în spate.

Parcurse încă vreo trei metri, apoi o senzaţie subită de sufocare îi tăie răsuflarea şi picioarele. Se clătină şi căzu în faţă proptindu-se în braţe, lovindu-se în genunchi de gura unui canal din care ieşeau aburi groşi, orbit de o lumină puternică.

Un bărbat coborî din Buick-ul Electra şi fugi în direcţia lui Gregori. Acesta încercă în zadar să se ridice şi simţi doar mâinile care îl târau spre limuzină. Mai coborî încă un bărbat.

Gregori Skripov încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să scuipe un jet de sânge. Se sufoca şi simţea cum îşi pierde cunoştinţa. Imaginea chipului mutilat al Valentinei îi trecu rapid prin faţa ochilor, înspăimântătoare. Apoi, mirosul suav din interiorul maşinii cu scaune din piele îi pătrunse în nări, iar

căldura unui climatizor îl mai încălzi puţin. Printre zgomotele de tot felul, el distinse un pocnet sec. Portierele Buick-ului fură închise şi blocate. O voce necunoscută, aproape isterică, strigă în engleză:

— *Go, Jim. Go. He is wounded!*[3]

Buick-ul demară lăsând dâre negre în urma lui şi viră pe First Avenue, trecând pe roşu. Gol puşcă, Gregori era întins pe bancheta din spate a limuzinei cu capul şi umerii pe genunchii unuia dintre pasagerii vehiculului. Acum uciderea Valentinei nu i se mai părea importantă. Se simţea ciudat de amorţit, respira foarte slab căci, de îndată ce voia să-şi umple plămânii cu aer, o durere fulgerătoare îi tăia respiraţia. Alături de el, unul dintre bărbaţi deschise un radioemiţător şi anunţă cu o voce încordată şi nervoasă:

— *He is wounded. Bleeding. Something în the chest. We' re going to Mount Sinai Hospital. Tell them*[4].

Asfaltul plin de gropi de pe First Avenue hurduca Buick-ul ca pe un vapor prins de furtună. Gregori avea chef să se găsească într-un pat curat şi să doarmă. Simţi cum îi pun o batistă împăturită pe rana din spate, vru să mulţumească, dar îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Prima pagină a publicaţiei New York Times anunţa pe patru coloane: *Top Russian Aid mysteriously wounded în Manhattan. Seeks political asylum. Called a murderer by Soviet Embassy*[5].

În articol se explica în ce mod Gregori Skripov, omul numărul doi al Uniunii Sovietice la Naţiunile Unite, fusese găsit de o patrulă de poliţie pe Strada 60 cu o rană gravă în spate, provocată de un glonţ. Acum se găsea la reanimare, la Mount Sinai Hospital şi, prin avocatul lui, Rufus Gardener, aducea la cunoştinţa opiniei publice că nu doreşte să se mai întoarcă în Uniunea Sovietică. Puţin mai jos, era declaraţia purtătorului de cuvânt al delegaţiei sovietice la Naţiunile Unite. Acesta protesta vehement împotriva răpirii diplomatului, după cum se exprimase

[3] Porneşte, Jim. Porneşte. Este rănit! (n.a.).

[4] Este rănit. Sângerează. Are ceva la piept. Ne ducem la Mount Sinai Hospital. Spuneţi-le şi lor (n.a.).

[5] Un rus cu o funcţie importantă, rănit în mod misterios în Manhattan, a cerut azil politic. Ambasada sovietică îl acuză de crimă (n.a.).

el. Pretindea că este vorba de un maniac sexual extrem de periculos care omorâse o cetăţeană sovietică, o stewardesă de la Aeroflot, apoi fugise sub protecţia agenţilor CIA şi FBI.

Şeful Poliţiei din New York confirma omorul comis în apartamentul lui Gregori Skripov, dar dezminţea că ar avea vreo legătură cu fuga diplomatului.

La unsprezece dimineaţa, un comunicat din partea Departamentului de Stat anunţa pe toate telexurile că Administraţia nu ştia nimic despre eventuala fugă a lui Gregori Skripov. Dacă rusul spera să rămână în Statele Unite, era în tradiţie ca să i se acorde azil politic. În încheiere, comunicatul sublinia că domnul Skripov ocupa de multă vreme funcţii diplomatice, aşa că era ridicol să se pomenească despre spionaj.

*

* *

John Krieger, şef la Domestic Operation Division din cadrul Central Intelligence Agency, puse în furcă receptorul şi îşi înmuie buzele în cafeaua rece. Aceasta părea că are un gust mai rău ca de obicei. Vocea şefului Centralei din New York îi mai răsuna încă în urechi:

He died five minutes ago.

Gregori Skripov murise din cauza unei hemoragii puternice provocată de rana din spate.

Aici se oprea o operaţiune de penetrare care trebuia să fie un mare succes al CIA în decursul ultimilor zece ani. Nu în fiecare zi reuşeau să pună mâna pe un colonel din KGB.

Bineînţeles că Gregori vorbise în zilele în care stătuse la Mount Sinai Hospital. Magnetofoane peste magnetofoane înregistraseră totul până când îşi dăduse ultima suflare. Erau informaţii explozive ce riscau să rămână neexploatate fiindcă erau incomplete. Nimeni din cadrul CIA nu ştia să le tălmăcească.

John Krieger îşi luă capul în mâini, gata să izbucnească în plâns. Se străduia să se agaţe de ultimul gând consolator. Şi anume că ruşii nu ştiau ce le-a spus Gregori înainte să moară.

Capitolul II

— Sunt neîncrezători… observă Peter Youngblood.

Americanul se uita fix la Land-Roverul militar care parcurgea cu viteză mică plaja din Tel Aviv, coborând pe bulevardul Samuel-Herbert care, în afară de câteva clădiri moderne, era mărginit de edificii gălbui, părăginite, jegoase, situate între *Hilton* şi *Sheraton*. Deşi afară era cam răcoare, plaja era plină de lume.

— Au şi motive, observă Malko.

Cu o lună în urmă, un comando palestinian a debarcat pe această coastă şi a asasinat treizeci şi nouă de persoane înainte să fie anihilat… în acest salon intim şi plăcut, de la *Sheraton,* aşezat cu faţa spre mare, cu ospătăriţele îmbrăcate în rochii lungi verzi şi despicate, te simţeai totuşi departe de război. Chiar şi în oraş, în afară de soldaţii în uniforme din pânză groasă, cu Uzi sau cu M 16 pe umăr, nu se observa nici un semn de tensiune. Malko îşi înăbuşi discret un râgâit. Tel Aviv nu era chiar la înălţime în materie de gastronomie. Cât a durat dejunul, el s-a gândit cu nostalgie la cotletul de miel stropit cu Pichon-Lalande, savurat la bordul unui Airbus al companiei Air France, între Paris şi Tel Aviv, într-o tăcere absolută ce contrasta cu vacarmul din marea metropolă israeliană. Zborul cu Airbus durase doar trei ore. Sosise de la Viena în aceeaşi zi cu singura cursă, un Caravelle al companiei Air France, cu farmecul lui desuet şi serviciul impecabil. Pe când Boeing-urile 737 promise? Achiziţionarea lor fusese blocată de cerinţele navigatorilor de zbor ai companiei Air France care doreau să fie pilotate de un echipaj format din trei aviatori. Malko nu înţelegea nici acum acest mister. El zburase foarte des cu Boeing-uri 737 aparţinând companiei Lufthansa cu un echipaj format din doi oameni, ca pe majoritatea aparatelor de acest tip aflate în prezent în exploatare. Şi nu se mai prăbuşeau… A fost nevoie de o minune şi de eficacitatea evidenţei tuturor biletelor de la Air France pentru ca Malko să reuşească să găsească un loc în acest avion fiindcă El Al se afla în grevă de mai bine de cincisprezece zile, iar mii de israelieni asediau încontinuu birourile companiei Air France ca să se întoarcă acasă.

Peter Youngblood îl observa cu un aer plin de nedumerire şi nerăbdare.

— Ei, începu el, în sfârşit mă găsesc în faţa singurei alteţe serenisime care ne face hatârul să colaboreze cu umila noastră Companie. Prinţe Malko, am auzit multe despre dumneavoastră şi despre minunatul castel. Angajaţii de la Langley vă invidiază…

Părea fascinat de ochii aurii ai lui Malko, ce ieşeau mai tare în evidenţă pe chipul bronzat şi de croiala fără cusur a hainei de un albastru închis.

— Aveţi nişte butoni superbi, observă el. De unde i-aţi luat?

— Din Italia, răspunse Malko.

Nu mai spuse şi amănuntul că sunt din aur masiv, dar păreau din oţel. Era o creaţie a casei de modă Bulgari.

— Unde se găseşte castelul dumneavoastră? îl mai întrebă şeful Centralei CIA din Tel Aviv. Cu banii pe care îi încasaţi de la contribuabilul american, cred că deasupra lui flutură flamura înstelată…

— Practic l-am renovat în întregime, mărturisi Malko zâmbind, numai că acum mă costă doar întreţinerea lui… Mi-e teamă că trebuie să mai lucrez ceva timp cu dumneavoastră.

— Mai cu seamă dacă vă veţi căsători şi veţi avea copii, sublinie americanul.

— Da, mai ales, recunoscu Malko.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Alexandra, „logodnica” lui dintotdeauna, sătulă de idila ei veşnic întreruptă, plecase să se consoleze în braţele unui frumos prinţ italian plin de lanţuri şi de brăţări ca o midinetă.

Peter Youngblood nu părea prea grăbit să treacă la subiect, îşi înmuie buzele în coniacul adus din Franţa, de la Gaston de Lagrange, apoi reluă:

— Spuneţi-mi, nu cumva sunteţi membru al Ordinului Cavalerilor Teutoni?

— Ba da, mărturisi Malko. De ce întrebaţi?

De asemenea, era şi cavaler al Ordinului Suveran de Malta, cavaler legitim al Şoimului Negru şi cavaler al Ordinului Serafimilor.

— Aveţi posibilitatea să vă reculegeţi în locul în care a luat fiinţă ordinul dumneavoastră, zise Peter Youngblood. Se află pe Misgav Ladach, o stradă din cartierul evreiesc din vechiul Ierusalim.

— Grozavă idee! aprobă Malko.

— Apropo, de ce nu ne întâlnim la ambasadă?

Ca majoritatea şefilor de centrale CIA, Peter Youngblood lucra sub acoperire diplomatică. Era viceconsul.

Peter Youngblood îi zâmbi suav. Cu geanta lui de tenis, cu părul grizonat tuns scurt, cu trăsăturile regulate şi talia elegantă, părea un tânăr profesor de ia Harvard, sportiv şi bine crescut. Fiind neînsurat, bea numai suc de grepfrut ca să-şi menţină silueta. Niciodată nu a fost bănuit de spionaj, cu toate că, timp de trei ani, a ocupat postul delicat de asistent principal în Departamentul numărul unu al CIA de la Langley.

— Prietenii noştri israelieni au mania ascultărilor. Din cauza acestui subiect la fel de delicat, stăm mai bine aici... Eu nu dispun de un „vaulted office”[6] în ambasadă.

— Vă înţelegeţi bine cu ei?

Americanul se strâmbă politicos.

— Oficial, da. Ţinem tot timpul legătura. Însă nu există încredere deplină. Prietenii mei de la „Military Intelligence” mă primesc la ei, la Ministerul Apărării, în schimb, tipii din Mossad îmi dau întâlnire în holul unui hotel.

— Cred că acest lucru vă uşurează mult munca, observă Malko.

— Este foarte greu să obţii informaţii, recunoscu Peter Youngblood cu un surâs filosofai. Daca nu am dispune de sateliţi şi de furnizarea de arme...

— Aveţi informatori buni?

Peter Youngblood ridică privirea la cer, îngrijorat de urmarea misiunii lui.

— Mi-e teamă să nu fie manipulaţi de Shin Beth. Nu cunoaştem adevăratele secrete. Sau le aflăm prin procedee foarte complicate. Nu vă puteţi imagina de cât civism se bucură această ţară. Menajera mea, o tunisiancă bătrână şi analfabetă, m-a denunţat la Shin Beth... ca spion.

— Cum ca spion?

— Da, întări americanul. Am întrebat-o dacă fiul ei care este în armată a fost trimis în Liban...

Ce încântător...

— Am efectuat de asemenea şi informaţii aşa-zis „albe”, spuse în încheiere Youngblood. În plus, evreul e evreu, nu e ca italianul... Sunt mulţumit că Agenţia v-a trimis pentru Go-

[6] Biroul antiascultare (n.a.).

Sundance[7]. Nu m-aş fi simţit bine dacă aş fi fost singur în chestia asta...

— Credeţi că cei din Mossad sunt la curent? îl întrebă Malko.

— Sper că nu, oftă americanul. Însă, în cazul în care sunt, nu ne vor anunţa. Eu sunt singura persoană din centrală care ştie acest lucru. Şi nu vă ascund că sunt destul de sceptic în privinţa acestei informaţii.

Peter Youngblood se aplecă peste masă şi întrebă cu îndoială în glas:

— Credeţi într-adevăr că generalul Zwi Halpern, şeful Statului-Major al armatei israeliene, este agent sovietic?

Malko nu-i răspunse imediat. Privea îngândurat valurile Mediteranei. Când cunoşteai eficacitatea Serviciilor Secrete israeliene, această supoziţie părea aberantă. Cinci servicii diferite ţeseau o plasă de protecţie antispionaj în mod teoretic de nepătruns. Era vorba de Military Intelligence, Mossad, Shin Beth, pentru Siguranţa internă pe de o parte, Special Branch din cadrul Poliţiei şi Serviciul de Informaţii din Ministerul de Externe, pe de altă parte. În ciuda acestei apărări formidabile, au existat totuşi nişte hibe.

Acum că se afla în Israel, această misiune i se părea lui Malko şi mai paradoxală. Să vină la nişte aşi ai Serviciilor de Informaţii ca să „dezgroape" o „cârtiţă" sovietică fugită de ani de zile i se părea imposibil. Cu toate astea, cazul fugarului Gregori Skripov, colonel în KGB, specialist în problemele Orientului Mijlociu, fusese o realitate. Zwi Halpern, şeful Statului-Major al armatei israeliene, era un agent sovietic de mai mulţi ani. Din păcate, Gregori Skripov nu a avut timp să dea mai multe amănunte înainte de a muri.

CIA s-a aflat în faţa unei informaţii „fierbinţi" pe care însă nu o putea exploata, din cauza detaliilor neverificabile şi foarte greu de folosit. Este extrem de delicat să-ţi anunţi prietenul că îl înşală nevasta. Mai ales când nu ai nici o dovadă. După nenumărate tărăgănări, la cel mai înalt nivel şi după o şedinţă specială convocată de „National Security Committee", CIA s-a hotărât să-l trimită pe Malko să caute, cu cea mai mare discreţie, dovezile adulterului...

— Mi-e greu să cred acest lucru, mărturisi Malko. Există un singur element îngrijorător: din 1961, în Israel, nu a fost

[7] Potrivit CIA, fiecare ţară este desemnată prin două litere. Fiecare operaţiune are un nume de cod. (n.a.).

descoperit nici un spion la nivel înalt. Or, acesta rămâne un obiectiv de primă importanţă pentru sovietici. Doar nu au stat cu braţele încrucişate…

Peter Youngblood îl asculta cu o expresie de neîncredere, trăgând din ţigara Rothmans.

— Dar cum transmitea? În privinţa informaţiilor militare poate fi doar o chestiune de ore. Ruşii nu au reprezentanţă diplomatică în Israel, iar un tip ca Zwi Halpern nu poate avea contacte cu diplomaţii români, singurii care au mai rămas pe aici, din câte ştiu eu. Israelienii supraveghează îndeaproape toate comunicaţiile radio. Ar fi descoperit transmisiile… Doar nu telefonează direct la baza KGB din Cipru…

— Poate că au pus la punct un sistem sofisticat de comunicaţii? presupuse Malko.

— În orice caz, zise Peter Youngblood tranşant, dacă este adevărat, sunt sigur că ruşii şi-au luat măsuri de prevedere de când a fugit Gregori Skripov.

— Cu ei, nu se ştie niciodată, oftă Malko. Ei nu gândesc la fel ca noi. Probabil că încearcă să-şi exploateze „cârtiţa” înainte ca ea să nu le mai fie de nici un folos. Eu cred că Agenţia ar fi trebuit să-i anunţe pe israelieni şi să-i lase să-şi spele rufele în familie…

Peter Youngblood îşi aprinse altă ţigară, zâmbind amuzat.

— Nu ştiţi totul. La momentul Watergate, israelienii şi-au retras din Washington ofiţerul de legătură cu Compania sub pretextul că existau scurgeri. Asta le-a stat în gât multor persoane… De curând, au mai fost câteva mici frecuşuri. Ştiţi că eu mă aflu aici doar de patru luni. Predecesorul meu nu şi-a terminat mandatul, iar acum este la Quito, în Ecuador, fapt ce nu înseamnă chiar o avansare…

— De ce? întrebă Malko amuzat de toată bucătăria asta.

— Pentru că nu a învăţat nimic temeinic despre pregătirea întâlnirii Sadat-Beguin. Israelienii au făcut totul fără noi. Dacă am putea să le spunem că unul dintre principalii lor generali este agent sovietic, ar pune puţin balsam peste anumite răni…

Malko întrezărea deja capetele unor înalţi funcţionari din CIA. Răzbunarea este un fel de mâncare caşer, dar care se mănâncă rece. Oricum, rare au fost cazurile în care s-a aflat în faţa unui obiectiv atât de dificil.

— Presupun că israelienii ştiu totul despre mine, zise el. Ce părere au despre prezenţa mea aici?

— Mai mult ca sigur nu or să dea o petrecere în cinstea dumneavoastră, zise sobru americanul. Aş spune chiar că s-au străduit din toate puterile să vă împiedice să coborâţi din avion… Ştiu foarte bine cine sunteţi şi, de când cu naufragiul de la Seychelles, tipii din „Hamisard[8]" au o părere destul de rea în ceea ce vă priveşte. Unii dintre ei cred chiar că aţi adus prejudicii grave intereselor Israelului. Pe deasupra, un agent de-al lor şi-a găsit sfârşitul în acea aventură.

— Nu l-am ucis eu, se apără Malko. El a vrut să mă omoare.

— Ştiu, ştiu, zise împăciuitor Peter Youngblood. Deţin un raport foarte complet în legătură cu această afacere şi este perfect. Dar mai sunt şi unele reţineri. Din fericire, noi le-am făcut numeroase servicii şi nu pot să se pună de-a curmezişul când e vorba de o chestiune vitală. În sfârşit, ne sunt datori cu un serviciu. Când a avut loc povestea Jossele, noi i-am lăsat pe agenţii Mossadului să opereze pe teritoriul american…

— Cu alte cuvinte, eu sunt un fel de *persona* aproape *grata…* Deci Shin Beth nu-mi va face şicane.

Şeful centralei se uită cu coada ochiului la picioarele lungi ale unei chelneriţe, apoi zise triumfător:

— Nu numai că vă vor lăsa în pace, dar am fixat o întâlnire cu cineva de la ei care va face legătura dacă veţi avea nevoie de ceva. Trebuie să fi venit deja.

— Ce trebuie să fac eu aici? îl întrebă Malko.

— Două lucruri. În primul rând, o „evaluare" a mediilor palestiniene pentru a verifica în mod independent supunerea lor la OEP. În al doilea rând, vă veţi interesa de soarta unei tinere americance care a ieşit de curând din închisoare. O cheamă Jennifer Worth. A trecut peste graniţă explozibili pentru palestinieni. Vrem să cunoaştem posibilele ramificaţii dintre palestinieni şi mişcările radicale americane… A, iată că a sosit omul nostru!

Malko întoarse capul. Un bărbat străbătea holul cu paşi mari. Tunsoarea foarte scurtă îl trăda pe militarul de carieră, ca şi umerii largi şi cămaşa descheiată. După părul grizonat, părea să aibă vreo cincizeci de ani. Îi întinse mâna lui Peter Youngblood după ce rosti *Shalom*-ul obişnuit şi începu într-o engleză perfectă:

— Scuzaţi-mă că am întârziat.

— Maiorul David Cohen, zise americanul. Domnul Malko Linge.

[8] „Biroul" sau Mossad. (n.a.).

Ochii israelianului se opriră asupra lui Malko cu o expresie de nepătruns. Surâse imperceptibil şi se aşeză.

— Încă un coniac, ceru el când văzu paharul lui Peter Youngblood. Din păcate, nu pot rămâne prea mult.

În ciuda ţinutei matinale, avea totuşi un aer oarecum rafinat: plăcuţa de la gât cu numele şi cu numărul lui era din aur masiv… Chelneriţa îi aduse un pahar de Gaston de Lagrange pe care începu să-l încălzească în căuşul mâinilor. Peter Youngblood nu pierdu timpul.

— David va fi bucuros să vă informeze în legătură cu toate problemele care v-ar putea interesa. Vă dau un telefon la care să mă găsiţi întotdeauna.

— Cât timp credeţi că veţi rămâne în Israel? întrebă David pe un ton care voia să însemne „când plecaţi?”

Era un început încurajator.

— Hm, vreo zece zile, răspunse Malko. Apropo, unde este acum Jennifer Worth?

— Am dus-o în custodie la hotelul *American Colony* din Ierusalim, zise David Cohen. Însă va fi expulzată peste o săptămână. Îndată ce veţi termina cu ea. (Bău o înghiţitură de coniac şi observă cu voce egală) Când se va întoarce, FBI-ul o va interoga în mod sigur.

Peter Youngblood veni în ajutorul lui Malko.

— FBI-ul nu vede lucrurile sub acelaşi aspect ca şi noi, zise el. Noi preferăm să tratăm în mod direct.

David Cohen ridică din umeri cu indiferenţă şi se întoarse către Malko.

— Fiţi foarte atent, căci palestinienii nu spun întotdeauna adevărul.

— O voi face.

— Bine.

David Cohen se uită la ceas, îşi goli paharul de Gaston de Lagrange dintr-o dată, ceea ce este o adevărată crimă, se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.

— Vă stau la dispoziţie.

Îşi strânseră cu toţii mâinile cu zâmbete reci, apoi israelianul plecă.

— Nu prea e vorbăreţ, observă Malko şi nu a crezut o iotă din tot ce i-am spus. Să revenim acum la oile noastre. Ce ştiţi despre Zwi Halpern?

Peter Youngblood scoase un carneţel din geanta de sport.

— Numai ceea ce este oficial, spuse el. A venit din Ungaria în ’38, când avea douăzeci şi opt de ani. A făcut studiile la Haifa şi, în 1940, a intrat în rândurile organizaţiei Haganah[9]. Mai târziu, în 1945, a fost numit comandantul operaţiunilor din Galileea. Un post foarte important. După aceea, a intrat în statul-major al acestei organizaţii. Când Ben Gourion a creat Tsahal, armata israeliană, Zwi Halpern a fost unul dintre primii ei ofiţeri. Apoi, a început să urce treptele ierarhiei militare… Din când în când, se întoarce în Ungaria unde şi-a lăsat familia. Dar nu s-a mai dus acolo de cinci ani.

— Este căsătorit?

— Văduv. Soţia lui, Rikva, a murit de cancer acum şase ani.

— Ce fel de viaţă duce?

— Are o casă cu piscină la Herzliya, suburbia şic a Tel Avivului. Este singurul lux pe care şi-l permite. Nu cheltuieşte mult şi nu bea. Vorbeşte maghiara, germana, rusa, engleza, româna şi franceza. Bineînţeles, ebraica şi araba. Semne particulare: este exagerat de păros. Uitaţi-vă şi dumneavoastră.

Îi întinse lui Malko o fotografie. Fusese făcută la o ceremonie oficială. Tipul avea nas de vultur, o faţă prelungă şi bărbătească, o gură cu buze groase, păr foarte negru, pieptănat pe spate, umeri de catcheur şi o cămaşă descheiată prin care se vedea o pădure de păr… Degaja o forţă extraordinar de virilă. Nu era prea înalt.

— Cred că are succes la femei, observă Malko.

Peter Youngblood zâmbi cu invidie.

— Cam prea mult. Se pare că în Ministerul Apărării nu i-a scăpat nici o secretară. Sunt moarte de poftă să se agaţe de pieptul lui păros… Acum intrăm în biografia neoficială, preciză el zâmbind în colţul gurii. Prietenii l-au numit Zwi, „armăsarul”, se pare că din cauza dimensiunilor impresionante ale atributelor sexuale şi a prospeţimii lui… Cum israelienii pun mare preţ pe acest lucru, este un titlu de glorie.

— În afară de secretare, mai are şi pe altcineva?

— Da, spuse Peter Youngblood. Pe văduva unui rabin.

— Pe văduva unui rabin… îl întrerupse Malko stupefiat.

Americanul zâmbi cu subînţeles.

---

[9] Cuvânt ebraic ce înseamnă „apărare”. Organizaţie paramilitară evreiască, ale cărei unităţi au luptat alături de Marea Britanie în timpul celui de-al doilea război mondial şi care, în 1948, au constituit nucleul armatei noului stat Israel (n.t.).

— Ei bine, da… Şi rabinii se reproduc. Se pare că poziţia lor le oferă mai multă trecere la femei. Pe aceea o cheamă Ruth Hanevim.

Şeful Statului-Major al armatei israeliene îndrăgostit de văduva unui rabin, nu-i rău deloc…

— Locuieşte în Tel Aviv? întrebă Malko.

— Nu, la Ierusalim, în cartierul Mea Shearim, cuibul hasidimilor[10], evreii tradiţionalişti care îi ponegresc pe păgânii de israelieni. Lucrează ca profesoară de religie într-o şcoală de stat şi trăieşte singură. Se întâlneşte destul de des cu Zwi Halpern, deşi ştie că mai are şi alte aventuri.

— Cum arată?

Americanul izbucni în râs.

— Nu am văzut-o niciodată, dar se pare că are nişte ochi verzi extraordinari şi nişte coapse de-a dreptul emoţionante. Cântăreşte zece kilograme în plus. E rasă în cap, bineînţeles, ca toate văduvele de rabini. Din fericire, poartă perucă… De altfel nici nu s-a născut hasid. Înainte să se îndrăgostească nebuneşte de un tânăr rabin cu care s-a căsătorit, era chiar o femeie uşoară. De atunci, nu a mai plecat din Mea Shearim, însă păgânii din Ierusalim şuşotesc că s-ar fi culcat cu toţi prietenii soţului ei…

— Se pare că e mult mai plăcut să fii rabin decât preot, zise Malko.

— Necredincioşii spun că, atunci când nu se roagă, îşi petrec timpul furându-şi reciproc nevestele, afirmă cu perfidie Peter Youngblood.

— În orice caz, sunteţi foarte bine informat, conchise Malko.

Oare mărimea organului genital al şefului Statului-Major al armatei israeliene poate constitui un secret de stat?

— Am pe cineva la Ierusalim, mărturisi americanul. Un *stringer.* Ar putea să vă ajute. Îl cheamă Wouahdi Tafik şi este un arab catolic, are paşaport israelian şi nu este acceptat de nici una din cele trei comunităţi. Ştie multe lucruri pentru că e ziarist… Dar să nu îi cereţi să se bage într-o acţiune directă şi nu îi daţi prea mulţi bani. Nu trebuie să-l învăţăm prost.

---

[10] Hasidism – curent religios evreiesc, întemeiat de Baal Şem (1698 – 1759), care venea în întâmpinarea sensibilităţii populare, preconizând o anumită înnoire a modului de îndeplinire a îndatoririlor sacre; în perioada sa de declin, hasidismul a introdus cultul fastuos al unor rabini cărora li se atribuiau puteri miraculoase (n.t.).

— Este tot ce aveţi?

Peter Youngblood stătu în cumpănă.

— Pentru contactele „albe”, am un prieten israelian pe care l-am ajutat odinioară să iasă din Irak. L-am salvat viaţa.

Malko întoarse problema pe toate feţele. Nu prea avea cu ce să plece la drum.

— Aţi putea să-i cereţi să mă pună în contact cu Ruth Hanevim? îl întrebă el. Dar de faţă cu mai multe persoane pentru ca Shin Beth să nu facă prea repede legătura... Asta m-ar ajuta foarte mult pentru moment.

Americanul nu părea prea entuziasmat.

— Voi încerca, îi promise el, dar nu vă garantez nimic. Ah, dar mai este cineva care vă va furniza informaţii interesante: Părintele Anton de la Biserica ortodoxă rusă. Cea adevărată, care are sediul la New York.

— De ce aţi spus *cea adevărată?* întrebă Malko. Există şi una falsă?

Peter Youngblood surâse.

— Nu e vorba de una falsă. Însă Biserica ortodoxă de la Moscova este condusă de comunişti. Bineînţeles că acolo s-a strecurat şi KGB-ul. Veniţi la birou ca să vă dau toate adresele.

Se ridicară să plece. Jos, pe plajă, Land Roverul mergea cu viteză redusă. Un „Phantom” se ridică pe cer deasupra mării, îndreptându-se spre nord. Malko se întreba de unde să înceapă această poveste ciudată. Străbătură holul de la *Sheraton.*

— Câţi ani are Ruth? îl întrebă deodată Malko.

— Vreo treizeci şi cinci. De ce?

— Cred că aţi auzit vorbindu-se de demonul amiezii, nu-i aşa? Mulţi oameni şi-au distrus cariera cel puţin pentru o văduvă de rabin.

Peter Youngblood făcu o mutră sceptică şi ştrengărească.

— Cred că ceea ce îi cere ea nu-l costă prea scump. La Mea Shearim, oamenii nu pun preţ pe bijuterii.

Intrară pe Hayarkon, bulevardul cu sens unic, paralel cu marea, deasupra arterei Samuel Herbert. Vacarmul claxoanelor era îngrozitor. La o sută de metri mai departe, chiar în apropiere de Ambasada SUA şi de birourile agenţiei Air France, sensul unic se inversa. Toate maşinile ce veneau şi din nord şi din sud trebuiau să intre pe o stradă îngustă, aglomerată cu imensele autobuze albastre ale companiei Egged. Peter Youngblood zise:

— Israelienii nu se tem de nimic. Dacă arabii ajung până aici,

cu siguranţă se rătăcesc prin Tel Aviv…

Capitala israeliană semăna cu o suburbie a unui oraş inexistent cu multe artere cu sens unic şi cu străzi înguste, cu multe stopuri interminabile. La fiecare intersecţie, aveai timp să tragi câte un pui de somn. Inginerul neamţ care le-a reglat la cincizeci de secunde în loc de douăzeci trebuie să fi fost neonazist…

De clădirea maro cu cinci etaje a Ambasadei SUA, era lipit un acoperiş albastru pe care era scrisă cu litere aurii o inscripţie nu prea diplomatică: ARABEL. Disco dancing. Sexy bar.

— Aici este centrul cultural? întrebă Malko.

Peter Youngblood îi zâmbi puţin şocat.

— Este un cartier imposibil. Israelienii construiesc orice, oriunde. La o sută de metri mai departe, e plin de baruri cu târfe.

Rar vedeai un bar de noapte lipit de o ambasadă. Ajunseră în faţa camerei de luat vederi a televiziunii cu circuit închis care proteja intrarea ambasadei. În partea cealaltă, se afla un parching. Pe trotuarul de vizavi, oamenii stăteau la coadă în faţa birourilor agenţiei Air France. De când începuse greva personalului de la El Al, Air France era legătura cea mai importantă cu exteriorul. Curse suplimentare, alcătuite din Boeing-uri 747 şi 707, evacuau trufandalele înghesuite la Lod, evitând astfel sufocarea economiei ţării şi transportau sutele de pasageri bolnavi. Peter Youngblood apăsă pe butonul soneriei şi poarta se deschise. Biroul şefului centralei se afla la etajul al cincilea, chiar sub imensa antenă parabolică ce asigura telecomunicaţiile şi avea vedere la mare.

În cinci minute, problema contactelor fusese pusă la punct. Fiindcă avea memorie bună, Malko nu era nevoit să-şi noteze numerele de telefon compromiţătoare.

— Data viitoare, îl sfătui Youngblood, veniţi pe Samuel Herbert şi garaţi maşina în parchingul ambasadei.

Aceasta era artera în pantă ce mergea pe lângă plajă.

Sensurile unice erau atât de complicate, încât, practic, puteai ajunge aici numai cu elicopterul…

Malko se urcă în Cortina lui garată în parchingul de alături. Acum trebuia să se îndrepte spre Ierusalim. Ca prin minune, reuşi să ajungă pe Dizengoff, marea arteră din Tel Aviv care te ducea cu gândul la Europa şi la cafenelele ei cu terase. După trei sute de metri, Dizengoff o lua spre est. Era suficient să mergi în prelungirea ei ca să ieşi din Tel Aviv şi să o apuci pe drumul spre

Ierusalim. Îndată ce trecu de intersecţia cu bulevardul Ibn, Malko încetini. Acum se afla pe Kaplan Street, în partea stângă, se întindea un imens complex de clădiri, de parchinguri, de vile şi de construcţii de toate formele, toate cu o pădure de antene pe acoperişuri şi înconjurate cu sârmă ghimpată. Pe o lungime de zece metri, pancarte în ebraică, în arabă şi în engleză afişau acelaşi anunţ: unitate militară, fotografiatul interzis. Aici era Ministerul Apărării, celula nervoasă a întregii ţări.

Dacă un spion rus se ascundea înăuntru, însemna că dăduse o lovitură de maestru. Mai departe, traversă strada Petah Tikva şi se îndreptă spre est, în labirintul de autostrăzi ce împânzeau Tel Avivul. O maşină Cortina de poliţie, alb cu albastru, aidoma cu a lui, îl depăşi în urletul sirenei. Parcă era la New York. La fiecare staţie de autobuz, un grup de soldaţi înarmaţi oprea vehiculele. Aceasta era imaginea tipică a Israelului. Drumul şerpuia apoi prin regiunea acoperită cu măslini. Peisajul se schimba mult mai departe, când ajunse la colinele ce înconjurau Ierusalimul. În dreapta autostrăzii, pantele colinelor dispăreau sub frunzişul unei păduri tinere: Yaar Ha Kedochim, supranumită Pădurea Martirilor. Fiecare arab a sădit un copac în memoria unui evreu ucis în lagărele naziste. Şi au fost şase milioane.

Malko se gândi iarăşi la Zwi Halpern. Dacă israelianul era într-adevăr un agent sovietic, trebuia să fie nervos. Ruşii ştiau că Gregori Skripov vorbise. Fiindu-i frică, ar putea comite cu uşurinţă o greşeală. Singura modalitate de a-l face să tremure de frică era să se apropie de el. Iar cea mai bună metodă de a o face era cu ajutorul vulcanicei Ruth Hanevim. În cel mai rău caz, Malko ar afla cum arată o văduvă de rabin. Un specimen pe care nu-l mai întâlnise până acum.

Capitolul III

— Înainte de a fi israeliană, sunt evreică!

Cuvintele ei îl izbiră ca o rafală de mitralieră, rostite pe un ton care îngheţa şi un aisberg. Malko era fascinat de imenşii ei ochi verzi ca două smaralde, strălucind de furie.

— Nu am vrut să vă jignesc, zise el. Încă nu m-am obişnuit cu specificul acestei ţări.

Ruth Hanevim se mai linişti. Pe gâtul foarte alb, se vedea cum se zbate o venă. Stăpânul casei, un moşuleţ uscăţiv, slab şi pricăjit, îmbrăcat ca într-o schiţă a unei modiste, veni în ajutorul lui Malko, aducându-i văduvei rabinului Hanevim un pahar cu apă minerală. Aceasta începu o lungă predică în ebraică, adresată unui personaj foarte înalt şi încovoiat care semăna foarte mult cu un vultur şi care părea că o aprobă. Malko se duse pe terasa acoperită cu o cupolă mare din plastic. Privelişte a era minunată.

Blocurile enorme din piatră ale Zidului Plângerii, *Kotel* – singurul vestigiu al Templului lui Solomon, distrus cu aproximativ două milenii în urmă – se înălţa mai jos, în partea opusă a unei splendide esplanade deasupra căreia se înălţau, în stânga, cupola aurie a moscheii Al Aqsa, unul dintre cele mai sfinte locuri din Ierusalim. În ciuda vârstei lor, pietrele Zidului Plângerii păreau noi-nouţe, cu smocuri de iarbă crescute între ele.

„Contactul” lui Peter Youngblood, un oarecare Moshe Larka, aranjase bine lucrurile. La cocteil, erau prezente vreo douăzeci de persoane. Casa lui era superbă şi uimitoare. Avea patru etaje pe jumătate tăiate în stâncă, chiar la marginea vechiului cartier evreiesc, ce acum se afla în plină reconstrucţie, cu o vedere nemaipomenită spre Zidul Plângerii.

La această oră târzie, esplanada era pustie şi numai câţiva rabini se plimbau prin faţa zidului, cufundaţi în cărţile lor de rugăciuni. La fiecare plecăciune, aveai senzaţia că se loveau cu fruntea de pietrele lucioase…

În dreapta şi în stânga apartamentului unde se găsea, vegheau santinele israeliene, instalate în gherete minuscule aşezate pe acoperişuri. Malko îşi înmuie buzele în paharul cu votcă în timp ce o studia pe Ruth Hanevim. O tânără cu părul creţ, ca un caniş, rotunjoară, îmbrăcată în jeanşi, se apropie de

el şi zise în engleză:

— Nu trebuie să-i daţi atenţie. Ruth e puţin cam exaltată. Face parte din tagma hasidimilor, adică a evreilor Celor mai ortodocşi. Bine că Ruth nu este preocupată mereu de religie, adăugă ea cu un râs perfid.

Malko se uita la văduva rabinului. Pe figura ei se observau numai ochii extraordinar de verzi şi gura cu buze groase şi moi, mereu întredeschisă, care te făcea să ignori nasul proeminent, puţin coroiat şi guşiţa. Dacă Malko nu ar fi ştiut că e rasă în cap şi că poartă perucă, ar fi crezut că părul negru prins cu fundiţe era chiar al ei.

Peter Youngblood avusese dreptate. Ruth Hanevim era grasă, cel puţin după canoanele europene, însă corpul ei ascuns de îmbrăcăminte degaja magnetismul unui animal. I se făcea poftă să-i cuprindă în mâini pieptul mare, acoperit în mod pudic cu o cămaşă din bumbac, neagră şi groasă. Picioarele ei încântătoare, erau strânse în ciorapi negri.

În clipa în care Malko termină să o examineze, Ruth Hanevim întoarse capul, încrucişându-şi privirea cu a lui şi susţinând-o. Apoi lăsă repede ochii în jos, ca şi cum s-ar fi ruşinat. Dar Malko observase deja că aurul topit al ochilor lui nu o lăsase indiferentă pe văduvă. El se apropie zâmbind de ea.

— Lucraţi? o întrebă el.

— Da, predau Legea într-o şcoală.

Ceilalţi participanţi la cocteil nu se mai sinchiseau de Ruth, iar Malko începu să o întrebe despre hasidimii care îl aşteptau pe Mesia. La fel ca şi ea.

Imediat, ea se lansă într-o lungă disertaţie într-o engleză colţuroasă, străduindu-se să-i explice lui Malko meandrele ortodoxiei evreieşti. Cu cât vorbea mai mult, cu atât trăsăturile ei se luminau mai tare. Pieptul urca şi cobora, gesturile erau mai amabile, atitudinea mai destinsă, aproape de starea de abandon. Malko zări pe fruntea ei câteva picături de sudoare. Misticismul o făcuse să cadă în transă. Se întrerupse brusc la mijlocul unei fraze şi se îndepărtă cu un zâmbet jenat, fără nici o explicaţie.

— Scuzaţi-mă, spuse ea pur şi simplu.

Intrigat, Malko o văzu dispărând pe scara ce ducea la celelalte trei etaje. Nedumerit, reveni lângă fata în jeanşi care îl observa cu nesaţ. Pe străzile din Israel nu se prea plimbau mulţi blonzi, culoarea obişnuită fiind mai degrabă cea a prunei, în timp ce asculta distrat sporovăiala interlocutoarei lui, se întreba cum să

profite mai bine de legătura sa. Nu se întâlnea în fiecare zi cu Ruth Hanevim.

*

* *

Ruth Hanevim îşi privea chipul în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii ei mari, verzi şi migdalaţi păreau şi mai verzi ca de obicei, umeziţi de gândurile tainice care o bântuiau. Inima îi tresălta în piept cu bătăi surde. Se simţea jilavă şi rece, iar o greutate o apăsa, ca şi cum ar fi avut un ghem în stomac.

Îşi netezi bluza pe sânii grei susţinuţi de un sutien cu sârmă. Cu o mişcare cochetă, ea îşi ridică fusta pe picior, descoperind ciorapii groşi, negri, prinşi cu un portjartier de aceeaşi culoare, îşi trase bluza în jos ca s-o întindă şi îşi examină silueta. În mod normal purta măsura 42, dar era suficient să mănânce o bucăţică de rahat, ca să ajungă numaidecât la 44. Din fericire, israelienilor nu le plac femeile slabe. După aceea, îşi trase fusta tulburată. Gestul îi amintise de ziua în care a fost posedată în picioare de amantul ei la Statul-Major între două şedinţe. Adora aceste partide rapide, violente, clandestine. Procedeul era întotdeauna acelaşi:: combinaţia unei imagini mistice şi prezenţa unui bărbat de care se simţea atrasă o proiecta într-un soi de transă, vecină cu orgasmul.

Când se afla în starea asta, ajungea o simplă atingere şi orice rezistenţă se topea pe dată. Chit că se ura după aceea. De când rămăsese văduvă, viaţa ei devenise foarte grea.

Înainte să-l întâlnească pe Salomon Hanevim, Ruth lucrase într-o agenţie de presă din Tel Aviv şi se culcase cu aproape toţi masculii care i se păruseră interesanţi.

Timp de cinci ani, ea nu şi-a înşelat soţul. La fel de adevărat e că acesta nu pierdea nici un prilej ca să-i aducă un omagiu, bineînţeles în afară de perioadele proaste. Domnul le-a binecuvântat parţial fericirea, căci Ruth nu putea avea copii din cauza trompelor sale înfundate, fapt ce îi dădea dreptul rabinului să facă ghiduşii – fără să încalce legea, în toate zilele date de Dumnezeu, cu o mică pauză de Sabat...

Toate astea ar fi continuat şi astăzi, dacă autobuzul companiei naţionale Egged ar fi avut frâne bune. Cufundat în rugăciunile lui, rabinul Salomon Hanevim nici nu a simţit când a murit, strivit de un zid de către vehiculul masiv.

Ruth s-a ras în cap şi-a găsit de lucru şi s-a hotărât să-şi continue viaţa în micul ei apartament de pe strada Gehula, din

cartierul Mea Shearim. De altfel, ea a moştenit credinţa mistică a defunctului ei soţ şi a început să militeze cu entuziasm pentru cauza hasidimilor.

Mai avea încă impresia că îi continuă opera atunci când i se oferea cu discreţie vreunui tânăr rabin palid şi sfios, înnebunit de magnetismul şi de aura ei de femeie sfântă. Poate că s-ar fi căsătorit cu unul care i s-ar fi părut mai viguros, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Zwi Halpern, invitat la o întrunire a Marelui Rabinat militar la care asistase şi ea.

Acest specimen de gorilă păroasă, cu surâs strălucitor, ochi vioi şi reputaţie de Don Juan, o şocase la fel de mult ca şi întâlnirea cu soţul ei.

Într-o zi a aterizat la ea, pur şi simplu pe neaşteptate şi a violat-o. Pentru prima oară de la moartea rabinului, că a regăsit acest şuvoi care a mistuit totul şi virilitatea monstruoasă pe care o putea admira la nesfârşit, mereu cu aceeaşi tulburare, încet, încet, legătura lor a devenit tot mai strânsă şi întâlnirile, mai dese. Întotdeauna făceau dragoste în acelaşi mod: rapid, violent, cu intensitate şi deseori pe ascuns. Câteodată, chiar în locurile cele mai neaşteptate, ca bancheta din spate a Land Roverului, în Sinai. Dar mai cu seamă, comunicau, iar această complicitate a devenit mai puternică decât prima.

Bineînţeles că tot Israelul era la curent cu legătura lor, inclusiv Shin Beth. Anumiţi membri, care îi blamau pe hasidimi, găseau această situaţie destul de ridicolă. În timpul Războiului de şase zile, orice soldat israelian care reuşea să pună mâna pe „Peyoss”-urile Unui hasid avea dreptul la patru zile de permisie. La urma urmelor, amândoi erau văduvi, iar Israelul, o ţară liberă.

Ruth Hanevim tresări: auzise uşa deschizându-se. De câtva timp, devenise foarte nervoasă şi era nevoită chiar să ia somnifere ca să doarmă. Nu mai făcuse de multă vreme atâtea lucruri exaltante. Dacă proiectul ei reuşea, va fi binecuvântată de întreaga comunitate a hasidimilor din Ierusalim... Iar acest lucru merita câteva nopţi nedormite. Ieşi din baie. Nu avea chef să se întoarcă la invitaţi ca să discute cu ei, dar nici să plece, căci era prea devreme. În stânga, se afla un birouaş, în prelungirea căruia era un soi de culoar îngust, cu bibliotecă.

Ruth Hanevim se strecură înăuntru şi luă o carte de psalmi. Găsi unul şi începu să citească după ce se instală pe o canapea micuţă de două locuri. Îşi căuta pacea trupului şi a sufletului. Străinul blond care îi aruncase acea privire pătrunzătoare trezise

toţi demonii din ea.

*

* *

Malko îşi consultă ceasul Seiko-Quartz. Ruth Hanevim dispăruse de vreo douăzeci de minute, dar nu plecase fiindcă geanta ei era acolo. Discuţiile politice din jurul lui se transformaseră în teme bizantine... Simţi brusc o nevoie nestăpânită să afle ce făcea Ruth Hanevim. În meseria lui, era mai bine să se încreadă în instinct... Se îndreptă discret spre scară, fără să-l observe cineva. Etajul al doilea era pustiu. Se aflau aici numai dormitoare. Nici la primul nu găsi nimic interesant. Ajunse la parter, cercetă livingul dintr-o privire, traversă micuţa curte interioară şi zări un birou slab luminat care se afunda în stâncă, exact sub strada Misgav-Ladach. Era o cămăruţă cam primitivă. Intră, dar se opri imediat.

Ruth Hanevim era aşezată în spate, citind cu picioarele încrucişate. Făcu un zgomot şi ea tresări. Malko se apropie de ea zâmbind.

— Chiar mă întrebam unde aţi dispărut, zise el. Ce citiţi?

Ruth Hanevim avu impresia că tot trupul începe să i se înmoaie de la talie în jos. La început, nu reuşi să vorbească în engleză, Malko luă cartea şi zâmbi când văzu că este în ebraică. Privirea urcă uşor şi se opri pe corsajul bombat de pieptul opulent. Ruth Hanevim reacţionă atât de violent, de parcă ar fi atins-o.

Se ridică brusc şi fugi la locul de unde luase cartea de psalmi. Malko veni după ea. Privirile lor se intersectară. Văzu gura foarte roşie întredeschisă şi nările palpitând. Privirea verde alunecă spre stânga. Aproape că se atinseră. Toate zgomotele petrecerii erau înăbuşite de zidurile groase din piatră.

Ruth întinse braţul ca să pună cartea la loc, pe o etajeră. Malko se hotărî să se lase condus de instinctul lui de vânător. Nu-şi adresaseră nici un cuvânt. Cu un gest natural prinse cu mâinile şoldurile tari şi pline. Ruth Hanevim rămase împietrită, cu braţul întins, precum o statuie. Malko avu impresia că, dacă i-ar adresa un singur cuvânt, ea va începe imediat să urle.

Mâinile lui urcară încetişor de-a lungul corsajului de bumbac, atingând sânii. Culoarul era atât de îngust, încât trebuia să se mişte doar câţiva centimetri ca să se lipească de Ruth. Ochii de smarald parcă se umpluseră subit cu apă. O apă tulbure, cu reflexe irizate.

El se aplecă şi o sărută. Buzele groase se deschiseră ascultătoare în contact cu ale lui, însă limba rămase inertă, de parcă ar fi fost desprinsă. Cu toate astea, inima femeii bătea puternic în piept ca un ciocan. Raţiunea îi spunea să plece, să strige, să se îndepărteze. Însă simţi lipit de pântece talismanul malefic ce întotdeauna o făcea neputincioasă, nereuşind să se dezlipească.

În capătul opus al curţii interioare, auziră voci. Erau invitaţii care plecau. Tresărind, ea îşi eliberă gura, însă pântecele rămase lipit de Malko. Numai când auzi o uşă trântindu-se, reuşi să se îndepărteze puţin.

— Rad mimeni, ze goal-nefesh![11]

În tulburarea ei, nici nu-şi dădu seama că vorbise în ebraică. Încercând să se strecoare spre birou, ea se întoarse cu spatele la agresor. Dar, numaidecât, două mâini cu degete puternice o prinseră de şolduri, ţintuind-o de raftul plin cu cărţi. Fiindcă era gata să cadă, se prinse cu mâinile de o etajeră, cu mintea golită şi cu pântecele fierbând. Ea îl simţi pe bărbatul care gâfâia strâns lipit de ea. Abia se puteau mişca pe culoarul îngust.

Mâinile coborâră, urmară linia coapselor până la marginea fustei, apoi urcară, dând la o parte ţesătura, atingând în treacăt pielea goală şi umedă de sudoare. Ruth Hanevim tresări puternic atunci când degetele ajunseră la ultimul obstacol al pudoarei ei. Tocmai se pregătea să urle când lumina se stinse în birou, lăsându-i pe întuneric. Cineva crezuse că nu era nimeni în încăpere. Aşa ceva nu era posibil, nu avea să se lase posedată în acest cotlon înghesuit care mirosea a praf. Nici măcar cu Zwi Halpern nu făcuse aşa ceva.

Deodată îşi dădu seama cu o teamă dulceagă că şoldul ei era gol şi că o spadă fierbinte îl apăsa, alunecând din ce în ce mai jos.

Fără nici o comandă precisă primită de la creier, muşchii începură să antreneze coapsele, iar un picior se depărtă. Imediat, ea simţi tija cărnoasă invadând-o cu un elan imperios, aproape brutal: Mâinile îi prinseră din nou şoldurile, împingând-o în spate ca să o penetreze mai bine.

Spaţiul era atât de îngust, încât abia se puteau mişca. Rafturile trosniră, iar ea simţea un uşor du-te-vino, făcând-o să explodeze dintr-o clipă în alta. Se simţea fiară, femeie. Plăcerea se răspândea în pântecele ei, inundând: o cu o căldură aproape

[11] Lasă-mă în pace, e scârbos! (n.a.).

insuportabilă şi înmuindu-i picioarele. Îi venea să urle, dar se abţinu.

Gura deschisă se opri lângă etajeră, strângând cu dinţii lemnul ca să-şi înăbuşe ţipătul care se transformă în geamăt. Degetele strângeau raftul de deasupra, gata să-l rupă. Acest interludiu dură câteva secunde, apoi talazul se revărsă, ea rămânând cu o senzaţie de uşurare şi seninătate. Membrul care o viola dispăru un pântecele ei cu o zguduitură violentă şi îşi dădu seama că partenerul ei explodează la rândul lui.

Îi veni să urle din nou. Un văl negru trecu pe dinaintea ochilor. Rămaseră mult timp în întuneric. După aceea, Ruth simţi pântecele eliberându-se de bestia care îl invadase şi îşi lăsă fusta în jos. O voce dulce îi şopti la ureche:

— Să mergem la primul etaj. Fiţi atentă la perucă.

Peruca ei brunetă îi alunecase pe frunte, lăsând liberă ceafa rasă. Ruth şi-o aranjă cu gesturi mecanice, ca o somnambulă şi porni pe pipăite pe culoar, dar fu nevoită să se oprească fiindcă slipul îi aluneca în jos. Ea se aranjă şi, după ce aprinse o lampă, se pomeni în curtea interioară. Inima îi bătea nebuneşte, iar ea murea de ruşine şi de plăcere.

Pe scări, se ciocni de o pereche ce cobora. Avea un singur gând: să-şi ia mai repede geanta şi să se ducă la Zidul Plângerii ca să se roage şi să-i ceară iertare lui Dumnezeu pentru slăbiciunea ei. Oricum trebuia să se ducă.

*

* *

Moshe Larka înaintă spre Malko cu un zâmbet în colţul gurii. În camera de sus erau doar vreo zece persoane, printre care şi tânăra creaţă în blue-jeans. Israelianul îl luă pe Malko de braţ.

— Se pare că aţi speriat-o pe frumoasa Ruth Hanevim, zise el. A venit aici parcă urmărită de diavol şi a plecat imediat.

— Serios? făcu Malko cu aerul cel mai nevinovat.

Israelianul îi făcu cu ochiul.

— Sper că totul merge ca pe roate…

— Aproape, spuse Malko.

— Veniţi, vreau să vă arăt ceva.

Îl trase pe Malko spre terasă. Aici era mult mai răcoare. Moshe Larka întinse mâna arătând o siluetă care cobora scările ce legau cartierul evreiesc cu esplanada din faţa Zidului Plângerii.

— Iat-o!

Malko o recunoscu pe Ruth Hanevim. Văduva străbătu

esplanada şi se opri în partea dreaptă a zidului, cea rezervată femeilor. Scoase din geantă o carte şi începu să se roage. Din, cauza luminii puternice, se distingea ca ziua. Moshe Larka râse gros.

— De câtva timp încoace, practic vine în fiecare seară să se roage la Zidul Plângerii, exact la miezul nopţii. Chiar şi în nopţile când este supărată, ca acum, de exemplu. Mă întreb ce păcate vrea să i le ierte Dumnezeu. Sau ce dorinţă şi-o fi pus.

— Să-şi găsească alt bărbat, făcu israelianul cu cap de vultur, cu un aer de cunoscător.

— Atunci, trebuie să fie foarte păros, adăugă Yahel, tânăra cu părul creţ.

Malko nu slăbea din ochi silueta neagră ce părea strivită de imensul zid. Poate că acesta era capătul firului călăuzitor. Oare ce greutate îi apăsa pe suflet amantei lui Zwi Halpern, presupusul trădător?

Se întrebă deodată cine a fost legătura lui Shin Beth în seara asta... Cu siguranţă că a existat cineva. Poate că bărbatul cu cap de vultur trist. Sau Yahel, fata în jeanşi care îşi făcea serviciul militar... Admiră priveliştea superbă. În depărtare, în spatele turnurilor celor două moschei, se zăreau luminile hotelului *Intercontinental*, construit chiar pe Muntele Măslinilor. La poale, Ruth Hanevim se îndepărtă de Zidul Plângerii şi se îndreptă spre parching. Malko se întoarse spre Moshe Larka.

— Ştiţi cumva de ce se duce în fiecare seară la Zidul Plângerii?

Israelianul scutură din cap.

— Nu, poate că trece printr-o criză de misticism. Sau poate că are o problemă gravă. Seara este mai linişte ca să se roage, căci ziua lucrează. Mai este şi rugăciunea. Poate că suferă de insomnie, adăugă el râzând. Sau probabil că aţi tulburat-o.

Se pare că toţi invitaţii şi-au dat seama de interludiul arzător din birou. De parcă toată casa ar fi împânzită de microfoane. Malko se întreba acum dacă avusese dreptate... Ruth dăduse bir cu fugiţii... Dar el nu se năpustise asupra ei numai de dragul CIA, ci şi pentru că existau anumite situaţii care îl invitau la „viol”. Bărbatul cu cap de vultur trist se apropie de el.

— Cum vi se pare Israelul?

— Liniştit, răspunse Malko. Extrem de liniştit. Parcă nici nu ar fi război.

Interlocutorul său zâmbi.

— Nu mai e război! A spus-o şi Sadat.

— Dar palestinienii?

Israelianul clătină din cap.

— Practic nu pot să ajungă până la noi. Toate graniţele sunt închise. Ultima, cea cu Libanul, se află la nord. Acum suntem liniştiţi în partea aceea, sper. Iar zona iordaniană este de netrecut. Există trei rânduri de sârmă ghimpată legată la curent, câmpuri minate, detectoare acustice, patrule, elicoptere şi un lac întins pe patru kilometri.

— Nu aveţi nici o reţea teroristă în Israel? întrebă Malko.

— Una mică, zise faţa de vultur trist. Sunt câţiva tineri care fac agitaţie în teritoriile ocupate ca treacă graniţa în cazul în care OEP-ul ar câştiga. Sunt băgaţi la închisoare câteva săptămâni, apoi se liniştesc. Dar nu e nimic grav. Nu au nici arme, nici bază logistică… De altfel, palestinienii din Cisiordania sunt foarte bucuroşi pentru că nu au câştigat niciodată atâţia bani. În plus, beneficiază de aproape toate avantajele israelienilor.

În timp ce îl asculta, Malko se întreba cum de mai exista încă un conflict în Orientul Mijlociu. Îşi înăbuşi un căscat.

Micuţa Yahel interveni în discuţie indignată:

— Pe mine m-a atacat un arab acum trei săptămâni chiar aici!

Bărbatul cu faţa de vultur trist zâmbi.

— Nu este acelaşi lucru. Voia doar să te violeze.

Malko îi aruncă o privire „soldăţicăi”. Jeanşii se mulau pe fesele rotunde şi ferme, figura copilăroasă şi deschisă era extrem de senzuală. Arabul acela avea scuze… Ultimii invitaţi se pregăteau de plecare. Îşi luă la revedere de la gazdă şi porni pe scara îngustă cu Yahel în urma lui.

Strada Misgav-Ladach era complet pustie. Aducea cu un decor de film, cu casele ei frumos construite din piatră roz cioplită, cu o arhitectură extrem de fasonată, cu porticurile boltite şi scările lor întortocheate. Israelienii reconstruiau în întregime cartierul evreiesc, cu sinagogile şi şcolile lui talmudice, distruse de iordanieni înainte de 1967. Foarte puţine case erau locuite, iar acest lucru îi dădea un aspect artificial. Străduţa străbătută Misgav-Ladach, principala arteră din cartierul evreiesc, urca printre cele două şiruri de faţade întunecate şi de case neterminate.

— Ştiţi cum să ajungeţi în parcare? îl întrebă Yahel.

— Vag…

— Vă conduc eu, zise tânăra israeliană. Aşa, nici eu nu voi fi singură.

După o sută de metri, strada se îngusta, iar ei o luară la

dreapta, trecură printr-un tunel boltit şi îngust, apoi ajunseră într-o piaţă mică, luminată de lampioane noi-nouţe. Era o privelişte ireală. În faţă, se înălţa silueta impresionantă a unei şcoli de rabini. Liniştea era absolută şi nu se auzea decât zgomotul paşilor lor. Un vânt tăios se stârnise şuierând printre casele ornamentate, îngheţându-i pe loc.

În sfârşit, ajunseră în minuscula parcare de la suprafaţă. Israelienii începuseră să construiască una subterană, dar au fost nevoiţi să stagneze lucrările din cauza scandalului iscat de ONU. De fiecare dată când mutau din loc o piatră, le era teamă să nu fie un vestigiu arheologic.

— Puteţi să mă lăsaţi acasă? Locuiesc aproape de *King David*, zise Yahel.

Insistenţa ei începuse să devină suspectă… Shin Beth folosea multe femei. Sau pur şi simplu, îi plăcea de Malko. Străbătu străduţele pustii şi ajunse în cartierul armenesc, apoi ieşi din oraşul vechi prin Jaffa Gate.

— Acum o luaţi pe Mamilla Road, zise Yahel. După aceea, faceţi la dreapta, pe David Hamelech.

Ierusalimul i se părea un miraj. Zăreai locurile în care voiai să mergi, însă nu ajungeai niciodată acolo, din cauza labirintului de străzi care urcau şi coborau, care virau brusc, aveau alte nume, sau se terminau cu o înfundătură. Se pare că israelienii nu aflaseră încă de linia dreaptă. Întotdeauna dădeai peste o curbă. După ce trecură de colosul cenuşiu al hotelului *King David,* Yahel îi spuse, lui Malko să facă la stânga, pe o mică esplanadă mărginită de case reconstruite, precum cele din oraşul vechi, înghesuite unele în altele pe panta abruptă a unei coline, vizavi de zona vestică a Ierusalimului.

— Vreţi să admiraţi priveliştea? îi propuse cu timiditate Yahel. Nu este la fel de frumoasă ca la Moche, însă casa este drăguţă, căci este pe jumătate săpată în stâncă.

— Nu vreau să vă deranjez, protestă cu ipocrizie Malko.

— Oh, dar sunt singură, părinţii mei au plecat în Europa, iar logodnicul meu, în sudul Libanului. Participă la operaţiunile militare. Eu sunt în permisie şi plec abia peste trei zile.

Intrară în casă. Yahel îl conduse pe Malko în livingul cu terasă. În faţă, se ghicea linia zidurilor din oraşul vechi.

Yahel deschise uşa şi îl trase pe terasă. Priveliştea era superbă, dar începuse să burniţeze. Se întoarseră repede înăuntru. Sfârcurile sânilor lui Yahel se vedeau prin bluza albă, ca

şi cum ar fi vrut să se elibereze. Fata roşi zâmbind.

— Mi-e frig.

— Trebuie să-i încălzim, zise Malko surâzând.

Când începu să-i maseze uşurel pieptul rotund prin bluză, Yahel se mulţumi doar să închidă ochii. Îşi petrecu braţul în jurul taliei, iar trupul ferm şi durduliu se lipi imediat de el. Episodul cu Ruth nu îl epuizase chiar de tot, iar atingerea acestui trup fraged şi tânăr îi aminti rapid că, înainte de a fi agent secret, era totuşi bărbat.

Se pomeniră pe canapeaua largă. Yahel îşi lepădă numaidecât hainele, îl ajută şi pe Malko să se dezbrace, apoi îl strânse în braţe, sărutându-l mai să-l sufoce.

Ea se uita la părul lui blond şi la ochii aurii aproape cu veneraţie.

— Ce noroc ai că eşti blond! oftă ea.

Îşi aplecă gura de copil pe pieptul lui Malko, atingând cu abilitate sfârcul unui sân, alternând mângâierile limbii cu muşcătura unei feline, frecându-şi întruna trupul de al lui. După aceea, fără să se oprească din mângâierea când a unui sân, când a celuilalt, ea se ridică şi se împlântă în Malko.

Sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, începu să se mişte cu ochii închişi, gemând, legănându-se înainte şi înapoi. Apoi se frecă şi mai tare de el, slobozi brusc un mârâit şi explodară în acelaşi timp. Ea rămase nemişcată, cu capul pe pieptul lui Malko, încercând să-şi recapete suflul. El se simţea bine. Îi mângâie maşinal spatele, iar ea închise ochii precum o pisică fericită. În viaţă mai sunt şi momente de relaxare ca acesta de care trebuia să profite din plin. Brusc, realiză că Yahel mestecase întruna în tot acest timp.

— Ce mesteci tu acolo?

— Nişte *bingo,* spuse ea simplu. Seamănă cu marijuana. Se găseşte la Gaza. Este plăcut, te face să pluteşti. Altfel, nici nu aş fi avut curaj să te aduc aici.

— De ce?

Yahel plecă privirea în pământ.

— Pentru că doarme mama în camera din fund. Dar ia somnifere şi de asta are somnul profund…

În mod sigur nu era agent în Shin Beth. Malko se imaginã gol pe canapea, surprins de o mamă evreică cuprinsă de isterie. Treptat, treptat, dorinţa i se spulberă… Yahel îl observa curioasă.

— Este prima oară când fac dragoste cu un bărbat care nu a

făcut circumcizie, e amuzant.

Se întinse. Relaxată şi fără complexe şi la fel de copilăroasă, îşi aprinse un Rothmans şi suflă fumul în tavan.

— Faci dragoste des? o întrebă Malko.

Ea se aplecă şi se distră gâdilându-i pieptul cu părul creţ.

— În armată mă gândesc doar la asta. Fetele fac doi ani. Toţi ofiţerii se culcă cu secretarele lor. Aşa l-am cunoscut eu pe Arik.

— Cine este Arik?

— Logodnicul meu. Ne-am cunoscut când am început serviciul militar, la Sinai. Am fost secretara lui. Eu dormeam într-un cort împreună cu o fată, iar el în altul. Trebuia să-i pregătesc în fiecare dimineaţă cafeaua. În prima zi, m-a primit gol-puşcă. Mi-a spus că aşa era obiceiul.

— Ce obicei încântător, observă Malko.

Yahel râse.

— După aceea, el îmi aducea cafeaua.

Ciudată ţară. Nu era cunoscuta lozincă „Faceţi dragoste, nu război”, ci „Faceţi şi dragoste şi război”.

Malko o încercă:

— Toată lumea procedează la fel? Adică şi ofiţerii superiori?

— Bineînţeles, făcu Yahel, în afară ce cei care sunt foarte religioşi. Doar ai văzut-o pe Ruth în seara asta, femeia cu care te-ai culcat, nu?

— Cu care m-am culcat! protestă Malko indignat la culme.

— Nu face pe prostul, zise Yahel, am văzut când coborai. Eu am stins lumina. Era suficient să-i vezi faţa lui Ruth când s-a întors. Avea nişte cearcăne… Ai avut dreptate, în ciuda religiozităţii ei şi a biluţei rase, e o ticăloasă. Are pe dracu’ în ea. Eu să fiu rabin, m-ar scârbi. Eah!

Vorbea exact ca un soldat… Continuă:

— Ei bine, Ruth cea Sfântă este amanta unui general de-al nostru, Zwi Halpern, un tip păros ca o maimuţă, dar foarte sexy. Fetele se bat ca să-i fie secretare. Se spune că într-o zi a regulat-o chiar pe birou, cu uşa deschisă. Ea urla atât de tare, de parcă i-ar fi atacat palestinienii.

— Aici exagerezi, spuse Malko. De ce o deteşti?

— Pentru că e o ipocrită, făcu Yahel. S-a ras în cap pasămite ca să nu mai fie dorită de bărbaţi. Tu vorbeşti! Mă întreb dacă îşi pune perucă şi pe păsărică…

Se dezlănţuise bine de tot, dulceaţa de Yahel. Malko începu să fie bântuit de grijile profesionale. Oare legătura dintre Ruth şi

„suspect” părea stabilită? Dacă da, atunci la ce îl ajuta?

— Trebuie să mă culc, zise Yahel. Mâine dimineaţă la şapte, plec la Neguev…

Ea îl privea pe Malko cum se îmbracă, îl sărută cu tandreţe înainte să plece şi îi strecură în mână numărul de telefon. Se pomeni pe esplanada pustie şi rece, cu sufletul împăcat, dar îngrijorat. Singura pistă pe care o avea era Ruth, cu ciudatul ei obicei de a se ruga la Zidul Plângerii, la miezul nopţii. Va avea nevoie de informatorul CIA, Wouahdi Tafik.

La volanul maşinii, porni pe străzile înguste din Ierusalim. Petrecuse o seară încărcată, dar se întreba când o va mai revedea pe vulcanica Ruth.

Capitolul IV

Pancarta era suspendată de o bară de fier ce ieşea din perete deasupra unei măcelării caşer. Scria în ebraică, în idiş şi în engleză:

„Fată evreică, Tora[12] te îndeamnă să te îmbraci cu modestie, căci noi nu tolerăm pe stradă decât oameni foarte simplu îmbrăcaţi.” Sub pancartă era un copil de vreo zece ani, aplecat peste paginile unei cărţi de psalmi, stând pe un scăunel chiar pe trotuar, pe strada Hamasger, cu *peyoss*[13], care îi cădeau pe umeri, cu tradiţionala *kippa*[14] aşezată pe vârful capului şi palid la faţă ca un adevărat rabin.

— Vedeţi că nu glumesc deloc, zise Wouahdi Tafik. Ruth Hanevim locuieşte la numărul 45, în căsuţa aceea mică cu balcon, chiar deasupra pancartei.

Malko şi informatorul CIA înaintau anevoie cu micuţul Fiat 600 ca vai de capul lui, însă Tafik insistase să ia maşina lui. Era mai practic aşa, iar lui Malko îi era greu să se orienteze pe mulţimea de străduţe cu sens unic, ce urcau şi coborau numeroasele coline pe care circulaţia era îngrozitoare. O grămadă de agente urâte de alungau şi armata arabă acoperiseră parbrizele cu amenzi roz, dar nimeni nu le dădea atenţie…

— Ce facem acum? întrebă Tafik.

Era prost dispus. Cu ţeasta fără păr, cu ochii mari, miopi şi cu negul din frunte, semăna cu un iepure speriat. În plus, engleza lui abia se înţelegea. Meritul lui era că ştia o mulţime de lucruri. Malko se uita la casa în care locuia „cucerirea” lui din ajun. Îşi zicea că aspectul modest nu îi influenţa sentimentele. În faţa casei staţiona o maşină albă nouă-nouţă, japoneză, marca Subaru.

— Maşina este a ei? îl întrebă Malko.

— Da. Dar a obţinut-o fără să plătească vamă, datorită generalului Halpern. Este foarte puternic… Costul vamei ar reprezenta 350% din preţul maşinii… Israelienii numesc acest

[12] Cele cinci cărţi ale lui Moise. (Pentateuh), (n.t.).

[13] Un fel ce codiţe care pornesc de la tâmple, încadrând figura (n.a.).

[14] Tichie purtată de evreii practicanţi (n.t.).

lucru *praktika*, combinaţia, adăugă el cu voce blajină.

Păcatul avea şi unele avantaje. Malko îşi făcu un calcul rapid şi realiză că taxele vamale pentru o astfel de maşină reprezentau aproximativ cinci mii de dolari, adică o sută douăzeci şi opt de lire israeliene. O adevărată avere.

— De unde ştiţi acest lucru?

Tafik îi surâse dulce.

— Vedeţi dumneavoastră, meteorologii au anunţat şase buletine diferite pentru ţara noastră, cu toate că e foarte mică… Când eşti plasat unde trebuie, le ştii pe toate… Şi pe urmă, Ruth Hanevim este o persoană cunoscută. Vreţi să vedeţi unde lucrează?

— Dacă nu vă supăraţi, zise Malko. De ce este atât de cunoscută?

Fiatul porni anevoie pe o stradă largă în pantă, intrând tot mai mult în Mea Shearim, cartierul cel mai sfânt din Ierusalim, situat la vest de Poarta Mandelbaum, adunându-i aici pe toţi fanaticii ortodoxiei evreieşti… în preajma Sabatului, în fiecare vineri seara, întreg cartierul intra parcă în hibernare. Până duminică dimineaţa, nimeni nu conducea, nu făcea de mâncare, nici măcar nu apăsa pe butonul liftului. Rabini tineri vegheau la marginile cartierului, năpustindu-se cu toată puterea asupra necredincioşilor care veneau să-i ducă la pierzanie, nesocotind îndemnurile sacre ale Sabatului. În comparaţie cu această stare de letargie, o duminică englezească era extrem de animată…

— Ruth Hanevim e luată tare de tot în vizor, deoarece militează pentru regruparea tuturor hasidimilor împrăştiaţi prin lume, îi explica Tafik în timp ce conducea. Scrie articole, ţine conferinţe, sâcâie guvernul. În plus, e o femeie foarte frumoasă…

Frână brusc ca să evite un rabin care traversa încet, cufundat în cărţulia lui de psalmi. Cu zulufii, cu pantalonii negri şi strâmţi şi cu pălăria mare de catifea reiată neagră cu borurile din blăniţă, părea ieşit direct dintr-o gravură din secolul ai XVIII-lea.

Trotuarul era plin de bărbaţi înveşmântaţi în negru, cu feţe palide, încadrate de zulufii lungi, cu veşnicele pălării negre, unii dintre ei trăgând de mânuţă copii îmbrăcaţi la fel ca ei şi cu chipuri la fel de grave. Tafik viră la dreapta, apoi la stânga, pe Yehezkel Road, oprindu-se în faţa unei clădiri înalte din piatră roz.

— Am ajuns, zise el. Aici lucrează Ruth zilnic…

Un rabin aştepta autobuzul, legănându-se înainte şi înapoi ca

un pendul stricat, cufundat şi el în cărticica de rugăciuni. Alţi doi rabini discutau aprins pe trotuar, probabil dezbătând vreun pasaj nesemnificativ din Tora. Viaţa lor se scurgea interpretând textele sacre şi aplicând preceptele lor... Ciudat mediu pentru o femeie ca Ruth Hanevim...

— În fiecare zi de la şapte dimineaţa, până la trei după-amiază, o găsiţi aici, îi zise Tafik. Se duce pe jos la serviciu.

Malko începea să se sufoce în spaţiul îngust din maşină.

— Ce aţi zice, dacă ne-am duce undeva să bem un păhărel? îi propuse el ca să mai scoată o vorbă.

Tafik se înspăimântă.

— Aş prefera la mine acasă, zise el, ne prepară nevastă-mea o cafea turcească. E mult mai liniştit.

Se întoarseră şi intrară din nou pe Mea Shearim Road, îndreptându-se spre Poarta Jaffa. Creştinul arabo-israelian părea nedumerit.

— De ce vă interesează atât de mult femeia asta?

— Credem că are legături cu palestinienii, zise Malko.

Tafik clătină din cap.

— Oh, dar e foarte posibil.

— Faptul că un general în armata israeliană are o amantă hasid, nu şochează lumea? întrebă Malko.

Tafik apăsă pedala de acceleraţie ca să nu fie strivit între două imense autobuze albastre care îi învăluiră într-un nor negru.

— Israelienii nutresc sentimente confuze faţă de ortodocşi. Oricum, îşi bat joc de ei, însă îi respectă ca ocrotitori ai Legii. Rabinii au voie să se căsătorească.

Străbătură tot Ierusalimul, îndreptându-se către sud, de-a lungul impresionantului zid roşiatic al vechii cetăţi care îl făcea să semene cu o uriaşă fortăreaţă, leagănul celor trei mari credinţe monoteiste. Bisericile, moscheile şi sinagogile convieţuiau la un loc, pe străduţele lui murdare, vegheate de mulţimea clericilor care îşi disputau cu ferocitate ocrotirea acestor locaşuri, unele mai sfinte ca altele. Dacă un cutremur de pământ foarte puternic ar zgudui în clipa asta oraşul, creştinătatea, iudaismul şi islamul, ar fi distruse din temelii. Dar mai cu seamă, Mormântul Sfânt, Zidul Plângerii şi moscheea Al Aqsa. Un vânt glacial sufla din nord, clătinând micuţul Fiat. În această metropolă stranie, vremea se schimba de la o oră la alta, trecând de la vântul fierbinte din deşert, la rafale extrem de puternice. Se opriră în sfârşit pe o străduţă liniştită, mărginită de

case cochete din piatră cioplită.

— Aici este Rehavia, zise Tafik. Cartierul rezidenţial evreiesc. Am încercat să locuiesc printre arabi, dar nu suport, fac prea multă gălăgie…

Apartamentul lui era micuţ, cochet şi curat ca un pahar. O femeie scundă şi ştearsă le aduse două cafele turceşti extrem de tari. Wouahdi Tafik nu se prea simţea în largul lui.

— V-am spus că nu vreau să lucrez prea mult pentru domnul Youngblood, fiindcă e periculos. Ce doriţi de la mine?

— Doar nişte informaţii, zise Malko cu glas liniştitor. Aş mai vrea să o urmăriţi pe Ruth Hanevim câteva zile, ca să aflu cu cine se întâlneşte. După program, fireşte. Domnul Youngblood mi-a spus că pot să vă dau două mii de lire pe zi. Puteţi să le facturaţi la ambasadă ca traduceri…

Wouahdi Tafik nu răspunse, hărţuit între dorinţa de câştig şi spaimă, zgândărindu-şi cu furie negul.

— Aş putea, nu sunt sigur, dar nu în seara asta. Nu trebuie să îmi neglijez ziarul.

— Bine, atunci mâine, zise Malko.

Scoase cinci sute de lire din buzunar şi le puse pe masa joasă ca să pecetluiască începutul unei frumoase prietenii. Tafik avu bunul-simţ să aştepte câteva secunde până să le bage în buzunarul lui.

— Ce ştiţi despre viaţa de acum a lui Ruth Hanevim? întrebă Malko.

— Se spun multe lucruri, făcu Tafik. Că are numeroase aventuri, ca şi înainte. Dar întotdeauna a fost foarte credincioasă. Hasidimii o respectă mult şi închid ochii la micile ei escapade. Voi încerca să aflu mai multe…

Malko îşi termină cafeaua dintr-o sorbitură. Nu începuse prea bine. Nevorbind ebraica, se simţea neputincios. Dacă după opt zile, nu va obţine nici un rezultat, CIA va căuta alt „savant”. El nu avea chef să se stabilească la Ierusalim.

— Telefonaţi-mi la *Hilton* îndată ce aflaţi ceva la camera 2012, îi spuse el lui Tafik:

Până atunci, putea să dea un ocol Zidului Plângerii şi să spere că norocul era de partea lui.

*

* *

Ruth Hanevim îşi gară Subaru în micul parking din josul moscheii Al Aqsa şi intră cu paşi vioi pe poteca ce ducea la zid,

ajungând din urmă un rabin. Exact înainte de a ajunge la zid, se despărţiră. Rabinul se îndreptă către intrarea subterană săpată sub piatră, care ajungea la vechea fundaţie a Templului lui Solomon, Kodech a Kodachim: cel mai sfânt locaş. Aici rabinii se înghesuiau în permanenţă.

Ruth Hanevim merse încet către pietrele imense luminate ca ziua, stând cu spatele la cartierul evreiesc. Cu excepţia unei căsuţe ocupate mai mult de musulmani decât de israelieni, se chinuiau din greu să obţină o vedere mai bună a zidului lor... În faţa lui fusese instalat un post al poliţiei israeliene, într-o casă veche cu foişor pe acoperiş. În stânga, stăteau de pază alte santinele. Mai mulţi soldaţi îi supravegheau pe vizitatori, în susul cărării care ducea la moscheea Al Aqsa, situată pe colina la poalele căreia se afla zidul.

Era devreme. Vreo douăzeci de oameni se rugau în porţiunea rezervată bărbaţilor din faţa zidului. Un rabin mai comod se aşezase şi îşi efectua mişcările de pendulă, ca şi cum ar fi vrut să aţipească rezemându-se de pietrele bătrâne. Altul mai tânăr, care stătea în picioare, se legăna dintr-o parte într-alta, fluturându-şi zulufii blonzi.

Ruth se opri în faţa zidului, sprijinindu-se de bariera ce îi separa pe bărbaţi de femei. Deschizându-şi cartea de rugăciuni, începu să citească textul sfânt mişcând din buze. Inima îi bătea cu putere. O dată, nu venise chiar pentru rugăciune. Timp de zece minute, nu se întâmplă nimic. Tocmai începuse să se adâncească în rugăciune, când zări o siluetă în stânga ei. Era un bărbat cu trăsături semite, cu tichia pe creştet. Şi el se ruga mişcându-şi buzele. În clipa în care Ruth întoarse capul, privirile lor se întâlniră şi îi văzu ochii întrebători. Pe el îi aştepta.

Ea se adânci din nou în lectură câteva minute, apoi închise cartea. Deschise poşeta, scoase o *pitka,* o bucăţică de hârtie făcută sul şi o vârî cu gesturi sigure într-o crăpătură mai mare dintre două pietre, aproape de porţiunea bărbaţilor. Aşa făceau zilnic sute de credincioşi. Era o rugăminte adresată lui Dumnezeu. Toată lumea venea la zid să se roage, ca şi cum s-ar duce la biserică să aprindă o lumânare pentru reuşita la un examen sau ca să aibă un copil. Astfel că sute de *pitka* se uscau de căldură în crăpăturile zidului până le zbura vântul de acolo. Ruth Hanevim înfipse *pitka* ei şi începu să se roage. I se părea că bătăile inimii se auzeau până în cartierul armenilor. Bărbatul cu profil semit de lângă ea se ruga în continuare ca şi cum nu se

întâmpla nimic. Ruth ar fi trebuit să plece imediat, însă dorea să fie sigură că totul merge strună. Deschise iarăşi cartea de psalmi, încercând să-şi reia firul unei rugăciuni…

După câteva clipe, Ruth văzu că străinul întinde mâna spre zid, ca şi cum ar pune şi el o *pitka*. Dar nu avea nimic în mână. Dimpotrivă, după ce depărtă degetele de zid, bucata de hârtie a lui Ruth dispăruse… Se întoarse şi plecă…

*

* *

Ruth Hanevim se întoarse şi ea să plece. Fu cât pe ce să-i stea inima în loc atunci când întâlni privirea unui bărbat ce stătea în picioare dinaintea zidului, cu o tichie din carton, ca acelea distribuite turiştilor de altă naţie, pusă pe vârful capului. Era amantul ei din ajun.

Sângele îi pulsa cu putere prin vene, făcând-o să tremure. Urechile îi vâjâiau şi asudă imediat din cap până-n picioare. Avu nevoie de un efort supraomenesc să se îndepărteze de zid fără să se întoarcă. Era sigură că acesta văzuse ce a făcut. De ce venise aici? În timp ce cobora poteca, se aştepta să-i vadă apărând pe tipii din Shin Beth. Dar nu se întâmplă aşa şi se pomeni în Subaru. Mâinile îi tremurau în aşa hal, încât încercă de trei ori să bage cheia în contact. Tulburarea îi era atât de mare, că o luă la dreapta, pe bulevardul Ha'Hofel, ce mergea de-a lungul părţii estice a zidului, în oraşul vechi. Era atentă la oglinda retrovizoare.

Liniştită că nu era urmărită, îi veni inima la loc. Îşi zise că a vrut să o revadă. Că cineva i-o fi spus că se duce în fiecare seară la zid… Sau pur şi simplu, era o întâmplare.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l revadă, deşi păstra o amintire delicioasă a acelei fugare întâlniri amoroase. Ea avea deja o viaţă destul de complicată ca să mai adauge o aventură cu un *goy*[15], care nici măcar nu vorbea limba ei.

*

* *

Malko aşteptă să se îndepărteze de zid, dar ea dispăruse deja. Era furios că fusese observat şi că nu l-a urmărit pe bărbatul cu care s-a întâlnit şi care a urcat scările ce duceau în cartierul evreiesc, în partea cealaltă a esplanadei. Asta nu însemna mare lucru, căci toate cartierele vechi erau înghesuite unele în altele.

[15] Neevreu (n.t.).

Aruncă în trecere tichia din carton în lada de lângă barieră şi plecă îngândurat. În sfârşit, avea la ce să se gândească acum. Cu certitudine că această întâlnire avea o semnificaţie.

Malko urcă şi el scările ca să ajungă pe strada Misgav-Ladach unde era parcarea. Grăbi paşii pe străduţa îngustă şi pustie. În curând, şase sute de familii de evrei vor locui în acest superb ansamblu arhitectural care va înlocui magherniţele dărâmate în 1967. Aici erau chiriile cele mai ridicate din Ierusalim. Dar privilegiaţi ca Moshe Larka aveau avantajul că zidul se afla la o aruncătură de băţ şi priveliştea era minunată. Era normal ca numai evreii bogaţi, aleşi de Dumnezeu, să aibă dreptul la o asemenea onoare.

Trecu prin faţa muzeului micuţ construit pe locul unde fusese întemeiat Ordinul Cavalerilor Teutoni. Era de-a dreptul emoţionat. Acesta era efectul faptului că se afla printre ultimii cruciaţi. Lupta într-o cruciadă fără cruce şi fără strălucire, dar care comporta toate pericolele prin care au trecut adevăraţii luptători… Norii treceau grăbiţi pe cerul înstelat, iar temperatura nu depăşea plus paisprezece grade. Se rugă în gând ca Tafik să-şi ia treaba în serios. Poate că supravegherea ei ducea undeva. Dar un lucru i se părea mai interesant. După tot ceea ce se petrecuse între ei, era ciudat ca Ruth Hanevim să fugă de cum l-a zărit.

Oare ce avea de ascuns? Măcar a aflat şi el ceva în seara asta: că nu din pioşenie se ducea în fiecare seară la Zidul Plângerii.

Capitolul V

Malko tocmai termină să se dea cu loţiune după ras Jacques Bogard, când telefonul din apartament sună. Vocea aspră şi abia înţeleasă a lui Wouahdi Tafik se auzi în receptor.

— V-am terminat traducerea, îl anunţă palestinianul. Pot să v-o aduc la hotel chiar acum.

— Foarte bine, spuse Malko. Ne întâlnim în hol.

Îi venea să chiuie de bucurie, fără să se mai teamă de microfoane. De aceea îi dăduse întâlnire lui Tafik în afara apartamentului. Oricum, Shin Beth nu putea întinde capcane la toate cele douăzeci şi trei de etaje ale hotelului *Hilton...* Malko îşi petrecuse ziua în oraşul vechi, plimbându-se prin mulţimea de turişti, unii mai urâţi decât alţii, apoi îi făcuse o vizită părintelui Anton, „legătura” de la CIA pentru ortodocşii ruşi. Era un popă imens cu barbă neagră ca un evantai şi cu voce ca un dangăt de clopot, care parcă se născuse cu trabucul în gură. Îi băgă unul cu forţa în buzunarul lui Malko.

Din păcate, aceasta fusese singura contribuţie cu privire la ancheta lui. Nu îl cunoştea pe generalul Zwi Halpern şi numai auzul cuvântului „hasidim” îl înfuria la culme. Dacă ar putea să radă de pe faţa pământului toate sinagogile şi toate moscheile din Ierusalim, nu ar mai sta pe gânduri nici o clipă. Concepţia lui maniheistă despre viaţă îi aducea o pace imensă în suflet.

Însă, chiar şi cel mai radical maniheism[16] are lacune. Cum Malko îl felicita pentru calitatea trabucului, popa îi mărturisi cu un zâmbet de încântare:

— Alţii le aduc în ţară! îl trimit pe Pierre să mi le cumpere şi nu le spune că sunt pentru mine.

„Alţii” erau ortodocşii de la Moscova, iar „Pierre” era un egiptean palid care făcea pe portarul în clădirea Congregaţiei aflată lângă Mormântul Sfânt. Malko îşi punea singura speranţă în urmărirea lui Ruth Hanevim. Îşi puse un costum gri din flanelă, alese cu mare grijă o cravată şi ieşi din apartament.

Holul hotelului *Hilton* gemea ca întotdeauna de turişti cu camere de luat vederi. Malko alese o masă în mijloc, între două

[16] Doctrină religioasă din Orientul Apropiat, potrivit căreia lumea este guvernată de două principii: al binelui şi al răului (n.t.).

şiruri de ghivece cu plante, de unde putea supraveghea intrarea… După cinci minute, o tuse discretă îl făcu să se întoarcă. Tafik apăruse în spatele lui, pe altă uşă. Era mai speriat ca niciodată. Trăsăturile flasce, privirea care se rotea în toate părţile şi fruntea mare, fără păr îl făceau să pară un trădător hollywoodian. Malko avea impresia că, din cauza respingerii lui din cele trei comunităţi cărora le aparţinea parţial, începuse să se comporte ca un schizofrenic…

— Ce veşti îmi daţi?

— Am urmărit-o aseară! îl anunţă Tafik cu un aer triumfător.

— Foarte bine, zise Malko, unde a fost?

— A plecat cu maşina pe drumul spre Naplouse până la Beit Hanina, un sătuc situat la zece kilometri de Ierusalim. După ce a ajuns acolo, a luat-o la dreapta pe un drumeag şi s-a oprit, iar după aceea a intrat într-o vilă… A stat înăuntru o jumătate de oră.

— Ştiţi a cui e vila?

Palestinianul căpătă un aer încurcat.

— A unui bărbat foarte important, un patriarh al Bisericii ortodoxe greceşti, monseniorul Elias Zoukas.

Malko rămase fără grai. Ce căuta văduva unui rabin la un patriarh al unei biserici ortodoxe greceşti? Un singur gând îi bântuia acum prin minte, însă, din păcate, nu se prea potrivea cu sanctitatea celor doi protagonişti. Însă reuşise să-şi dea seama şi singur cât de slab putea fi trupul…

— Aţi aflat de ce s-a dus la el?

Wouahdi Tafik clătină din cap.

— Nu.

— Ştiţi ceva despre Elias Zoukas? îl întrebă Malko.

Un grup gălăgios se aşeză la masa vecină şi trebuiră să se mute la altă masă ca să-l audă pe palestinian. Acum părea şi mai stânjenit.

— Bineînţeles, nu trebuie să vă repet ceea ce v-am spus deja, zise el ca o introducere… Dar se pare că monseniorului Elias Zoukas îi plac tare mult femeile.

Această afirmaţie îi confirma gândurile păcătoase ale lui Malko. Ruth Hanevim era cu siguranţă foarte eclectică.

— Asta e tot? întrebă Malko.

Wouahdi Tafik tăcu preţ de un minut, apoi continuă:

— Nu, mărturisi el. Se spune de asemenea că monseniorul Elias lucrează pentru Shin Beth… Că a avut dreptul să-şi

cumpere două Mercedesuri fără să plătească taxele vamale, ca recompensă la serviciile aduse.

— De ce? Călătoreşte chiar aşa de mult?

— Se duce foarte des în Liban şi în Iordania, în vizită la comunităţile ortodoxe greceşti de acolo. Este de origine siriană, deci are destule legături cu Damascul şi cu palestinienii. De altfel, se pare că le ajută mult. Fiindcă are număr diplomatic, trece graniţele fără probleme.

Malko asculta din ce în ce mai uimit. Entuziasmul îi dispăru dintr-o dată. Ruth Hanevim nu se ocupa totuşi de o acţiune de spionaj tratând cu un informator al serviciilor israeliene. Cu atât mai mult cu cât amantul ei era bine plasat ca să nu ştie acest lucru. Trebuia să se supună faptelor evidente: escapadele nocturne ale „rabinuţei” se datorau doar temperamentului ei vulcanic.

— Asta e tot?

Tafik îşi scărpină negul.

— Şi Jennifer Worth, americanca pe care o eliberează israelienii, îl cunoaşte. La proces, ea a declarat că Elias Zoukas i-a prezentat pe palestinienii traficanţi de arme. Dar Shin Beth nu a mai insistat. Guvernul israelian protejează comunităţile religioase care ajută mai mult sau mai puţin pe orice terorist palestinian. Nu vor să se pună rău cu Vaticanul.

— Altceva?

Tafik scutură din cap.

— Nimic altceva.

Se grăbise prea tare să răspundă. Malko avea senzaţia clară că îi ascundea ceva… Dar palestinianul se şi închisese în cochilia lui.

— Bine, zise Malko, supravegheaţi-o în continuare până la sfârşitul săptămânii.

Wouahdi îşi termină paharul cu Martini Bianco şi se ridică de parcă ar fi stat pe un viespar. Malko se uită gânditor cum se îndepărtează pe hol. Tot efortul ăsta nu va duce la nimic. Nu putea să-i verifice pe toţi amanţii lui Ruth Hanevim.

*

* *

— Da, în seara asta, la ora opt, confirmă Moshe Larka cu vocea lui caldă. La fel ca ultima oară. Sper că nu v-aţi plictisit prea tare…

— Nicidecum, zise Malko, sunt bucuros să mă întorc. Pe

diseară.

Închise telefonul plin de dezgust. După trei zile, evenimentul cel mai important era această invitaţie la alt cocteil la care Larka îi promisese să-i facă cunoştinţă cu nişte oameni interesanţi. În afară de acest lucru, domnea un calm absolut. Nu primise nici o veste de la Tafik. Cinase seara trecută cu Peter Youngblood şi acesta nu îi ascunsese scepticismul cu privire la urmarea misiunii sale. Era pregătit să întocmească un raport ca să-l acopere pe Malko.

— Faceţi o plimbare la Eilath, îi sfătuise el. Cel puţin aşa nu veţi avea sentimentul că aţi venit până aici degeaba.

Malko dădu de trei ori ocol Ministerului Apărării, fără să-i încolţească nici o idee în minte. Nu se putea duce tam-nisam la un general israelian să-l întrebe dacă nu cumva e spion rus... După aceea, se plimbase prin locurile sfinte până se săturase. Nu mai avea nici poftă de mâncare, atât de proastă era hrana... Cocteilul lui Moshe Larka îi oferea o ultimă şansă. Chiar şi dulcea Yahel dispăruse fără urmă în Neguev...

*

* *

— *Shalom, Shalom!*

În spatele ochelarilor de soare cu lentile fumurii şi ramă pătrată, nu se putea distinge expresia privirii, însă zâmbetul lui Ruth Hanevim era la fel de elocvent ca şi strânsoarea mâinii. Era îmbrăcată exact ca prima oară când s-a întâlnit cu Malko, inclusiv peruca brunetă. Îi zâmbi şi el discret şi trecu pe la fiecare invitat al lui Moshe Larka. Erau aproape aceiaşi ca data trecută...

Era totuşi fericit că Ruth Hanevim venise şi ea. Chiar dacă acest lucru nu contribuia nici un pic la avansarea anchetei lui. Poate că voia să se scuze pentru purtarea ei de la Zidul Plângerii. Malko nu avea cum să ghicească că ea îşi recruta amanţii dintre crăpăturile bătrânelor pietre sfinte... Cu paharul în mână, el se amestecă într-un grup care critica aspru politica premierului Begin.

— Opoziţia este inexistentă, zise bărbatul cu faţă de vultur trist. Dar nici nu ştie acest lucru. La noi, în Israel, miniştrii au dreptul să-şi păstreze maşina şi şoferul un an după ce nu mai sunt în funcţie. Astfel cred că mai sunt încă...

Ruth Hanevim se amestecă în discuţie. Din păcate, în ebraică... Malko ieşi pe terasă. Luminat puternic, Zidul Plângerii părea nou-nouţ. Nu se ruga nimeni. Domul hidos al lui Omar se

reflecta în lumina lunii, totul era liniştit, iar vântul se oprise. O voce în spatele lui îl făcu să se întoarcă.

— Vă place în Israel?

Ruth Hanevim venise în spatele lui cu un pahar de Contrexeville în mână. Bineînţeles că nu alcoolul o împingea în gura leului. Lui Malko i se păru că tânăra degaja un parfum diafan. O adevărată ruşine pentru văduva unui rabin.

— Este pasionant, minţi cu neruşinare Malko.

— Este o ţară minunată. Mai ales aici. Îl invidiez pe Moshe că locuieşte chiar vizavi de zid, că îl vede în fiecare zi şi mai ales că poate fi lângă el în câteva minute.

— Vă duceţi des? o întrebă Malko nevinovat.

— Da, destul de des. Vedeţi, noi, ceilalţi evrei, nu dispunem de prea multe locuri sfinte. Practic, este singurul...

Se legăna de pe un picior pe celălalt, ca şi cum ar încerca să spună ceva ce nu reuşea. Erau singuri pe terasă, iar muzica le acoperea vocile. Malko se hotărî s-o ajute. Atitudinea lui Ruth Hanevim era cât se poate de limpede: venise în seara asta special pentru el.

— Mi-a părut rău că aţi plecat atât de repede în seara aceea, zise el, uitându-se fix la ea cu ochii săi aurii.

Ruth îi surâse puţin cam încurcată când îi aminti de neruşinarea ei.

— Oh, simţeam nevoia să mă rog. M-am dus la zid, aşa cum fac deseori seara.

— Vă duceţi acolo seara?

Ea clătină din cap în semn că da.

— Poate am putea să mai discutăm după aceea, îi propuse Malko. Mi-ar face plăcere să-mi povestiţi cu ce vă ocupaţi. Păreţi o femeie extrem de activă...

Ea nu îi răspunse imediat, învârtind cuburile de gheaţă din pahar. Malko se întrebă ce avea să-i spună dacă ea va accepta. La Ierusalim, toate localurile erau închise la ora aceasta. Putea doar s-o ducă direct în apartamentul lui de la *Hilton* să-i ofere o sticlă de Dom Perignon, căci el nu se prea vedea mergând la ea acasă, în Mea Shearim.

— Mi-ar face plăcere, zise ea cu voce caldă.

Se apropiase de el şi respira mai repede decât prima oară. Malko îi vedea pieptul ridicându-se sub privirile lui. Avea senzaţia că, dacă ar fi tras-o spre el, s-ar fi lăsat foarte uşor, ignorând prezenţa musafirilor. Deodată, se apropie şi mai mult şi zise

dintr-o suflare în şoaptă:

— Vă aştept peste o oră în faţa muzeului Rockefeller, în staţia de autobuz. După ce treceţi de Herod's Gate.

Se întoarse brusc şi intră în salon, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Poate că se potrivea cu ceea ce aflase despre ea. Lui Ruth Hanevim îi plăceau misterele şi întâlnirile târzii. Dar unde avea de gând să meargă? Poate că are şi o garsonieră…

Malko era intrigat şi nervos. Nu ştia dacă ancheta lui va avansa, dar cel puţin, va avea ocazia, probabil, să se bucure din plin de apetisanta văduvă a rabinului Salomon Hanevim.

*

* *

Malko frână brusc la intersecţia străzii Ierihon cu bulevardul Sultan-Suleiman. Depăşise unghiul nordic al zidurilor Ierusalimului şi nu văzuse poarta care se afla undeva în stânga. Nu avea pe cine să întrebe. Se întoarse rulând încet pe Sultan-Suleiman, marele bulevard care mergea de-a lungul zidurilor vechiului oraş, până la Poarta Damasc.

La dreapta, zidurile vechiului Ierusalim îşi înălţau silueta crenelată şi întunecată până intrau în spatele taluzului care se pierdea fără întrerupere la Harod's Gate.

La stânga, se putea distinge în întuneric, cocoţată pe o colină mică, o clădire ciudată, pe jumătate castel în stil maur, pe jumătate închisoare, înălţată cu un grilaj impresionant şi cu ziduri înalte din piatră cioplită. O rampă de acces permitea vehiculelor să intre în curte, dar poarta cu grilaj era încuiată. Singura indicaţie era scrisă în ebraică pe o plăcuţă… După cum era amplasat, Malko deduse că găsise muzeul Rockefeller indicat de Ruth Hanevim. Dintr-un imbold de conştiinciozitate, mai continuă puţin drumul şi ajunse la Herod's Gate. Trecu pe lângă staţia de autobuz indicată de văduvă şi se pomeni aproape de Zidul Plângerii.

Vină spre Herod's Gate şi se opri în staţia de autobuz, acum pustie, apoi învârti cheia în contact. Pe bulevardul Sultan-Suleiman treceau puţine maşini. Ruth Hanevim alesese un loc foarte discret. Între Herod's Gate şi colţul vestic al zidului vechi, bulevardul era un *no man's land* întunecat şi neumblat, mărginit de o parte de zidul imens, iar de cealaltă, de muzeul Rockefeller.

Se uită la ceas. Cadranul luminos arăta unsprezece şi jumătate. Ruth trebuie să fi plecat deja de la Zidul Plângerii. Se întreba din ce parte va veni. În mod normal, de la Jaffa Gate,

drumul cel mai scurt ar fi pe la nord. Deci, va apărea din spatele lui. Ridică privirea cercetând în oglinda retrovizoare bulevardul pustiu.

Nu se zărea nici o maşină. Pe trotuar văzu doar trei siluete care veneau înspre el fără grabă. Probabil că ieşiseră de la Harod’s Gate. Întoarse capul în direcţia crenelurilor de pe zid. Se întreba unde avea de gând să-l ducă Ruth, în cazul în care nu îi întinsese vreo cursă.

Enervat de acest gând, se uită iarăşi în oglinda retrovizoare. Dar îi îngheţă pe loc sângele în vene. Dintr-o dată, simţi că în stomac are o greutate de o tonă.

Cele trei siluete pe care le văzuse acum câteva minute se apropiară. Acum se aflau doar la câţiva metri de Cortina sa.

Erau trei bărbaţi care coborâseră de pe trotuar şi mergeau pe mijlocul şoselei pe sub zid, aliniaţi, la un metru distanţă unul de celălalt:

Nu putea să le distingă feţele, căci erau mascate de cagule care coborau până la umeri. Ghici aproape armele pe care le ţineau în mâini. În timp ce se uita la ei, cel care se găsea la mijloc se opri la doi metri în spatele maşinii, ridică braţul şi ochi capul lui Malko prin parbrizul din spate. Ceilalţi doi înaintau pe lateral ca să-l împiedice să fugă.

Cu un gest reflex, Malko se culcă pe banchetă în clipa în care primul glonţ spulberă geamul din spate. Mai avea un răgaz de câteva secunde, înainte ca ceilalţi doi să-l mitralieze prin portierele din faţă.

Capitolul VI

Încă două proiectile loviră geamurile din spate, făcându-le ţăndări. Unul dintre ele nimeri în tabloul de bord, iar celălalt frânse volanul în două, apoi ricoşă în portiera din dreapta. Ghemuit pe banchetă, Malko se gândi că avea la dispoziţie numai câteva secunde ca să acţioneze. Dacă nu o făcea, era un om mort. Răsuci cheia în contact, apoi se ridică câţiva centimetri, suficient cât să zărească silueta care ajungea în dreptul lui, venind din stânga şi agitând un pistol automat cu ţeava lungă. Malko apăsă pe pedala de acceleraţie.

Cortina execută un salt înainte exact în momentul în care ucigaşul apăsa pe trăgaci. În loc să străpungă portiera din faţă, cele trei gloanţe se înfundară în spate. Maşina se opri după câţiva metri. Roata stângă din faţă se izbi de trotuar cu un zgomot surd. Cortina se puse de-a curmezişul drumului, iar motorul cală. Malko se lovi cu fruntea de tabloul de bord şi aproape că leşină.

Deschise portiera ca un automat izbind-o cu umărul, apoi se rostogoli pe pământ. Negândindu-se la nimic, se aştepta în fiecare clipă să fie nimerit de glonţul fatal. De trei ucigaşi înarmaţi aflaţi chiar lângă tine nu poţi să scapi chiar aşa uşor. Rămase pe asfalt în patru labe şi îl zări cu coada ochiului pe unul dintre bărbaţii cu cagulă îndreptându-se spre el şi ochindu-l cu arma. Era un pistol cu ţeava foarte lungă. Ocoli capota tot în patru labe, dar nimeri nas în nas cu alt agresor. Îi rămânea o singură alternativă: să se ridice şi s-o ia la goană cât îl ţineau picioarele, dar risca să se trezească cu plumbii în spate. Sau să aştepte ca să-l omoare pe loc.

Se pregătea să sară, riscându-şi viaţa pentru o şansă la o mie, când deodată auzi un zgomot de motor. Chiar înainte de staţia de autobuz se opri un vehicul. Din el coborî un soldat israelian cu un Uzi pe umăr, iar maşina demară imediat. Făcuse autostopul.

Nu pusese bine piciorul pe asfalt, că unul dintre bărbaţii cu cagulă trase în el, dar nu îl nimeri. Soldatul se feri în lături cu un salt. Într-o secundă, aşeză mitraliera în poziţie de tragere şi alergă spre Cortina. Malko auzi strigăte în arabă. Bărbatul care se pregătea să-l omoare îndreptă arma spre soldatul care fugea.

Se auzi o serie de împuşcături. Cei trei agresori se adăpostiseră după Cortina şi trăgeau toţi odată în soldat.

Acesta părea că se clatină. În cădere, apăsă pe trăgaciul mitralierei. Păcănitul armei se lovi de bătrânele ziduri, iar rafalele se pierdură în pietrele ce îl alcătuiau. Malko profită de acest răgaz şi sări înainte până la soldatul întins în mijlocul şoselei şi se culcă lângă el. Unul dintre agresori îl căută din priviri pe Malko şi trase la nimereală în direcţia lui, până când îşi goli încărcătorul. Un glonţ se înfipse în asfalt la câţiva centimetri de el. În aceeaşi clipă, auzi urletul unei sirene. Probabil că era o maşină ce venea de pe Harum Al-Rachid, judecând după direcţia de unde venea sunetul.

Se mai auziră încă două împuşcături urmate de un ordin în arabă. Cei trei agresori se ridicară pe dată şi fugiră spre Herod's Gate. Malko vru să smulgă Uzi din mâinile soldatului ca să tragă în ei. Faţa acestuia era plină de sânge şi era inconştient, însă strângea cu putere mitraliera. Era foarte tânăr, gen nord-african. Malko mai stătea aplecat deasupra lui când două vehicule se opriră lângă el într-un scrâşnet de frâne. Sosiseră un Land Rover militar şi o Cortina alb cu albastru a poliţiei. Cât ai clipi, fu înconjurat de poliţişti şi de soldaţi care discutau nervoşi în ebraică. Încercă să relateze în engleză ce s-a întâmplat. Le spuse că cei trei bărbaţi fugiseră spre oraşul vechi.

Poliţiştii plecară în goană în direcţia indicată, sosi şi o salvare care porni imediat cu toate sirenele urlând spre muntele Scopus, ducându-l pe soldat.

Îşi făcu apariţia şi un elicopter, luminând cu proiectoarele lui puternice crenelurile şi drumul ce înconjura bătrânele ziduri.

Toate chipurile care îl înconjurau pe Malko erau grave şi întunecate. Un ofiţer din „Special Branch" îl invită să urce în Cortina, dar fără prea multe menajamente. După cinci minute, îl aduceau la sediul poliţiei, undeva în dreapta drumului spre Jaffa. Abia atunci îşi dădu seama că mâneca hainei era găurită în două locuri. Îi arătă găurile poliţistului care îl însoţea. Acesta clătină din cap şi spuse în engleză:

— *You were lucky...*

*

* *

Despre atentat s-au scris câteva rânduri în *Jerusalem Post,* foarte discret, în josul paginii întâi. După cum afirma cotidianul, nişte persoane necunoscute au tras focuri de armă asupra unui

turist singur şi au fugit când a intervenit un soldat care trecea pe acolo din întâmplare.

Din nefericire, acesta fusese împuşcat mortal. Raziile efectuate imediat după aceea în cartierul arab din vechiul oraş şi în Wadi Al Guz nu descoperiseră nimic. Numele lui Malko era menţionat. În tărăboiul din cafeneaua de la *Hilton,* el împături ziarul dus pe gânduri. Plecase de la postul de poliţie de pe Jaffa Road abia pe la trei dimineaţa, după o audiere nesfârşită şi plină de bănuieli.

Pe la două şi jumătate, personalul de la spitalul Hadassah a anunţat poliţia că tânărul soldat a murit fără să-şi mai recapete cunoştinţa. Malko spusese poliţiei aproape tot adevărul. Că se rătăcise prin oraşul vechi când venea de la un cocteil şi că, în momentul în care voia să se întoarcă, fusese atacat de agresori. Poliţiştii israelieni îi înregistraseră cu scrupulozitate toate declaraţiile, apoi îl conduseseră la hotel. Cortina lui fusese remorcată şi dusă în curtea poliţiei. Malko nu dormise toată noaptea din cauza unei migrene. Fără apariţia neaşteptată şi providenţială a tânărului soldat, acum ar fi fost mort. Agresorii l-au aşteptat special ca să-l ucidă... Întrebarea era: de ce?

Primul nume care îi venea în gând era evident al lui Ruth Hanevim. Sau nu a venit la întâlnire, sau a întârziat şi, speriată de prezenţa poliţiştilor, făcuse cale întoarsă... Numai ea putea să-i confirme bănuielile. Din păcate, nu avea cum să dea de ea, fiindcă nu avea numărul ei de telefon...

În orice caz, aceasta fusese o capcană de zile mari, cu toate că poliţiştii îi spuseseră că au avut loc şi alte atentate în această zonă mai puţin umblată. Dar ei nu ştiau că Malko nu se aflase acolo din pură întâmplare. Tot nu-i venea să creadă că Ruth a organizat atentatul împotriva lui numai din cauza acelei *pitka...* Acest lucru nu ducea nicăieri. Deci, trebuie să fie cu totul altceva... Dar ce anume?

Îşi aduse aminte de trăsăturile flasce ale lui Wouahdi Tafik şi de starea de jenă în care se afla... Împinse ceaşca de cafea de care nu se atinsese, plină cu un lichid scârbos şi se ridică.

*

* *

Malko apăsă îndelung pe butonul soneriei. Fiatul 600 era parcat jos, deci informatorul de la CIA trebuie să fie acasă. Avusese nevoie doar de patruzeci de minute ca să găsească locuinţa lui Wouahdi Tafik... În fine, auzi paşi îndărătul uşii, iar în

prag apăru însuşi palestinianul. Era în pijama şi cu *Jerusalem Post* în mână.

Când îl văzu pe Malko, tenul lui deja gălbejit se făcu precum ceara. Cu ochelarii pe nas, semăna şi mai mult cu un iepure speriat. Îşi duse maşinal mâna la neg, încercând să schiţeze un zâmbet. Începu un discurs complicat din care reieşea că aseară se ivise o încurcătură şi nu a putut să o urmărească pe Ruth Hanevim. Engleza lui, de obicei nedesluşită, acum devenise de-a dreptul încâlcită…

— Aţi aflat ce mi s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

Wouahdi Tafik clătină energic din cap.

— Da, da, din ziar.

Îi tremurau mâinile. Totuşi, nu el pusese la cale capcana. Zise la întâmplare cu o voce cât se poate de rece:

— M-aţi minţit…

Malko se aşteptase să nege cu vehemenţă. Însă chipul palestinianului părea că se descompune. Lăsă capul în jos şi zise cu o voce abia auzită:

— Nu am avut curajul să vă spun.

Acum chiar părea că se topeşte.

— Ce anume?

Buzele lui se mişcară, dar nu scoase nici un sunet. Malko repetă întrebarea cu o voce şi mai seacă. Tafik se hotărî, în fine, să murmure cu glas stins:

— Că ea m-a văzut. Acolo, la Beit Hanina. Am rămas cu maşina în pană exact când ea ieşea. M-au văzut amândoi.

Lui Malko îi pieri graiul. Acum totul se lumina. Ruth Hanevim a făcut imediat legătura dintre prezenţa lui Malko la Zidul Plângerii şi urmărirea din Beit Hanina. Era de ajuns. Acum totul devenise şi mai limpede şi mai terifiant. Prezenţa ei la Moshe Larka avusese un singur scop: să-i întindă lui Malko o cursă şi să-l lichideze…

Deci, *pitka* înfiptă între pietre şi vizita la prelatul ortodox grec nu erau elementele unei poveşti de amor, ci piesele unui domino mortal.

Malko era atât de absorbit de gândurile lui, încât abia îl auzi pe Tafik zicându-i cu o voce nesigură:

— Voiam să vă spun că ziarul meu mă trimite în Egipt: Am aflat abia ieri. Nu pot să refuz. Îmi pare nespus de rău, dar nu am ce face…

Malko nu îi răspunse. Fără să vrea, Wouahdi Tafik ajutase enorm ca misiunea lui Malko să înainteze. Chiar trebuia să pună

punct. Acum, avea un indiciu concret pe care trebuia să-l rumege în liniște. Avea ce să adauge la denunțul fugarului sovietic.

— Aveți numărul de telefon al lui Ruth Hanevim?

Palestinianul se uită la el ca și cum i-ar fi cerut să divulge un secret de stat.

— Da, zise el cu voce slabă.

— Dați-mi-l! zise Malko.

Palestinianul căută în agendă și se întoarse.

— L-am găsit, spuse el, este 224 48.

Malko îl notă și, fără un cuvânt, ieși din apartament. Ușa se trânti în spatele lui. De abia aștepta să se ducă la Peter Youngblood ca să-l anunțe vestea cea „bună". Nu era cazul să folosească telefonul.

*

* *

— Am primit deja un telefon de la David Cohen, zise Peter Youngblood. Mi-a spus despre atentat. Avea un aer ciudat...

— El nu știe un lucru, zise Malko. Tocmai elementul principal: că aveam întâlnire cu Ruth Hanevim...

Șeful Centralei CIA își scutură un fir de praf inexistent de pe costumul gri și spuse clătinând din cap:

— *That's unbelievable...* De neconceput...

Nu mai găsea cuvinte ca să-și exprime stupefacția față de ceea ce implica atentatul din noaptea precedentă. De data asta, Malko îl găsise în barul hotelului *Dan,* în apropiere de *Sheraton* și la doi pași de Ambasada SUA. Își veni în fire și îi zise lui Malko cu un zâmbet puțin încordat:

— O veste bună nu vine niciodată singură. Și eu am aflat ceva alaltăieri. De la legătura mea din Ministerul Apărării... În urmă cu doi ani, Military Intelligence a descoperit că rușii erau la curent cu anumite decizii militare israeliene, doar la câteva ore după ce fuseseră luate. O scurgere care nu putea proveni decât din rândurile armatei. O comisie de anchetă, formată din trei membri din Shin Beth și din trei din Mossad, a căutat să descopere originea acestei scurgeri. După câteva luni, a ajuns la concluzia că rușii au captat unele convorbiri telefonice israeliene, datorită uneia dintre navele lor ELINT[17], cu numele de *Caucaz.*

— Poate că nu era *Caucaz,* zise Malko gânditor.

Peter Youngblood se uita la el oarecum îngrijorat.

— Ce aveți de gând să faceți acum? îl întrebă el. Nu am pe

[17] Electronic Intelligence (n.a.).

nimeni disponibil ca să vă păzească. Practic, nu văd cum aţi putea continua misiunea Go-Sundance.

— În orice caz, zise Malko, acest atentat dovedeşte că se ştie ce căutăm şi că se încearcă prin toate mijloacele să fim opriţi.

Peter Youngblood clătină din cap.

— Nu suntem siguri. Este de ajuns să-i punem pe cei din Shin Beth la curent ca să nu mai încerce să vă elimine... Mai mult chiar, să-i determinăm pe cei din Companie să trimită pe altcineva.

— S-ar putea, zise Malko. Dar dacă ceilalţi ştiu că noi vrem să le spunem israelienilor? Există elemente care atestă că eu aş fi singurul care ştie. Eu sunt martorul. Fără mine, Ruth Hanevim ar putea foarte bine să nege. Încă nu am aflat tot despre povestea asta şi despre ramificaţiile ei. Eu cred că Zwi Halpern bănuieşte că îl urmărim. Trebuie să existe un punct slab în sistemul lui.

— Ce amestec are monseniorul Zoukas în afacerea lor?

— Habar nu am, mărturisi Malko. Există încă multe goluri.

Peter Youngblood oftă de ţi se rupea sufletul.

— Bine. Puteţi să continuaţi. Nu este obligatoriu ca atacul de aseară să fi fost îndreptat special împotriva dumneavoastră. Au mai avut loc şi alte atentate în acelaşi loc, pentru că e pustiu şi se poate pierde repede urma. În afaceri delicate cum este aceasta, trebuie să avem siguranţă de sută la sută. Altminteri, ne paşte o catastrofă. După ce puse o bancnotă de o sută de lire pe masă, Malko se ridică. Hotelul *Dan* era cu certitudine mai puţin plăcut decât *Sheraton.*

— Ar trebui să ne mulţumim doar cu nouăzeci şi nouă la sută, zise el, nu mai am chef să fac pe ţinta de tir...

Americanul se ridică şi el.

— Unde vă duceţi?

— Să o văd pe Jennifer Worth, răspunse Malko. Am impresia că îl cunoaşte pe monseniorul Elias Zoukas. Poate voi afla ceva de la ea. De la Ruth Hanevim, mi-am luat orice gând. Numai dacă ar fi atinsă de graţia divină.

Judecând după expresia feţei, Peter Youngblood considera că această posibilitate era puţin probabilă.

— Mă duc să o sun pe Jennifer Worth la hotel ca s-o previn, zise el. În numele ambasadei. Să-i spun că vă aflaţi aici ca să negociaţi cu israelienii întoarcerea ei în SUA. Asta vă va uşura mult situaţia. Pare terorizată de această experienţă. Ştiaţi că stă la *American Colony Hotel?*

— Ştiam, confirmă Malko.

Ieşiră împreună. Când ajunseră pe trotuarul din Hayarkon, Peter Youngblood îi strânse mâna lui Malko.

— Fiţi foarte atent. Voi trimite imediat un raport la Langley. Am senzaţia că vor înnebuni de bucurie.

— Evident, spuse Malko, doar nu pe ei îi împuşcă.

Capitolul VII

În curtea hotelului *American Colony,* îşi disputau întâietatea un cocotier, un lămâi plin de fructe şi un alt arbore tropical cu lemnul tare. Era un ciudat caravanserai fermecător, situat într-o înfundătură ce dădea pe strada Salah Ed-Din, în Ierusalimul de Vest, foarte aproape de oraşul vechi. Era un vechi palat turcesc.

O tânără stătea singură la o masă, la umbra arborelui tropical. Avea o figură copilăroasă şi cuminte, umeri goi şi rotunzi, ochi cenuşii şi bărbie voluntară. Ceaşca din faţa ei era goală, la fel ca şi pachetul de Rothmans, însă scrumiera era plină cu vârf. Când Malko se apropie, ea înălţă capul cu un aer speriat. El observă că îşi rosese unghiile din carne.

— Jennifer Worth?

Ea înclină din cap.

— *Yes.*

Malko se aşeză în faţa ei cu un zâmbet liniştitor.

— Trebuia să vă anunţăm. Vin din partea ambasadei. Mă numesc Malko Linge şi am venit să mă ocup de dumneavoastră.

Crezu că o să-i sară imediat de gât. Trăsăturile ei se luminară şi spuse cu voce caldă:

— Of, mă bucur atât de mult că vă văd! Foarte mult. Când pot să plec din ţara asta?

— Curând, o asigură Malko. Doriţi ceva de băut?

Un chelner arab se apropie de masa lor.

— Da, poate un Martini Bianco, zise ea.

Malko comandă o bere Beck’s şi observă politicos:

— Aţi fost imprudentă.

Jennifer lăsă capul în jos cu ochii înotând în lacrimi.

— Ah, da!

— De fapt, ce vi s-a întâmplat? Nu cunosc toate amănuntele poveştii dumneavoastră.

Tânăra americană îşi scuturâ capul dând pe spate părul lung, brun-roşcat şi puse picior peste picior.

— Am fost, o idioată, mărturisi ea. Eram îndrăgostită. Am crezut că mă pun să transport manifeste şi că nu e periculos. Dar erau arme.

Începu să-i povestească lui Malko despre idila ei cu un tânăr

palestinian superb, membru în OEP, care o introdusese cu abilitate în grupul lui. Malko o asculta distrat.

— Aţi cunoscut vreodată un oarecare Zoukas? o întrebă el. Elias Zoukas. Un preot ortodox grec?

Jennifer se opri brusc din povestit. O lucire fugară îi străbătu ochii cenuşii.

— De ce mă întrebaţi?

— Pentru că ar putea să mă ajute la un alt dosar de care mă ocup, spuse Malko.

— Da, l-am cunoscut, zise Jennifer încet. Dar este cea mai urâtă amintire a mea. Într-o zi, un prieten palestinian mi-a dat întâlnire într-o vilă din Beit Hanina, la cină. Dar el a întârziat şi am ajuns singură. M-am pomenit în faţa unui preot. Avea o sutană lungă, neagră şi o pălărie ţuguiată ca un coş de sobă şi o barbă stufoasă. Când am ajuns la el, era beat criţă! Am discutat puţin, apoi am vrut să plec. Mi-a spus că maşina lui e stricată şi că nu poate să mă conducă acasă, aşa că trebuia să-l aştept pe prietenul meu. M-a obligat să beau cu el. El golise deja pe jumătate o sticlă de whisky J&B… Când se uita la mine, ochii îi străluceau ca ai unui nebun. M-a întrebat dacă am început să fac dragoste. Eu nu am vrut să-i răspund. Atunci, el mi-a spus că îi place la nebunie să facă amor, că are o amantă care vine la el o dată pe săptămână, că face tot ce îi cere şi că trebuie să sosească şi ea…

Eu îmi dădeam seama unde voia să ajungă, dar făceam pe proasta. După aceea, s-a dus să aducă nişte fotografii şi mi le-a arătat. (Jennifer se înroşi.) Erau nişte fotografii scârboase. Erau amândoi goi-goluţi în toate poziţiile. A început să-mi pipăie coapsele, a încercat să mă sărute. M-am ruşinat îngrozitor. Era prima dată când vedeam o faţă bisericească purtându-se în asemenea hal… La sfârşit, mi-a spus că mă plăteşte. Atunci mi s-a făcut într-adevăr frică. Am crezut că o să mă violeze. Când m-am ridicat să plec, m-a lipit de un perete…

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut fata aceea. Au discutat în ebraică. Era atât de frumoasă, dar vulgară, cu nişte jeanşi strâmţi şi un piept foarte mare. O tipă brunetă bine făcută. Mi-a spus că am fost fraieră, că face dragoste excelent şi că e plăcut să câştigi bani în acest mod. Că ei i-a adus într-o seară mai mulţi bani decât într-o săptămână de muncă la restaurant…

— Ştiţi cum o cheamă? o întrerupse Malko.

— Da, Ronit.

Malko nu-şi lua privirea de la buzele tinerei americane. Poate că monseniorul Zoukas era veriga slabă a lanţului, întrebă încetişor:

— V-a spus unde lucrează?

Jennifer clătină din cap.

— Nu, dar când a venit, i-a explicat că a întârziat fiindcă a aşteptat autobuzul care face legătura între Ierusalim şi Tel Aviv. Am înţeles că lucrează într-un restaurant situat la marginea autostrăzii. Asta e tot ce ştiu.

— Şi cum s-a terminat?

Jennifer se înroşi şi mai tare.

— Of, a fost şi mai urât. Voia să facem dragoste amândouă în faţa lui. Şi ea bea foarte mult. Ea a vrut să mă... Atunci am fugit până în stradă şi am făcut autostopul ca să mă întorc la Ierusalim.

— Nu i-aţi spus nimic prietenului dumneavoastră? îl întrebă el.

Jennifer plecă ochii în pământ.

— Ba da, recunoscu ea, dar mi-a spus că m-am purtat ca o proastă... Cred că a făcut-o înadins. El îi face rost de fete preotului, în schimbul altor servicii...

— Îmi dau seama, zise Malko.

Ardea de nerăbdare să-şi îmbogăţească informaţiile. El o întrebă pe neaşteptate:

— Pe această Ronit aţi mai recunoaşte-o?

— Fireşte.

— Bine, spuse Malko. Poate vă voi cere un serviciu. Dar nu va reprezenta nici un pericol pentru dumneavoastră şi mă va ajuta foarte mult.

— Da, voi face tot ce îmi cereţi, făcu tânăra americană cu entuziasm, dar vă rog, nu mă lăsaţi prea mult timp aici...

Malko se ridică.

— Vă promit. Dacă o să pot, în seara asta, vom cina împreună. Vă sun mai pe seară.

Jennifer se ridică şi îl conduse prin curte. Nu era frumoasă, dar avea farmec, degajat probabil de corpul ei sănătos, bine făcut şi de figura ei dulce şi copilăroasă. Era victima ideală. Nu prea avea chef ca Malko s-o lase singură, apoi îl conduse la maşina lui nouă, un Ford Granada alb. Ea se aplecă peste portieră şi zise:

— Telefonaţi-mi cât mai repede!

Malko întoarse în înfundătură şi intră pe Salah Ed-Din. Se îndrepta spre ieşirea din oraş, pe autostrada care ducea la

Ierusalim. Făcea un rezumat în minte cu tot ce aflase. Rolul monseniorului Elias Zoukas devenea din ce în ce mai interesant. Dar, ca şi Ruth Hanevim, era inabordabil. Îi rămânea Ronit, amanta lui. Cu condiţia să dea de ea.

*

* *

Serpentinele autostrăzii se înfundau printre colinele ce înconjurau Ierusalimul la vest. Malko încetini atunci când intră pe porţiunea dreaptă a drumului. Un panou indica Motza. Apoi o luă la stânga, pregătindu-se să vireze pe un drum care urca spre sat. Înainte de răscruce, pe un promontoriu, se înălţa construcţie mică, albă, ce semăna cu un bistrou în stilul acelora care se găsesc pe autostrăzi, cu o inscripţie în ebraică. Era restaurantul *Pondak.* După restaurantul de la *Hilton*, era singurul local între Ierusalim şi Tel Aviv care se afla la marginea drumului.

La început, Malko preferase să vină singur aici. Jennifer putea să-i fie de folos mai târziu, după ce o va găsi pe Ronit.

Prin geamurile fumurii, se zăreau abajururi din pânză în carouri şi mese de lemn. Numeroase maşini staţionau în parchingul de pe autostradă. Malko împinse uşa localului şi intră.

Erau ocupate vreo douăsprezece mese. La un aparat de radio se auzea muzică israeliană. Erau aproape numai bărbaţi. Mesele erau micuţe, din lemn, fără faţă de masă. În spate, se găsea casa şi un băruleţ. Malko se aşeză lângă uşă. O chelneriţă veni imediat şi îi aduse un meniu în ebraică şi în engleză. Era mică, cu pielea foarte închisă la culoare, slabă, fără forme. Malko îi comandă o frigăruie din carne de oaie. Nu semăna cu fata din descrierea lui Jennifer.

Stătea la masă de vreo cinci minute, când o altă chelneriţă se ivi din bucătărie. Nu avu nevoie de prea multă bătaie de cap ca să o recunoască. Avea părul lung şi negru, figura vulgară, dar senzuală, cu nasul puţin coroiat, nişte ochi mari, foarte negri şi pieptul voluminos strâns într-un pulover, iar bazinul şi mai provocator din cauza jeanşilor foarte strâmţi. Era exact femeia uşoară despre care vorba Sfânta Scriptură. Talia părea şi mai subţire din cauză că şi-o încinsese cu o curea lată din piele. Din păcate, ea servea la alte mese.

Malko avu imediat certitudinea că era Ronit, amanta monseniorului Zoukas. Prelatul nu avea gusturi rele…

Ea îi aruncă o privire plină de interes, iar el îi zâmbi. După o jumătate de oră, termină şi plăti. Era ora zece şi jumătate. Malko

se aplecă la urechea chelneriţei care îi aducea nota de plată.

— La ce oră închideţi?

— La unsprezece, zise ea.

Ieşi. Aerul era răcoros şi înmiresmat. Vântul se oprise. Ca să-şi mai omoare timpul, o luă înapoi pe drumul ce ducea la Motza, dând peste câteva căsuţe cu ferestrele întunecate, apoi se întoarse în parching. Stinse farurile şi începu să aştepte. Având în vedere raportul dintre salariile din Israel şi costul maşinilor, era puţin probabil ca Ronit să aibă una. În concluzie, ori venea cineva să o ia, ori se ducea în staţia de autobuz care se afla puţin mai departe.

*

* *

Uşa restaurantului *Pondak* se deschise şi în prag apărură două siluete care mergeau repede. Erau cele două chelneriţe. Malko porni motorul fără să aprindă farurile, coborî drumeagul şi ajunse pe autostradă. Cele două fete erau deja în staţia de autobuz. În timp ce aşteptau, cea mai înaltă se întoarse şi ridică o mână. Malko opri numaidecât. Ea se aplecă şi zise ceva în ebraică. Era Ronit. Văzând că Malko nu înţelege, repetă în engleză.

— Mergeţi la Ierusalim?

— Urcaţi, zise el.

Frumoasa Ronit se urcă alături de el, iar chelneriţă mititică, în spate. Plecară în tăcere. După cinci minute, intrară pe Sedrot Weizman, marele bulevard care străbătea oraşul până în centru.

— Unde mergeţi? îl întrebă Ronit.

— În centru, răspunse evaziv Malko.

— Eu merg în apropiere de Herod’s Gate, iar prietena mea pe Hillel Street. Putem să o luăm pe acolo?

— Fireşte, dacă îmi spuneţi pe unde să merg…

Ronit râse relaxată. Era o superbă târfuliţă. Coborâră pe Hillel, iar atmosfera începu să se mai încălzească. Ronit îl întrebă brusc pe Malko zâmbind în colţul gurii:

— Nu cumva aţi fost mai devreme la restaurant?

— Ba da, zise el. V-am aşteptat după aceea.

— De ce?

— Ca să vă revăd, sunteţi încântătoare. Cum vă cheamă?

— Ronit, spuse ea, pe amândouă ne cheamă Ronit.

— Eu o prefer pe această Ronit, spuse Malko.

Israeliana râse provocator. Tocmai ajungeau în colţul vestic al vechiului zid şi cotiră la stânga. Ronit stătea ţeapănă, de parcă

ar fi vrut să-şi scoată şi mai tare în evidenţă pieptul. Trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani.

— Următoarea la stânga, zise ea. Să vă opriţi în faţa băcăniei de acolo.

Malko o ascultă. Nu era nici ţipenie de om. Parcă se găseau într-un oraş mort. Opri, dar Ronit nu coborî imediat. Era semn bun.

— Mi-ar face plăcere să ne mai vedem, zise el. Există vreun colţişor unde am putea să bem ceva?

Ea clătină din cap.

— Nu. Doar *Tango bar* puţin mai departe, dar e naşpa. Ierusalimul e un oraş mort noaptea. Cum vă cheamă?

— Peter, zise Malko, lucrez pentru Naţiunile Unite.

— Ah, bine, făcu Ronit. Cred că luaţi o grămadă de chestii de la *duty-free...*

— Numai unele, spuse Malko. Mâine sunteţi liberă?

— Mâine nu, este Sabatul. Poate luni. Treceţi pe la *Pondak.* În jurul prânzului. Vă spun atunci.

Ea se aplecă spre el. Buzele lor se atinseră şi, când Malko o sărută, ea deschise ascultătoare gura. Sărutul nu dură mult. Îi mângâie pieptul şi ea îl lăsă fără să facă nazuri. Considera probabil că era un fel de a-şi plăti călătoria. După aceea coborî tăcută din maşină şi se îndepărtă alergând.

Malko se simţea foarte departe de povestea cu spionajul pe care trebuia să o descopere. Văduva unui rabin, nebună după trupul ei, un porc de prelat şi o chelneriţă la un local de pe autostradă nu constituiau o reţea prea impresionantă... Deşi mai erau şi cei trei ucigaşi cu cagule. Se pierdu în labirintul întunecat şi mort din cartierul arab şi se pomeni ca prin minune pe Ben Yehuda. Acum putea merge spre vest, ca să ajungă la *Hilton.*

*

* *

Un portar în întinse lui Malko un plic albastru cu alb, având un aer ciudat. Îl deschise. Era o convocare scrisă în limba engleză, ca să se ducă la biroul nr. A-321 din cartierul general al poliţiei din Derek Shechem.

Aceasta era urmarea atentatului din ajun. Funcţionarul de la birou îi explica că Derek Shechem era de fapt drumul spre Naplouse şi că era imposibil să nu găsească cartierul general, aflat exact la intersecţia de la poalele lui French Hill. Se uită la ora convocării: unsprezece. Ziua dinainte – adică Sabatul – şi-o

petrecuse la piscina hotelului. În lipsă de altceva mai bun. Nu era nici o mişcare. Ajunsese mai devreme... De data asta, străbătu Ierusalimul fără neplăceri, evitând cu grijă înghesuiala de pe Ben Yehuda şi, când ajunse la Poarta Damasc, o luă pe drumul spre Naplouse. După bifurcaţia cu Salad Ed-Din, peisajul se schimbă complet. Drumul străbătea noile zone cu populaţie evreiască ce invadase vechile cartiere arabe. O pădure de blocuri construite din piatră rozalie, cu nişte ferestre minuscule ce aduceau cu nişte cazemate. Nu puteau fi distruse nici cu tunul. Erau sute de astfel de construcţii fără nici un fel de vegetaţie, înghesuite unele în altele, cu cete de copii care se jucau prin preajmă. Din loc în loc se vedea discret câte un steag israelian. Malko îşi zise că israelienii nu voiau să plece cu adevărat din Ierusalim...

Traversă creasta unui deal, înaintea lui se deschidea o depresiune, apoi drumul spre Naplouse începea să urce despărţind în două French Hill, acoperit şi el cu blocuri-cazemate. Cartierul general al poliţiei se găsea undeva în dreapta, într-o vale. Era impresionant. Era la fel de mare ca un lagăr de concentrare.

Era un complex imens construit în formă de H din granit roşu, cu obişnuita pădure de antene, înconjurat de un gard de sârmă ghimpată, de foişoare şi de proiectoare. Toate serviciile poliţiei acestei ţări erau reunite aici. Ca să le amintească arabilor din vechiul oraş de puterea pe care o avea Israelul.

Santinela în uniformă neagră cu steaua de argint examină ordinul de convocare, paşaportul lui Malko, îl pipăi peste tot, scotoci prin maşină, apoi îl încredinţă altui poliţist care îl conduse într-o curte plină cu vehicule militare. După aceea, merseră pe nişte coridoare murdare, unde activitatea era în toi. Toată lumea purta legitimaţie. În fine, îl introduse pe Malko într-un mic birou şi îl lăsă acolo.

După câteva secunde, uşa se deschise, iar în prag apăru părul grizonat al lui David Cohen, cu cămaşa descheiată pe piept, unde atârna plăcuţa cu numărul lui de înmatriculare din aur masiv. Îi strânse fără un cuvânt mâna lui Malko şi se aşeză în faţa lui, pe colţul biroului. În sfârşit, catadicsi să-i zâmbească.

— Sunteţi surprins, domnule Linge?

Malko îi întoarse zâmbetul.

— În ţara asta nu mă surprinde nimic... Nu ştiam că faceţi parte din „Special Branch”...

Israelianul clătină din cap.

— Nu fac parte din ea, ci din Army Intelligence. Un membru din Tsahal[18] a fost asasinat, iar noi vrem să aflăm de ce şi mai ales de către cine. Ca să-i pedepsim cum se cuvine pe asasini…

Acum nu mai zâmbea. Malko dădu din cap.

— Cred că a fost o pură întâmplare. A coborât acolo şi a vrut să mă apere. Nu l-am văzut în viaţa mea…

Israelianul îl aprobă.

— Ştiu. Cunoaştem împrejurările în care a fost omorât. Schlomo Bensimon nu a avut noroc, dar şi-a făcut datoria. Acum îl deplângem. Dar problema sunteţi dumneavoastră.

— Eu? întrebă Malko neplăcut surprins.

— Da, dumneavoastră. (Vocea israelianului era destul de rece.) Ce căutaţi în acel loc?

— Am mai spus. Eu…

Cohen îi zâmbi cu răceală.

— Aţi uitat ceva. Noi i-am interogat pe paznicii de la muzeul Rockefeller. Unul dintre ei v-a văzut. Zgomotul maşinii dumneavoastră care urca pe rampă l-a trezit. V-a observat. Aţi aşteptat o vreme. Pe cine?

— Doar nu credeţi că am vreo legătură cu teroriştii? se răzvrăti Malko încercând să părăsească terenul minat.

— Nu, răspunse israelianul, dar cred că ştiţi de ce au vrut să vă omoare. Iar acest lucru ne poate interesa şi pe noi… Aţi avut întâlnire cu cineva? Cu cine?

— Nu am avut întâlnire cu nimeni. Am plecat de la un cocteil de la Moshe…

— Ştiu, i-o tăie israelianul.

— După aceea, reluă Malko, nu aveam somn, am dat o raită prin oraşul vechi. Când am ajuns în dreptul Porţii Herod, am zărit pe trotuar o fată brunetă care mi s-a părut foarte frumoasă în lumina farurilor. Am vrut să mă întorc ca să vorbesc cu ea, dar dispăruse. Apoi, am plecat şi m-am oprit o clipă să consult planul oraşului ca să nu mă rătăcesc. Este foarte simplu.

— Da, repetă israelianul cu o voce neutră, este foarte simplu.

Se vedea clar că nu crede o iotă din spusele lui Malko. Cu eficienţa bine cunoscută a israelienilor, Shin Beth era gata să facă recensământul tuturor brunetelor din cartier ca să le interogheze. Brusc, David Cohen nu-l mai interogă şi scoase un dosar dintr-un sertar, apoi începu să-l răsfoiască.

— Un lucru mă nedumereşte cumplit, începu el. Identitatea

[18] Armata israeliană (n.t.).

asasinilor.

Malko tresări.

— I-aţi găsit?

— Din păcate, nu, zise israelianul. Am făcut mai multe razii, dar nu am găsit nimic concret. Numai cagulele. Sunt confecţionate dintr-un material ieftin cumpărat de pe la noi. Dar asta nu ne duce nicăieri. Însă testele balistice ale gloanţelor cu care s-a tras ne-au dat câteva indicii. S-au folosit trei tipuri de arme. Două Smith & Wesson Magnum 357 şi un revolver Nagant 7,62, fabricat la Tuia, în URSS.

— Ce aţi aflat în legătură cu această armă? îl întrebă Malko.

Israelianul frunzări dosarul.

— Este a unui om pentru arestarea căruia am da orice. Îl cheamă Abu Djihad, pe numele lui adevărat Ahmed Ben Abdallah Saleh. Face parte din FPEP[19], mişcarea domnului Habbache. Este unul dintre cei mai temuţi ucigaşi palestinieni. El a fost unul dintre instigatorii masacrului de la Munchen. De asemenea, a omorât doi agenţi din Mossad la Madrid. Foloseşte de fiecare dată aceeaşi armă, transportată, se pare, cu valiza diplomatică, l-am găsit urma peste tot unde a acţionat. Soldatul nostru avea în piept un glonţ din acel revolver Nagant.

Malko era sincer consternat.

— Cum de se află în Ierusalim un ucigaş atât de cunoscut? întrebă el. Credeam că dispuneţi de o securitate fără cusur şi că nu e picior de terorist pe aici… Cum a reuşit să intre în Israel?

Înainte de a-i răspunde, David Cohen ezită un timp.

— Domnule Linge, începu el în cele din urmă, vreau să vă încredinţez un secret…

Când un agent secret îi spune un astfel de lucru altui agent secret, înseamnă că are motive întemeiate. Dar nu mai rămânea un adevărat secret…

— Chiar vă rog, zise Malko.

— Acum două zile, nişte agenţi din Mossad din Tyr, în Liban, au prins un fir, cum că o barcă Zodiac de luptă a fost încărcată la bordul unei *mother-ship* care se îndreaptă către apele teritoriale israeliene. Ne-am gândit că este vorba de vreun atac de tipul aceluia pe care l-au dat ultima oară. Aşa că am aşteptat să vedem ce se întâmplă. În aceeaşi noapte, un Zodiac a fost reperat de radarele noastre la trei mile de ţărmul nostru. După aceea l-au pierdut fiindcă marea era agitată. Am pus patrule pe

[19] Frontul Popular de Eliberare a Palestinei (n.a.).

tot litoralul, dar în zadar. Mai târziu, am reperat „nava-mamă” care se îndrepta către nord, în Liban. Am presupus că s-au răzgândit... Acum mă întreb dacă nu cumva l-au adus pe Abu Djihad pe mare, împreună cu prietenii lui şi cu armele. Cu o misiune precisă. Pentru ei este relativ uşor să ajungă în Ierusalim de pe ţărm. Nu ştim dacă în oraşul vechi există reţele care îi susţin pe palestinieni, mai ales în comunităţile religioase, adăugă el. Oricum, nu putem să închidem toate bisericile şi moscheile. Deja ni se aduc o sumedenie de reproşuri, zise el cu tristeţe.

— Deci, cei trei ucigaşi au putut să intre în Israel pe mare, zise Malko. Presupun că îşi asumă un risc enorm, nu-i aşa?

— Da, confirmă israelianul. (Îl fixă pe Malko cu ochii lui albaştri-cenuşii, jucându-se cu plăcuţa de la gât şi continuă cu glas duios.) Aş vrea să aflu şi eu motivul pentru care un comando palestinian a venit la Ierusalim special ca să vă omoare. Ce spuneţi despre asta, domnule Linge?

Capitolul VIII

O liniște apăsătoare se prelungi mai mult timp ce i se păru nesfârșit lui Malko. Se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul. Capul îi vuia de gândurile ce nu-i dădeau pace. Israelianul îl pândea privindu-l fix. În cele din urmă, Malko zise cu voce neutră:

— Recunosc că nu pot să răspund, la această întrebare. Poate că există mai multe motive pentru prezenţa acestui ucigaş.

— Nu spuneţi adevărul! zise israelianul tăindu-i vorba. Abu Djihad este un ucigaş periculos. Este trimis doar în misiuni importante şi pline de riscuri. Ca să vină aici, a riscat foarte mult. Or, persoana pe care a încercat să o ucidă aţi fost dumneavoastră...

Se lăsă din nou tăcerea, dar Malko o rupse:

— Nu credeţi într-un atentat întâmplător?

— Pentru asta sunt destui ucigaşi mărunţi, replică David Cohen. Aţi zbârcit-o deja la Seychelles. Un agent de-al nostru a murit acolo.

Iarăşi îi scotea ochii cu povestea de la Seychelles! Malko simţi că îi sare muştarul.

— Ştiţi foarte bine ce s-a întâmplat acolo! V-am făcut un serviciu imens! Dacă agentul dumneavoastră, într-un moment de furie, nu ar fi încercat să mă omoare şi astăzi ar fi fost în viaţă. Pentru că tot mi-aţi amintit de povestea asta, ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu Zamir?

Israelianul stătu în cumpănă câteva clipe, apoi răspunse în silă:

— Îi merge bine.

Zamir era o tânără superbă, agentă din Mossad, care fusese torturată cu bestialitate de irakieni, în timpul misiunii lui Malko la Seychelles.

— Deci nu vreţi să-mi spuneţi nimic? repetă israelianul.

Malko îi susţinu privirea.

— *Nu pot* să vă spun nimic. Nu ştiu nimic despre aceşti terorişti şi despre motivele pentru care m-au atacat. Cum se face că dumneavoastră nu reuşiţi să-l găsiţi pe Abu Djihad? Cred că oraşul vechi este destul de uşor de cotrobăit.

— Nimic nu dovedeşte că se află acolo. Şi-apoi şi-a schimbat înfăţişarea anul trecut în Brazilia. Pentru că refuzaţi să cooperaţi cu noi, mă duc să cer instrucţiuni. Aşteptaţi-mă aici.

Ieşi, apoi încuie uşa cu cheia… Dincolo de perete, Malko auzea pe cineva bătând la maşină şi discuţii în ebraică. Israelianul se întoarse repede.

— Vom cere expulzarea dumneavoastră, îl anunţă el când reveni. Avem toate şansele să o obţinem de la Ministerul Afacerilor Externe. Îmi pare rău, dar sunt anumite lucruri pe care nu le putem tolera. Ţara noastră este în război, domnule Linge. Veniţi pe aici, vă rog.

Străbătură coridorul în tăcere şi ajunseră în curte unde se afla maşina lui Malko. David Cohen îi strânse mâna cu răceală. Malko trecu de barieră şi se pomeni pe drumul spre Naplouse. Era furios la culme. Dăduse de belea chiar de la început. O singură persoană putea să-l scoată din impas. Şeful Centralei CIA din Tel Aviv.

*

* *

Malko se uită pentru a treia oară în oglinda retrovizoare. Furgoneta galbenă era tot în spatele lui. Se hotărî să aibă sufletul împăcat. Înainte de a ajunge la podul Bailey şi la serpentine, drumul mergea în linie dreaptă. Acceleră şi depăşi trei vehicule unul după altul pe şoseaua îngustă de numai două benzi. Era cât pe ce să calce un negustor de căpşuni care se instalase pe marginea drumului. Imediat, furgoneta galbenă lovi un taxi Mercedes diesel care se deplasa încet şi îl proiectă într-un şanţ. Nu era o metodă prea catolică pentru asemenea tip de vehicul, căci Mercedesul era plin cu rabini. Malko rămase perplex. Puteau fi cei din Shin Beth sau ucigaşii lui Abu Djihad.

Reuşi să lase câteva vehicule între ei, dar turba de furie că drumul era aşa de îngust. După aceea, la răscrucea drumului Ashkelon cu Ramla, furgoneta coti la stânga îndreptându-se spre Ashkelon. După ce parcurse vreo doi kilometri, Malko îşi dădu seama că acum îl urmărea un Escort verde, având o pereche la bord. Era Shin Beth. Îi va duce direct la Peter Youngblood.

*

* *

— Nu numai că vă vor păzi, dar, în plus, vor fi doi! îl anunţă cu voce sigură Peter Youngblood.

Furia îl făcuse să devină roşu ca racul. El şi Malko se aflau pe

acoperişul Ambasadei americane, adăpostiţi de vânt de uriaşa antenă de telecomunicaţii care semăna cu o enormă fustă albă plisată. Vederea se deschidea splendidă spre toate plajele din Tel Aviv. Se găseau la adăpost de orice fel de microfon montat de Shin Beth.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? îl întrebă Malko.

Peter Youngblood îi spuse cu un aer triumfător:

— Langley m-a anunţat că trebuie să sosească două „doici", Chris Jones şi Milton Brabeck. Doar nu o să-i împiedice morocănosul ăla de David Cohen să sosească! Totuşi am făcut ceva pentru ţara asta. Fără ajutorul nostru, armata lor nu ar exista decât pe hârtie. Nu vă faceţi griji, că nu vă vor expulza! Mă duc la Ministerul Apărării la o persoană pe care o cunosc bine... Ne datorează câteva nimicuri. Dacă fac pe nebunii, nu le vor vedea prea curând... Ce porcărie! Încercăm să le facem un serviciu şi ei au tupeul să vă alunge!

— Probabil că situaţia e puţin mai nuanţată, observă Malko cu obiectivitate.

Apropiata venire a lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck arăta că birocraţii de la Langley au „evaluat" pericolul care îl păştea pe Malko la cotele cele mai înalte. Auziseră şi ei probabil de Abu Djihad...

— În ce calitate vin? Ca forţe de ocupaţie? îl întrebă Malko.

Peter Youngblood râse zgomotos.

— Am căzut de acord cu şeful „Pazei şi Siguranţei" din ambasadă. Vin în calitate de instructori ai gărzilor noastre de corp.

Peter Youngblood îl apucă de braţ şi îl conduse la scările ce coborau la etajul al cincilea.

— Vă continuaţi misiunea. Acum eu cred că am dat de o afacere foarte importantă. Nu vă lăsaţi intimidat. Bătrâne, faceţi o treabă excelentă. Dacă aveţi cea mai neînsemnată problemă cu evreii, puneţi repede mâna pe telefon, iar eu o să vin mâncând pământul.

Devenea sincer afectuos. Malko îşi spuse cu tristeţe că nu era întru totul dezinteresat... Dacă afacerea Halpern „ieşea" în timp ce Peter Youngblood era şeful centralei, se acoperea pur şi simplu de glorie... Cu atât mai mult cu cât, din punct de vedere administrativ, Malko nu prea exista. Ce să-i faci, aşa e viaţa. Oricum, era mai bine decât să fii la cuţite cu şeful centralei, cum de altfel s-a mai întâmplat... Peter Youngblood îşi scoase agenda.

— „Doicile” dumneavoastră sosesc diseară la nouă şi douăzeci şi cinci cu un Airbus al companiei Air France. Zborul 130. Vă duceţi să-i aşteptaţi la aeroport?

— Mă duc, zise Malko.

Era înduioşător să le spui „doici” celor doi băieţi care cântăreau împreună mai mult de două sute de kilograme şi purtau cu ei armamentul unui mic portavion. Evident, că pentru creier nu rămăsese prea mult loc... Chris Jones şi Milton Brabeck, veniţi din Serviciul Secret, erau vârful de lance al Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA. Erau doi vechi prieteni de-ai lui Malko, iar venirea lor îl bucura nespus de mult. Oricum, valorau mai mult decât două veste antiglonţ la un loc.

— Plecaţi la Ierusalim? îl întrebă Peter Youngblood.

— Din păcate, trebuie s-o fac, zise Malko.

Americanul spuse pe un ton grav ce gândea.

— Foarte bine, ţineţi-o tot aşa! Eu plec imediat la Ministerul Apărării. De acum înainte vă aflaţi sub protecţia Departamentului de Stat, se împăună el. Iar eu îi voi ţine în permanenţă la curent pe cei de la Langley. Suntem stăpâni pe situaţie...

Malko zâmbi fără să-i răspundă, amuzat de accesul de megalomanie galopantă a americanului. Pentru moment, nu erau deloc stăpâni pe situaţie, ci deţineau doar câteva indicii care se băteau cap în cap şi mai mult îi derutau. Afacerea Halpern rămânea în continuare un balon alunecos în jurul căruia se învârtea Malko fără să poată ajunge în interior. Care mai arunca şi fulgere pe deasupra... Singura lui şansă era s-o atace în punctele ei slabe: Elias Zoukas şi Ruth Hanevim. Gândul că trebuia să se întoarcă pe serpentinele drumului dintre Tel Aviv şi Ierusalim îi făcea greaţă.

*

* *

Se auzi o voce de femeie care spuse „Ken?[20]”, Malko zise imediat în engleză:

— Sunt Malko Linge. V-am aşteptat aseară.

Aceeaşi voce pronunţă câteva cuvinte în ebraică, ca şi cum nu ar fi înţeles engleza, apoi închise. Aceasta era a treia oară... Malko. Puse receptorul în furcă. Era furios, dar resemnat. Recunoscuse vocea lui Ruth Hanevim. De altfel, ea locuia singură. Era aproape nouă seara. Tânăra vorbea foarte bine engleza. Mai rămânea Zidul Plângerii. Nici încercarea de a

[20] Da? (n.a.).

organiza o întâlnire prin intermediul lui Moshe Larka nu servea la nimic… Ea putea să se eschiveze.

Malko formă numărul de la *American Colony Hotel* şi ceru camera lui Jennifer Worth.

— Sunt eu, Malko. Se pare că vă distraţi de minune.

— O, Malko! făcu tânăra. Ce drăguţ că m-aţi sunat. M-am întâlnit cu nişte prieteni şi dăm o mică petrecere în cinstea eliberării mele. Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— Imediat, zise Malko.

— Suntem în salonul de la primul etaj, îi explică tânăra americană. Prietenii mei l-au închiriat în seara asta. Mi-ar face mare plăcere să veniţi.

— Voi veni, îi promise Malko.

Malko se cam ruşinase pentru tonul plin de entuziasm adoptat de tânăra americană. Ieşi din apartamentul lui alături de care mai închiriase o cameră pentru Chris şi Milton. Holul era pustiu, iar în parching sufla un vânt rece.

*

* *

Siluetele înalte ale celor două gorile se detaşau din mulţimea călătorilor ce sosiseră cu aparatul Airbus al companiei Air France şi acum îşi aşteptau bagajele în sala mare în care japonezii mişcării Sekigun[21] au masacrat zeci de persoane în urmă cu patru ani. Îl zăriră pe Malko aşteptându-i după barieră şi îi făcură veseli cu mâna. Păreau nişte turişti cuminţi veniţi în vacanţă. S-au întâlnit la Paris. Milton Brabeck fusese la Los Angeles şi sosise în Europa cu un „747” cursă directă a companiei Air France, cu ruta Los Angeles – Paris.

Când Chris Jones trecu bariera de la vamă, Malko aproape că se sufocă dându-şi seama cât de mătăhălos era. Antebraţul lui avea grosimea unui jambon, iar la pantof trebuie să fi purtat măsura cincizeci… Milton Brabeck era făcut exact după acelaşi tipar. Amândoi purtau costume gri deschis, cu cămăşi şi cravate fosforescente, cu balonzaidele negre pe mână. De multă vreme nu mai treceau neobservaţi.

— *Shalom,* zise Malko zâmbind.

— Ei, nu mă jigniţi, făcu Chris Jones.

---

[21] Fracţiune a Armatei Roşii japoneze, care a luat fiinţă la sfârşitul anilor ’60. Aluzie la atentatul din 7 mai 1972 de pe aeroportul Lod din Tel Aviv, soldat cu moartea mai multor pasageri, organizat de trei membri japonezi din Sekigun (n.t.).

— Asta înseamnă bună ziua, îi explică Malko. Trebuie să învăţaţi câteva cuvinte în ebraică.

— Lui îi e greu să vorbească şi engleza, zise cu perfidie Milton. Spuneţi-mi şi mie, este vreo biserică baptistă pe aici?

„Gorila” nu scăpa niciodată vreo slujbă.

— La Ierusalim găsiţi tot ce vă doreşte sufleţelul, îi asigură Malko. Este leagănul religiilor. Iar dacă vreţi să vă convertiţi, puteţi să alegeţi.

— Cu alte cuvinte, sunt paranoici, strigă Milton Brabeck. Ne-au interzis să ne ridicăm de pe scaune până când a sosit poliţia. Sunt de-a dreptul isterici. La plecare, i-au scotocit chiar şi pe copilaşi. Bine că nu aveam artileria cu noi… Au numărat toţi perii de la periuţa mea de dinţi.

— Trebuie să vă simţiţi goi puşcă.

Chris Jones îi făcu cu ochiul.

— Din fericire, există „valiza”. Mâine vom primi tot *sanitized stuff*[22]. Altminteri, ce ne-am face…

Milton Brabeck privi în jurul lui. Noaptea, aeroportul Lod arăta oribil, cu toate că era destul de animat. El se apropie de Malko şi îl întrebă în şoaptă:

— Toţi ăştia sunt evrei?

— Aşa cred, răspunse el, dar să ştiţi că la fel de mulţi sunt şi la New York, cât în Israel… Numai că aici sunt mai adunaţi…

— Nu o să mă duc niciodată la New York, făcu Milton, sau, mă rog, cât mai puţin posibil. Am totuşi o senzaţie ciudată. Seamănă cu nişte arabi. Oare am greşit ţara?

Avionul companiei Air France adusese o grămadă de rabini şi de mame evreice care veneau direct din Brooklyn. Cei mai înstăriţi se duseseră, la Paris ca să ia un Concorde, alţii au luat cursa regulată care asigura corespondenţa Tel Aviv – Paris, de la aeroportul Charles de Gaulle.

— Milt, dacă vrei să ai un sejur cât mai plăcut, ai face bine să uiţi de aceste comparaţii. Arabii nu sunt văzuţi cu ochi buni pe aici…

— Dar nu sunt prea curăţei, observă Chris Jones, uitându-se la un soldat israelian în uniformă. Mă întreb cum de au reuşit să câştige atâtea războaie. Asta numai datorită materialului nostru… Apropo, aici putem să bem apă de la robinet?

— În principiu, da, răspunse Malko, în timp ce se urca în maşină. Dar găsiţi din belşug whisky J&B şi bere Beck’s. Nu o să

[22] Arme fără serie (n.a.).

muriţi de sete. Haideţi, e timpul s-o luăm din loc…

Chris Jones era fascinat de soldatul cu tradiţionala *kippa* pe creştetul capului. Era evreu ortodox.

— Cred că nu-i ţine de cald… observă el.

— Ba da, zise Malko foarte convingător.

Cele două „gorile” stăteau în maşină ca pe ace, uitându-se cu neîncredere la pancartele scrise în ebraică. Trăgându-se amândoi din Vestul Mijlociu, aveau o profundă neîncredere în tot ceea ce însemna W.A.S.P.[23] în mintea lor, barbarismul începea exact cu o sută de mile la est de Chicago. New York-ul era deja un oraş sortit pierzaniei. Restul lumii era infestat de microbi care provocau diareea şi alte rele care îi făceau să tremure. Dezorientaţi de drum, le era foarte greu să-l urmărească cu atenţie pe Malko, care încerca să le rezume situaţia. Când aduse vorba despre nevestele rabinilor, în privirea lui Chris se aprinse o scânteie.

— Deci sunt tipe mişto… Trebuie să profităm.

— La evreii ortodocşi este şi mai bine, preciză Malko. De exemplu, vineri seara când începe Sabatul, rabinul îşi adună toţi discipolii ca să se roage, să mănânce şi să bea. După aceea, el se retrage în camera lui ca să-şi onoreze nevasta. În timpul „ceremoniei”, discipolii cântă cântece religioase întru gloria lui Dumnezeu şi în cinstea unirii rabinilor. Preafericitul rabin se alege cu nişte rabinaşi frumoşi.

— Sunt nişte porci, făcu înciudat Milton Brabeck, trezit parcă de acest episod. De când începem „dădăceala”? Trebuie să ne povestiţi despre „Go-Sundance”.

— Mâine, spuse Malko. În seara asta sunteţi prea obosiţi şi oricum nu aveţi „bijuteriile” la voi…

Începură serpentinele, iar ei nu mai scoaseră un cuvânt.

*

* *

Prin uşa închisă se auzea o muzică în surdină. Malko bătu din nou. De data aceasta uşa se deschise şi în prag apăru o Jennifer de nerecunoscut. Era cu picioarele goale, avea o fustă lungă şi înflorată, bustul gol, părul lăsat pe umeri, cu o coroniţă din gardenii la gât care îi acoperea parţial sânii mici, cu aureole ciudat de mari. Ea zâmbi şi îi întinse mâna lui Malko.

— Bună seara, credeam că nu mai veniţi. Au plecat toţi musafirii cu excepţia unei prietene.

[23] White Anglo-Saxon Protestant (n.a.).

Ochii ei ca aluna aveau expresia sticloasă a drogaţilor sau a beţivilor. Ea zâmbea mecanic, fără să se sinchisească de ţinuta ei provocatoare. Parcă îl cunoştea pe Malko de când lumea. Acesta intră în cameră. Peste tot pusese pernuţe şi saltele. Pe covoare zăceau pahare, sticle goale şi farfurii. Într-un colţ, o fată durdulie fuma lungită pe o saltea, tot cu picioarele goale şi cu ochii pironiţi în tavan... Jennifer îl luă pe Malko de mână şi îl trase spre cel mai mare teanc de perne. Ea se legăna uşor. Se lăsă greoaie şi îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

— Poftim!

Ea îi întinse un pahar de vin de Latran. Malko îşi înmuie buzele în licoarea rozalie. Jennifer privea frescele de pe pereţi, căci odinioară, această încăpere servise ca sală de judecată unui paşă turc. Într-un colţ, un casetofon cânta în surdină. Tânăra americană îşi legăna capul în ritmul muzicii, stând în coate cu capul dat pe spate. Era cu totul altă fată decât aceea pe care o văzuse Malko în urmă cu două zile.

— Ce aţi făcut în seara asta?

Ea râse.

— Oh, o grămadă de lucruri. Am dansat, am ascultat muzică, am băut şi am făcut dragoste...

Ea izbucni în râs şi dădu repede la o parte paharul lui Malko, apoi se aplecă să-i atingă gura. Mirosea a alcool, însă interesul faţă de el i se păru lui Malko altul decât cel profesional. Cealaltă fată îi privea cu ochi de viţică. Parcă era picată din lună.

El îi mângâie uşurel spatele gol, iar Jennifer îl sărută mai cu foc, lipindu-se de el. El îşi dădu brusc seama că nu purta nimic pe sub fusta înflorată. Ea se opri, alunecă în jos şi, cu gesturi de somnambulă, începu să-l dezbrace pe Malko. Zâmbea tot timpul diafan, de parcă ar fi îndeplinit un lucru foarte normal... Apoi se aplecă pe pântece şi îl înghiţi cu nepricepere şi grabă. De când intrase pe uşă, Malko avusese impresia că se găsea pe altă lume... El termină foarte repede. Ea se ridică abia după un timp cu mulţumirea lucrului împlinit.

— În seara asta am făcut fericiţi cincisprezece bărbaţi, zise ea. Dumneavoastră sunteţi al cincisprezecelea.

Într-adevăr, era o performanţă. Cealaltă fată se uita întruna în tavan. Jennifer luă paharul de vin al lui Malko şi îl goli pe jumătate. Lui Malko nu îi venea să creadă că este aceeaşi fată care îi povestise cu dezgust despre avansurile monseniorului Elias Zoukas... Fata râse încetişor, de parcă i-ar fi ghicit

gândurile.

— Trebuie să mă credeţi nebună, nu-i aşa? Dar am luat nişte chestii ca să plutesc. Nu m-am mai distrat de mult. În seara asta, am ales toţi bărbaţii care mi-au plăcut. Aveam chef. Şi pe dumneavoastră v-am dorit. Mi-ar fi plăcut mai mult să facem dragoste, dar am cam exagerat şi mi-e rău.

Cu gesturi lente, cealaltă fată îşi trase puloverul peste cap, descoperind doi sâni imenşi, de un alb strălucitor, apoi, cu un râs prostesc şi fericit, începu să danseze.

Jennifer căscă.

— Mi-e somn. Vreţi să dormiţi cu mine?

— Nu, mulţumesc, o refuză Malko. Am venit să vă întreb ceva.

Tânăra americană îl mângâie cu gingăşie pe obraz.

— Ce anume?

— Vă mai amintiţi de monseniorul Zoukas?

— Da.

— Aş vrea să luaţi legătura cu el. Dar fără să-i spuneţi că v-am cerut-o eu. De exemplu, să împrumutaţi nişte bani de la el…

Ea îl asculta cu atenţie, dar Malko nu era sigur dacă îl înţelegea sau nu.

— Şi ce să fac după aceea?

— Vă voi spune atunci. Dacă veţi reuşi acest lucru, veţi pleca şi mai repede în America…

Ochii migdalaţi ai lui Jennifer străluciră. Se aplecă şi îl sărută uşor pe buze.

— Excelent!

— Ascultaţi-mă, zise el. Mâine vin să mâncăm împreună şi vă explic atunci. Sunteţi de acord?

— Da, răspunse Jennifer.

Ea se ridică şi îl conduse. Pe culoar, ea îl sărută apăsat pe gură, sub privirile pline de indignare ale celor două bătrâne americane care se întorceau la hotel. Era îmbrăcată numai cu fusta.

— Pe mâine, zise ea. La prânz.

Malko ajunse la maşină cu sufletul mult mai uşurat. Aerul era înmiresmat. Când intră pe Salah Ed-Din, se uită în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nimeni şi ajunse la hotel fără să aibă neplăceri. Sforăitul celor două gorile zguduia uşa din ţâţâni. El se culcă fără să-i deranjeze.

*

* *

Malko se răsucea pe toate părţile şi era ud leoarcă de sudoare, deşi nu era prea cald în cameră. Deschise larg ochii, încercând să-şi potolească bătăile inimii. O grijă abia încolţită îi răpise somnul, dar nu reuşi să afle din ce cauză. Brusc îi veni în minte un nume: Jennifer... Revedea ochii lăptoşi ai tinerei, atitudinea ciudată şi bunătatea detaşată. Presimţea o nenorocire.

Se hotărî într-o clipă. Se îmbrăcă, ieşi din apartament şi străbătu culoarul pustiu. Era numai ora opt, dar dădu peste câteva ambuteiaje pe Jaffa Road. Fără să bage în seamă indicatoarele, străbătu porţiunea de drum rezervată autobuzelor ca să evite un ocol şi, după zece minute, opri maşina în faţa hotelului *American Colony.* Fără să ceară vreo informaţie, se duse direct în salonul de ia primul etaj. Uşa era larg deschisă şi doi arabi făceau curăţenie. Malko traversă coridorul şi bătu la uşa camerei lui Jennifer. Nu primi nici un răspuns.

Răsuci butonul, iar uşa se deschise. Înăuntru mirosea a fiară sălbatică. În pat dormea cineva, iar îngrijorarea lui Malko se risipi ca prin farmec. Fusese un prost. Se apropie şi din nou avu o strângere de inimă. Era micuţa prietenă care dormea făcută covrig. Nici urmă de Jennifer. Malko o prinse pe fată de umăr şi o zgâlţâi. Aceasta începu să mormăie ceva şi să spună cuvinte fără înţeles...

Obosit, Malko trase cearceaful de pe ea, o forţă să se scoale şi îi băgă capul sub jetul de apă rece. Udă leoarcă, ea se uita buimăcită la Malko, cu nişte ochi miraţi şi dojenitori.

— Unde este Jennifer?

Ea îl privi total derutată.

— Jennifer? Nu ştiu. Nu e cu dumneavoastră?

— Cu mine?

Fata dădu la o parte părul ud din ochi.

— Păi ea mi-a spus că se duce la un tip. A dat un telefon şi a ieşit. Imediat după ce aţi plecat dumneavoastră... Eu am crezut că...

Malko ieşise deja din cameră. O zbughi la recepţie şi îi întinse funcţionarului o hârtie de o sută de lire.

— Unde notaţi apelurile telefonice?

Recepţionerul îi arătă un teanc de foi.

— Aici.

Malko le luă, le răsfoi, găsi camera 17 şi numărul la care se sunase pe la douăsprezece şi jumătate. Luă hârtia şi o băgă în buzunar. După aceea plecă mai îngrijorat ca niciodată. Când

ajunse în holul hotelului *Hilton,* se repezi în prima cabină şi formă numărul respectiv. La cel de-al cincilea apel, răspunse cineva. Era o femeie care vorbea în ebraică. Probabil că era menajera. Malko se duse repede la recepţie şi îşi spuse păsul. Funcţionarul formă din nou numărul şi ascultă, apoi vorbi.

— Domnul Zoukas nu este acasă, zise femeia. Trebuie să sunaţi la congregaţie, în oraşul vechi.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Se îndepărtă cu o greutate în stomac. Jennifer făcuse o nebunie, dar mai rămăsese o speranţă. În starea în care se găsea, putea foarte bine să doarmă buştean. Trebuia să mai aştepte câteva ore. Nesfârşite.

*

* *

Chris Jones se uita cu dezgust la mâncarea din farfurie.

— Nu ştiu exact dacă asta e carne sau gândaci, spuse el.

— N-ai decât să bagi în tine pâine cu unt, îi zise Milton sfătos.

Malko se întoarse şi se aşeză. Era supărat.

— Ceva noutăţi? îl întrebă Chris.

— Nu s-a întors.

Se făcuse două şi treizeci de minute. Telefona din jumătate în jumătate de oră la *American Colony Hotel...* Dar nici urmă de americancă. Chris Jones împinse la o parte farfuria plină. I se făcea rău de la stomac numai când se uita la ea.

— Ar fi timpul să ne recuperăm bijuteriile şi apoi să ne ducem să discutăm frumos cu monseniorul, zise el.

Trebuiau să se ducă la Ambasada americană din Tel Aviv că să ia lucruşoarele unei doici eficiente. Malko avea chef să rămână singur.

— Luaţi maşina mea şi să nu vă rătăciţi, zise el. Eu vă aştept aici.

Urcă în apartament cu o gheară în suflet. Se părea că intervenţia lui Peter Youngblood fusese eficientă. Cohen nu îl mai sâcâise. Însă dispariţia lui Jennifer era îngrijorătoare şi inexplicabilă. Numai să nu se fi trezit din întâmplare în faţa unor fapte pe care nu trebuia să le vadă...

Sau o fi vorbit prea mult... După tentativa nemiloasă de a-l asasina, se putea aştepta la orice. Era imposibil să le spună ceva celor din Shin Beth din cauza înţelegerii lui cu CIA... Se întinse în pat. Ruth Hanevim... Monseniorul Zoukas... Ronit... Zwi Halpern şi Abu Djihad... Oare ce anume le lega pe toate aceste

personaje? Cum să le forţeze să se dea de gol? Un lucru îi scăpa. KGB-ul nu ar încerca de pomană să omoare un om din CIA, doar ca să protejeze un agent „opărit”, când ştia bine că vor sosi alţii în locul lui. Cu certitudine era altceva la mijloc…

Nici nu îşi dădu seama când l-a furat somnul. Când deschise ochii, cerul devenise. Roşiatic la asfinţit, iar ceasul arăta ora cinci şi jumătate. Nu apăruseră nici gorilele. Se repezi la telefon şi sună iarăşi la *American Colony Hotel,* apoi aşteptă. Jennifer tot nu venise.

Capitolul IX

În apartament se auzea doar un clinchet agasant şi regulat. Chris Jones se juca cu butoiaşul revolverului său Smith & Wesson model 19 „Magnum 357” uitându-se fix în podea. Milton Brabeck cerceta cu atenţie harta Ierusalimului, căutând o biserică baptistă. Malko se gândea. Marja de siguranţă pe care şi-o luase în privinţa manevrei lui era foarte mică. Cel puţin pentru moment, Shin Beth nu putea face nici o legătură între dispariţia lui Jennifer şi prelatul ortodox. Iar Malko nu avea nici o posibilitate ca să-l interogheze pe acesta.

Pe de altă parte, nu putea s-o lase baltă pe Jennifer pentru care ar fi fost în stare să se arunce şi în gura lupului ca să o ajute. Dar un lucru ieşea la suprafaţă din ce în ce mai mult: se pregătea ceva. Un lucru mai presus decât salvarea unei „cârtiţe opărite”. O acţiune în care monseniorul Zoukas şi Ruth Hanevim jucau un rol foarte important.

Brusc, îşi dădu seama că trebuia să încerce doar un singur lucru.

— Chris, cred că o să faceţi o mică incursiune, îi zise el.

— Nu zău! făcu gorila.

Închise cu un clinchet sec încărcătorul armei.

— Dar vă lăsaţi bijuteriile acasă, îi avertiză Malko.

Milton şi Chris se uitau la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. De parcă ar fi cerut unui preot să se ducă să oficieze o căsătorie în izmene.

— Şi ce facem? îl întrebă Milton Brabeck.

— Vă duceţi la monseniorul Zoukas, explică Malko. În calitate de prieteni ai lui Jennifer. Dar puţin mai hippie... Fără cravată şi mai ales fără artilerie. Numai cu ochii ăştia ai voştri nevinovaţi. Sunteţi îngrijoraţi că nu s-a întors încă, iar ea vă spusese că se duce la el. Să fiţi politicoşi, dar foarte atenţi.

— Putem să şi scotocim vreun pic?

Malko le surâse dezamăgit.

— Chris, monseniorul Zoukas nu este un tâmpit. Dacă Jennifer a fost răpită, cu siguranţă că nu o veţi găsi la el. În fine, poate că atunci când vă va vedea, va reveni la sentimente mai bune...

Milton îşi aruncă tocul în fotoliu cam dezgustat. Şi Chris făcu la

fel. Urmară cravatele. Fură nevoiţi să-şi ciufulească cei patru centimetri de păr, partea hippie a înfăţişării lor lăsând mult de dorit.

— Acum să vă alcătuiesc un plan, zise Malko.

*

* *

Chris Jones opri Granada chiar în faţa porţii cu grilaj a vilei. Se lăsa înserarea, dar mai era încă lumină. La parter becurile ardeau şi un Mercedes 220 vechi staţiona în faţa porţii. În partea opusă cărării începea zidul unei tabere militare, iar după aceea se întindeau mai multe terenuri virane. Trebuia să meargă până la drumul spre Naplouse, în centrul cartierului Beit Hanina ca să dea şi de alte case.

— Fiul ăla de căţea este aici, făcu supărat Chris Jones. Haide să mergem!

— Să fii politicos, zise Milton ca un ecou. Aşa cum a spus: prinţul. Altfel, nu mai capeţi rahat.

Intrară pe poartă şi străbătură grădina fără grabă. Chris apăsă pe butonul soneriei cu degetul lui enorm. Uşa fu deschisă imediat.

Monseniorul Elias Zoukas avea un aspect destul de fragil, în ciuda frumoasei bărbi negre ce se odihnea pe sutana preoţească. Avea trăsături regulate, destul de armonioase, ochi pătrunzători şi o părul puţin zburlit. Se uita puţin cam mirat la cei doi gealaţi cu ochi cenuşii şi reci care umpleau cadrul uşii. Cel din stânga îl întrebă în engleză:

— *Father* Zoukas?

— Eu sunt, făcu preotul ortodox.

— *Nice to meet you*[24]*,* spuse Chris Jones cu un ton care presupunea contrariul. Mă numesc Chris Jones, iar acesta este prietenul meu, Milton Brabeck.

— Ce doriţi dumneavoastră, domnilor? îi întrebă monseniorul Zoukas cu stupefacţie. Este foarte târziu şi mă pregăteam pentru cină.

— Am venit s-o luăm pe prietena noastră, Jennifer, zise Milton Brabeck cu un calm absolut. A venit la dumneavoastră ieri noapte şi nu s-a întors nici până acum. Aţi uitat-o cumva prin vreun cotlon?

Sub imperiul emoţiei, chipul deja palid al monseniorului Zoukas deveni alb ca varul. Se sprijini de uşă şi rosti cu o voce

[24] Mă bucur să vă cunosc (n.t.).

pe care abia şi-o putea controla:

— Domnilor, nu ştiu despre cine vorbiţi. Cu siguranţă este vorba de o greşeală. Eu sunt protopopul comunităţii ortodoxe greceşti din Ierusalim şi nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Inima îi bătea cu putere sub sutana preoţească. Cei doi îi inspirau frică. Zâmbindu-le, încercă să le închidă uşa în nas, dar aceasta se opri la douăzeci de centimetri înainte de a se lipi de toc. Un picior imens o împiedica. Chris Jones se scuză surâzând:

— Vrem într-adevăr să vorbim cu dumneavoastră.

Milton Brabeck se uita întruna la poalele sutanei şi la pantofii cu vârf ascuţit ai lui Zoukas. Acesta îşi schimbă brusc tonul.

— Această intruziune este de netolerat, spuse el, vă cer să luaţi piciorul imediat şi să mă lăsaţi în pace!

— Bine, bine, admise Chris Jones împăciuitor.

Luă piciorul şi înaintă câţiva paşi în holul îngust, dându-l la o parte din calea lui pe prelat. Milton se strecură în spatele lui şi închise uşa cu grijă. Pe neaşteptate, puse imensul deget arătător pe dunga roşie ce brăzda obrazul preotului.

— Ia spuneţi-mi, va pălmuit cineva? Sper că nu o femeie…

Maşinal, Elias Zoukas duse mâna la faţă.

— Fireşte că nu, spuse el, a fost un accident, m-am tăiat…

— Ţţî, ţţî, făcu Milton Brabeck, cu un ton dezaprobator şi familiar, totuşi nu te bărbiereşti şi în ochi…

Monseniorul Zoukas simţi că se afla pe un teren alunecos. Dintr-un salt fu la uşă, o deschise şi vru să fugă. Chris Jones îl prinse de gulerul sutanei.

— Doar nu vrei să ne părăseşti aşa.

— Mă duc să chem poliţia, ţipă prelatul. Sunteţi nişte bandiţi, nişte…

Americanul îl obligă cu blândeţe să intre în casă. Elias Zoukas deschise gura pe neaşteptate şi strigă:

— Hilarion! Hilarion!

Cele două gorile se priviră. Situaţia începea să se complice. Se auzi un lătrat scurt şi un câine apăru în capul scării. Era un danez imens care lăsă în jos buza inferioară când îi văzu pe cei doi necunoscuţi. Monseniorului Zoukas îi reveni pe dată curajul.

— Plecaţi! le porunci el. Sau asmut câinele pe voi. Este, foarte periculos.

— Şi noi suntem la fel de periculoşi, zise Milton.

Hotărât lucru, nu era făcut pentru rolurile de compoziţie. Se lăsă tăcerea. Câinele mârâia. Elias Zoukas se întoarse la el şi

strigă cu glas răguşit:

— Hilarion, atacă! Atacă!

Dintr-un singur avânt, câinele sări la gâtul lui Milton. Dar nefericitul animal nu mai apucă să ajungă. Ferindu-se de colţi, americanul îl apucă de gât cu mâna stângă. În aceeaşi clipă, Chris îl apucă din zbor de picioarele din spate şi îl imobiliză de şoldul lui. Milton căuta carotidele pe sub blană. Câinele mârâia cu gura căscată şi cu limba atârnând afară. Milton strânse cu putere, oprind circulaţia sângelui şi strivind traheea. Număra secundele în minte.

Câinele tresări de mai multe ori, zbătându-se cu disperare şi împingând oamenii în holişor. Când ajunse cu număratul la treizeci şi cinci, corpul deveni moale, ochii apoşi, gura căscată într-un ultim spasm, iar blana zbârlită. Milton îi dădu drumul pe dale cu dezgust.

— Uite, acum poţi să-ţi faci un covoraş pe care să-l pui lângă pat!

— Ucigaşilor! ţipă monseniorul Zoukas.

Se repezi cu mâinile întinse la Milton Brabeck. Americanul îl prinse de mâini şi îl plesni cu palma peste faţă. Monseniorul se dădu înapoi cu lacrimi în ochi, apoi începu să plângă de-a binelea.

— Lăsaţi-mă! făcu el. Lăsaţi-mă! Brutelor! Sunteţi nişte brute. Nu aveţi nici un drept să intraţi aici!

Milton Brabeck scutură din cap cuprins de o adâncă tristeţe.

— Este adevărat. Nu avem dreptul să ne găsim aici. Dacă aş fi în locul dumitale, aş tăcea mâlc pentru că am toate motivele să cred că buna noastră prietenă Jennifer a fost răpită…

Monseniorul Zoukas închise ochii şi se clătină cu trăsăturile descompuse. Se aşeză tremurând pe un scaun, alături de cadavrul câinelui.

— Ce nebunie! murmură el. Nu ştiu nimic despre această Jennifer… Eu sunt monseniorul Zoukas, membrul unei comunităţi religioase, iar vouă ar trebui să vă fie ruşine de faptele voastre.

— Chiar ne este ruşine, ziseră într-un glas cele două gorile. Dar vrem să ştim ce i s-a întâmplat prietenei noastre.

Deodată, Elias Zoukas sări în picioare şi începu să ţipe şi să se zbată ca un titirez care se învârtea nebuneşte. Urla ca o sirenă, iar Chris Jones se întreba dacă nu va trezi tot cartierul, îl ridică pe Zoukas de pe podea, îl puse pe umăr şi urcă scara.

— Vreau să-l liniştesc, zise el. Tu uită-te puţin pe-aici…

Milton tocmai se pregătea să deschidă un dulap. Chris găsi repede baia. Monseniorul Zoukas se zbătea întruna pe umărul lui, urlând. El îl puse cu blândeţe în cuva duşului. Îl ţinea strâns cu o mână, iar cu cealaltă, începu să învârtă robinetele. În clipa în care primul jet de apă rece stropi capul prelatului, acesta urlă şi mai tare. Chris Jones învârti puţin robinetul de apă caldă şi închise uşa.

Un jet mai puternic ţâşni acum pe Elias Zoukas, pleoştindu-i părul, udându-i barba şi îmbibând sutana. Sprijinit de uşă, Chris Jones aştepta cuminte. Strigătele prelatului se mai calmară puţin, însă acum începu să se vaite. Tăcu de tot când Milton dădu buzna în baie, cu sclipiri în ochi şi cu un teanc de fotografii în mână.

— Uite ce am găsit!

Chris luă pozele şi aruncă o privire fugară. Se înroşi ca o sfeclă.

— Doamne! Ticălosule!

Fotografia îl reprezenta pe monsenior împreună cu o tânără căreia îi distingea doar spatele şi pletele negre şi lungi. Prelatul stătea în picioare, sprijinit de bar, cu un pahar în mână. Cu cealaltă, îşi ridicase sutana până la mijloc. Avea nişte mocasini eleganţi, şosete negre puţin răsucite, fixate cu jartiere. Coapsele îi erau musculoase şi pline de păr.

Restul era ascuns de capul fetei care stătea în genunchi dinaintea lui. Expresia de pe faţa prelatului arăta că aprecia în mod deosebit această situaţie. Fata avea pantaloni şi stătea pe vine.

Altă fotografie o înfăţişa din profil, ţinând în mână mădularul prelatului. Avea un aer arab foarte pronunţat, cu pomeţi înalţi, o expresie senzuală, vulgară şi indiferentă. Pieptul era strâns în mod agresiv în dantelă, iar pantalonii stăteau să pocnească pe pulpele groase.

Celelalte fotografii erau variaţiuni pe aceeaşi temă. În afară de una, în care fata îl trăgea râzând pe monseniorul Zoukas de mădular…

— Iisuse Hristoase! pufni Chris Jones.

Se întoarse dintr-o singură mişcare, deschise uşa duşului, închise robinetele şi îl trase pe monseniorul Elias Zoukas dinăuntru, ud leoarcă. Ţinându-l cu o mână ca să nu alunece, îi frecă faţa cu un prosop şi îi puse sub nas una dintre fotografii.

Prelatul tresări, vrând parcă să se ducă înapoi sub duş. Milton

se uita cu stupoare la preot. În Illinois, nu se pomenise niciodată aşa ceva. Se aştepta din clipă în clipă ca Dumnezeu să-l transforme pe păcătos într-o grămăjoară de cenuşă. Însă Elias Zoukas începu să tremure sub sutana udă care i se lipise de corp.

— Mi-e frig, gemu el.

Chris Jones începu să-l dezbrace cu blândeţe. Când îl lăsă doar în izmenele din pânză, se opri. Elias Zoukas semăna acum cu un bonom mărunţel, foarte bătrân şi foarte vulnerabil. Milton îi puse iarăşi fotografia sub nas.

— I-ai făcut asta lui Jennifer? îl întrebă el.

Prelatul scuturã energic din cap.

— Nu, nu vă jur! Daţi-mi fotografiile, nu am ştiut. Este mârşav…

— Tu eşti mârşav! strigă Chris Jones indignat.

— Vă dau bani dacă vreţi, gemu Zoukas, sunt în…

Chris îl strânse puţin de gât ca să tacă. Era agasat.

— Ascultă, începu el. Puţin îmi pasă de banii tăi! Tot ce vrem noi e să aflăm unde este Jennifer. Dacă nu vrei să ne spui, te ducem aşa cum eşti şi te dăm cu fotografii cu tot pe mâna evreilor tăi ortodocşi. Îţi vor face reclamă, nu glumă…

— Nu, vă rog, vă implor, gemu Zoukas.

Prelatul nu mai avea nici urmă de demnitate. Duşul forţat îl zgribulise, iar moartea câinelui său, bruscările calculate ale celor doi străini, ameninţările, şantajul, toate astea îi alungau orice dorinţă de a rezista. Era sigur că ei nu făceau parte din Shin Beth. Altminteri, nu ar fi acţionat în asemenea manieră. Dar pentru el, nu avea nici o importanţă. Din ziua în care primise aceste fotografii, ştiuse că va avea necazuri. Acum, lucrul cel mai urgent era să scape de cei doi nepoftiţi şi să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ei, ce zici, reluă Chris Jones, vrei să te bag în cadă şi să te ţin cu capul în apă până faci bulbuci?…

Milton îi aruncă partenerului său o privire dojenitoare. Totuşi, nu erau de la Gestapo. Între duş şi cadă, era o distanţă. Aceea care desparte afecţiunea puţin brutală de groază… Chris Jones îi făcu cu ochiul. Prelatul nu văzu gestul. El bâigui îngrozit:

— Vă asigur că eu nu ştiu nimic.

— Mai minte-ne tu, că acuş ne jucăm de-a „Submarinul galben”…

De data asta, monseniorul Elias Zoukas cedă.

— O să vă spun adevărul. Vă jur. A venit la mine, dar a plecat.

— Unde s-a dus?

— La… la o prietenă. Alia.

Chris Jones avu o scânteie de inspiraţie:

— Este fata din fotografie?

Prelatul înclină capul, mult prea bucuros ca să mai poată articula un sunet.

— Unde este? Unde locuieşte?

— Nu ştiu exact unde. În oraşul vechi. Este tot ce ştiu, vă jur.

Închise ochii şi înălţă o rugă fierbinte la cer. Spunea aproape tot adevărul. Iar Dumnezeu va ţine seamă de acest lucru. Cele două gorile schimbară rapid o privire. Nu aveau nici un chef să-i facă prelatului o băiţă. Obişnuinţa cu asemenea treburi le zicea că el le-a spus adevărul. Iar altceva, nu vor reuşi să scoată de la el… Chris băgă fotografiile în buzunar. Deodată, Elias Zoukas parcă se trezi din somn.

— Fotografiile mele!

Chris îl necăji:

— O să încerc să le vând la *Penthouse.* S-ar putea să-i intereseze. Pentru revista actorilor. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Acum vă lăsăm…

— *So long*[25]*,* făcu Milton Brabeck ca un ecou. Dacă vă vine ideea să săriţi imediat pe telefon ca să chemaţi poliţia, nu uitaţi că avem fotografiile… O să se distreze şi ei.

Ieşi cu un zâmbet larg, dar deloc liniştitor. Străbătură în grabă grădina şi se urcară în maşină. Conducea Chris Jones. Milton Brabeck oftă cu foc în timp ce rulau pe Beit Hanina, pustie la ora asta.

— Ai văzut fotografia în care o sugea… Ticăloasa. Ce înseamnă uniforma.

— Ţi-am zis eu că trebuia să rămânem în armată, făcu Chris Jones.

[25] La revedere (n.t.).

Capitolul X

Malko mai sună şi a treia oară. Poarta grea formată din doi batanţi rămase închisă în faţa lui. Clădirea masivă gălbuie, puţin cam părăginită, găzduia *The Orthodox Palestine Society,* la numărul 25, pe strada Suk Ed-Deblaye, la doi paşi de Mormântul Sfânt şi părea abandonată. Chris Jones şi Milton Brabeck, îngreunaţi de artileria lor grea, începură să se neliniştească.

— O fac intenţionat, sau ce naiba! mormăi Chris.

Incursiunea lor la prelatul ortodox grec îl făcu să nu se mai împace cu religia.

— Poate că nu se aşteaptă la vizite atât de târzii, spuse Malko.

Apăsă butonul cu degetul şi sună îndelung. După câteva minute, poarta se deschise în sfârşit, în cadrul ei apărând un omuleţ livid la faţă, cu buze groase de limax, descheiat la guler, neras şi îmbrăcat în negru. Malko îl mirosise deja că este viclean şi prefăcut. Părea o larvă albicioasă şi străvezie.

— Vreau să vorbesc cu părintele Anton, îi zise el acestuia.

Larva se dădu puţin înapoi când îi văzu pe cei trei bărbaţi.

— Părintele Anton nu mai primeşte pe nimeni la ora asta. Veniţi mâine.

— Ba o să mă primească, zise categoric Malko. Daţi-i asta.

Îi întinse cartea de vizită. Larva închise poarta imediat. Nu era deloc primitor.

— Nenorocitul! strigă Chris Jones. Dacă nu ne primeşte, îi frâng oasele.

— Are fleancă de lingău, se băgă în vorbă şi Milton Brabeck. Parcă-i şi simt limba prin măruntaie.

Trecu ceva timp până să se deschidă poarta din nou.

— Veniţi cu mine, zise larva cu un aer greţos.

Malko pătrunse în antreu, urmat de gorilele lui. Aici era frig şi mirosea a mucegai. Coridoarele aveau picturile de pe pereţi scorojite şi decolorate, încăperile erau goale, iar ambianţa, de-a dreptul sinistră. Larva ţopăia înaintea lui. Ca toate aşezămintele ce aparţin comunităţilor religioase, clădirea era compusă dintr-o biserică şi locuinţe. Curtea interioară din partea dreaptă ducea la nişte săpături. Urmându-şi călăuza, Malko se gândea că toate feţele bisericeşti din toate bisericile semănau cu cele din

Ierusalim. Erau cu toţii la fel de gălbejiţi şi neliniştiţi. Ca şi cum s-ar teme că cineva le va fura Dumnezeul.

Părintele Anton citea în biroul pe care Malko îl mai văzuse. Păru surprins când îi văzu intrând pe cei trei bărbaţi şi închise. Breviarul. Pe sutană îi strălucea o cruce mare bătută cu pietre preţioase. Biserica ortodoxă dispunea de bani. Întemeiată la New York, primea totuşi destule donaţii de la descendenţii „ruşilor albi”.

— Este târziu, observă popa.

Era vizibil surprins de această vizită inoportună. În timp ce îşi citea breviarul, el fuma un imens trabuc adus direct de la Havana. Era singura lui legătură cu cealaltă biserică ortodoxă, constituită la Moscova. Biserica rusă reuşise să obţină acest spaţiu de pe Jaffa Road cu ajutorul guvernului israelian. Membrii ei locuiau într-o clădire enormă cu un singur etaj, cu multe gratii, ca o închisoare. Aceasta era singura prezenţă sovietică în Israel de când cele două ţări rupseseră relaţiile diplomatice. Fusese acuzată în mod oficial de israelieni şi de americani că lucrează pentru KGB. Bineînţeles, cele două comunităţi se urau de moarte.

— Am nevoie de dumneavoastră, începu Malko. Puteţi să vorbiţi faţă de domnii Jones şi Brabeck. Fac parte din aceeaşi organizaţie ca şi mine.

— Perfect.

Părintele Anton lăsă trabucul şi le oferi câte un scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce ştiţi despre monseniorul Elias Zoukas? îl întrebă Malko.

Popa nu reuşi să-şi ascundă surpriza.

— Elias Zoukas, repetă el. De ce…

— Este important şi urgent, îl întrerupse Malko. Am nevoie de referinţe de la o persoană de încredere.

Popa se încruntă brusc.

— Locuieşte într-o casă superbă ce aparţine Primăriei din Ierusalim, în cartierul Beit Hanina. Are două Mercedesuri şi călătoreşte foarte des. Iubeşte mult viaţa.

— Are legături cu palestinienii?

Părintele trase un fum din trabuc…

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Credeţi că monseniorul Zoukas lucrează cu teroriştii palestinieni?

Părintele Anton suflă îndelung fumul afară.

— Nu ar fi imposibil, zise el în final. Multe feţe bisericeşti îi simpatizează. Monseniorul Zoukas este uneori imprudent, îi plac foarte mult bucuriile materiale. Circulă o seamă de poveşti pe seama lui.

Tăcu imediat, absorbit parcă de alte griji, apoi întrebă:

— Aţi putea să mi-i împrumutaţi pe prietenii dumneavoastră pentru vreo oră, două?

Malko se uită la el stupefiat.

— Ce vreţi să faceţi?

Părintele Anton surâse diafan.

— Nu e ce credeţi dumneavoastră... Împreună cu alte şaisprezece congregaţii, stăm de veghe la Mormântul Sfânt. Am alcătuit un orar. Congregaţia noastră din New York ne-a făcut cadou o orgă, dar iată că celelalte s-au opus ca noi să montăm o ţeavă mai groasă pentru că le acoperă cântecele lor. În cazul acesta, suntem obligaţi, sa ne ierte Dumnezeu, să aducem ţevile noaptea şi să le băgăm înăuntru pe o portiţă. Numai că sunt foarte grele. Trebuie să facem operaţiunea în seara asta. De aceea m-aţi şi găsit aici.

Chris Jones şi Milton Brabeck ascultau stupefiaţi. Cu siguranţă, nimeriseră într-o ţară ciudată de tot. Malko râse.

— Sunt încântaţi să vă ajute. Nu-i aşa, Chris?

— Îl slujesc pe Dumnezeu, făcu preotul cu un aer grav. Vă mulţumesc.

— Pentru puţin, zise Malko. Acum este rândul meu să vă cer un serviciu...

Malko îi relată cât mai limpede posibil despre dispariţia lui Jennifer şi urmarea, bineînţeles. Pe moment, părintele Anton lăsă trabucul să se stingă. Nu se mai gândi la tutun când Malko scoase fotografiile luate de la monseniorul Zoukas...

— Alia? Doar atâta ştiţi? Este un nume foarte răspândit la arabi.

Părintele Anton îşi aprinse din nou trabucul. Era îngândurat. Malko stătea ca pe jar. Dacă va reuşi să o găsească pe Jennifer, va afla cu siguranţă mai multe informaţii despre relaţiile lui Zoukas cu palestinienii. Prelatul reprezenta rotiţa care se învârtea, pe de o parte, între palestinieni şi ruşi, iar pe de alta, între Ruth Hanevim şi amantul ei.

— Pierre! strigă deodată părintele Anton cu voce groasă.

Larva se ivi după câteva clipe ca şi cum ar fi pândit după uşa biroului.

— Îţi spune ceva numele de Alia? îl întrebă popa. Este o arăboaică foarte frumoasă care locuieşte în oraşul vechi.

În Ierusalim, trăiau totuşi vreo douăzeci şi două de mii de arabi. Larva se gândi.

— Nu o cunosc, zise în final cu glas umil. Dar există cineva care ar putea să vă dea o informaţie. Duceţi-vă mâine dimineaţă la moscheea Omar. Spuneţi că veniţi din partea mea, întrebaţi de Ali El Mansour. Stă tot timpul înăuntru. Ştie tot ce se petrece în cartierul arab.

— Vorbeşte engleza? întrebă Malko.

— Puţin, zise larva.

— E tot ce pot să fac pentru dumneavoastră, făcu părintele Anton cu părere de rău. Veniţi când doriţi, dar îi reţin pe prietenii dumneavoastră.

Chris şi Milton îi aruncară o privire plină de deznădejde în urmă pe care el nici nu o bănuia. Dar promisiunea e promisiune.

*

* *

Mulţimea turiştilor era mereu la fel de mare, urcând şi coborând fără încetare străduţele înguste din vechiul oraş, înghesuindu-se în, faţa jalnicelor tarabe cu amintiri făcute în serie în Japonia. În afară de cărările bătătorite, comunităţile religioase comunicau între ele prin intermediul unui labirint de curţi cu bolţi şi pe nişte scări păzite de nişte pocitănii îmbrăcate în negru şi cu feţe palide ca a lui Pierre.

Malko se întoarse spre Chris care saliva lângă tot felul de prăjituri cu miere. Cele două gorile se întorseseră la hotel pe ia două dimineaţa, epuizaţi de câte ţevi de orgă au cărat în spinare.

— Schimbăm macazul.

Cotiră la stânga şi merseră de-a lungul locuinţelor ortodocşilor, apoi o luară la dreapta ajungând în piaţă. Pe sub o boltă, se desfăşura un drum în pantă ce ducea în cartierul musulman. Aproape din metru în metru se deschidea câte o intrare întortocheată. Acoperişurile comunicau toate între ele... Chris mergea înaintea lui Malko, iar Milton, la patru-cinci metri în urma lui.

Motivul principal pentru care Abu Djihad nu încercase o altă tentativă de omor era teama de israelieni. Poate că mai exista şi altă cauză. În povestea asta erau încă atâtea lucruri inexplicabile... Mergeau de vreo zece minute şi coborau întruna. După aceea, străzile începeau să urce. Erau pustii, căci turiştii nu

treceau pe aici. Magazinele erau din ce în ce mai rare. Cupola aurie a moscheii Omar apăru în depărtare, dar făcură zece minute bune până la ea. Urcară sute de trepte. Sleiţi de puteri, plătiră bucuroşi zece lire israeliene ca să se odihnească pe o bancă din parcul care făcea legătura între moscheile Al Aqsa şi Omar. Aici bătea un vânticel destul de rece.

Ocoliră un grup mărişor condus de un ghid gălăgios şi vreo doi cerşetori sindicalişti, apoi pătrunseră în moschee. Înăuntru era şi mai frig decât afară, însă liniştea contrasta în mod plăcut cu turiştii guralivi de care te loveai la tot pasul.

Câţiva musulmani se rugau. Locul pentru rugăciune, acoperit cu un covor, era despărţit de spaţiul rezervat vizitatorilor printr-un cordon de mătase.

Un cerşetor bătrân se apropie de ei, propunându-le într-o engleză aiurită să le fie ghid. Era lepros, râios, jegos şi puţea de le muta nasul. Malko îi întinse o hârtie de o sută de lire.

— Ali El Mansour? *You know him?*

Informaţia avu nevoie de un răgaz de cinci minute până să ajungă la creierul milogului. În fine, le arătă o siluetă îngenuncheată lângă un stâlp, care se ruga cu faţa spre Mecca.

— *Him.*

Trebuia doar să aştepte. Malko se informă despre rozetele cupolei, decupată într-un stil minunat. Avea mai mult de treizeci de metri înălţime. Deodată, îi surprinse privirea lui Chris Jones, aţintită pe şalele bărbatului care se ruga pe covor cu faţa spre Mecca. Gorila păşi, gata să se repeadă într-acolo. Malko se apropie de el şi zise în şoaptă:

— Chris, nu face ce ai de gând, că în cinci minute, o să iscăm un război sfânt...

Gorila lăsă capul în jos ruşinată. Aşteptară ca Ali El Mansour să-şi termine rugăciunea. În sfârşit, se ridică, îşi puse pantofii şi plecă de pe covor. Malko îl luă imediat în primire. Văzându-i pe cei trei, vru să se retragă, dar când auzi numele larvei, se linişti.

Ei îi explică la repezeală ce căuta, apoi adăugă:

— Am văzut-o pe fată o dată, când mă plimbam. Mi-a zâmbit şi aş vrea să o mai întâlnesc. Este foarte frumoasă.

— Dar mai sunt şi altele, îi propuse Ali El Mansour, grăbindu-se să se descotorosească de propria marfă.

— Eu o vreau numai pe ea, repetă Malko.

Două sute de lire poposiră în palma lui. Arabul începu să se, gândească scărpinându-şi barba grizonată.

— Veniţi puţin. Mai târziu, după cea de-a treia rugăciune. Până atunci, mă interesez.

*

* *

Malko încetini când ajunse pe autostrada dreaptă, înaintea bifurcaţiei care ducea, în satul Motza. Ronit, chelneriţă, nu dăduse nici un semn de viaţă. Opri Granada lângă alte patru maşini şi intră în restaurant.

Localul era aproape gol. Cele două fete stăteau la taifas în fundul sălii. Malko se duse direct la ele. Cea înaltă, amanta lui Elias Zoukas, îmbrăcată cu aceiaşi jeanşi care crăpau pe ea şi cu sânii scoşi în evidenţă, înaintă spre Malko.

— Nu mi-aţi mai telefonat, îi zise Malko, cu zâmbetul cel mai fermecător.

Ronit parcă nu mai era aşa de parşivă. Îi răspunse surâzând încurcată şi distantă.

— Ah, nu, n-am putut. Acum nu am timp. Muncesc foarte mult. Şi pe urmă, prietenul meu este foarte gelos... Aţi venit să mâncaţi?

— Nu, răspunse Malko, voiam pur şi simplu să vă văd.

— Sunteţi drăguţ, dar nu pot să stau de vorbă cu dumneavoastră căci am treabă. Poate altă dată.

— Asta e, zise Malko, o lăsăm pe altă dată.

Ieşi din restaurant edificat şi furios. I se mai închidea o uşă. Trebuie să se fi întâmplat ceva, dacă Ronit şi-a schimbat atitudinea faţă de el atât de repede între două întâlniri. Monseniorul Zoukas şi-a luat măsuri de prevedere. Şi asta nu ca să evite infidelitatea logodnicei sale. Se întoarse pe autostradă, îndreptându-se spre Ierusalim.

*

* *

Abu Djihad învârti butoiaşul armei sale Nagant cu un gest. Sigur. Arabul şterse ţeava cu o cârpă şi băgă pistolul într-o geantă de pânză împreună cu câteva grenade.

— Ce facem?

Washfi, ajutorul său, îl cerceta cu nelinişte. Nervos, Abu Djihad aruncă ţigara şi îl înjură.

— Aşteptăm! Câte încărcătoare ai?

— Paisprezece, zise celălalt.

Toate încărcătoarele pistolului-mitralieră Scorpion de fabricaţie cehească erau puse într-un sac din pânză.

Abu Djihad simţea că înnebuneşte. Chiar de la început, totul mersese pe dos. Unul dintre tovarăşii lui se înecase. După aceea, atentatul proiectat dăduse greş din cauza unei întâmplări stupide. În sfârşit, porcul ăla de preot grec a trebuit să-i aducă pe cap în toiul nopţii o fată care dăduse peste cei doi terorişti şi peste arsenalul lor. După toate astea, erau nevoiţi să se mute şi să ia şi fata cu ei din această ascunzătoare sigură în care, în mod normal, nu ar fi trebuit să rămână mai mult de câteva ore.

În acest oraş pe care nu-l cunoştea prea bine şi unde nu avea relaţii şi complici, se simţea tot timpul în pericol. Se aştepta în fiecare clipă să afle că „Special Branch” a încercuit cartierul musulman... Arsenalul lui nu ar face faţă. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa sorţii pe care i-o rezervau israelienii: un glonţ în stomac şi altul în cap.

Nu ar fi acceptat niciodată această misiune sinucigaşă, dacă nu i-ar fi cerut-o omul care le furnizează armele, un ceh sus-pus în Serviciile Secrete şi prieten intim cu conducătorii Frontului Popular de Eliberare a Palestinei. Aceştia aveau cu certitudine o motivaţie urgentă dacă riscau viaţa unuia dintre cele mai bune elemente într-un astfel de viespar. Nu conta că Abu Djihad nu ştia ce urmare avea misiunea lui din Ierusalim, în oraş mişunau agenţi din Shin Beth. Iar în plus, mijloacele lui de comunicare erau limitate. Ca să iasă din Israel, depindea în totalitate de susţinătorul său care nu îi va spune pe ce filieră va scăpa dacă nu îşi îndeplinea şi ultima parte a misiunii.

Se ascundeau într-o încăpere boltită fără ferestre, săpată în stâncă, împuţită, care comunica printr-o galerie cu celelalte case. Alia era plecată după cumpărături, iar cei doi bărbaţi stăteau singuri cu prizoniera lor şi cu un câine mare şi negru care era al palestinienei.

Se auziră trei bătăi în uşă, încă una, apoi două. Washfi se şi repezise ia Scorpion. Abu Djihad deschise uşa, dar îşi ascunse arma. Era un tip cu capul mare şi ras. Gâfâia, mândru, dar puţin speriat. Era un „curier”. Începu să spună mesajul printre gâfâieli. Pe măsură ce vorbea, pe Abu Djihad îl cuprindea o furie oarbă. Deci, fusese trădat şi nici măcar nu-l putea pedepsi pe trădător. Risca să fie descoperit în orice moment. În plus, împrejurările îl obligau să rămână aici, ascuns ca un şobolan. Într-un colţ, Jennifer se mişca şi mârâia.

— Taci, odată! se răsti deodată la ea Abu Djihad.

Faţa americancei era acoperită cu pete vineţii şi zgârieturi, iar

hainele erau rupte şi murdare. Era înspăimântată la gândul că nimerise într-un adevărat viespar. Dar aseară se găsea într-o asemenea stare, că ar fi aruncat şi o bombă atomică fără să clipească. Însă acum, îi era cumplit de frică. Le-a spus că a lucrat pentru OEP, a transportat explozibili, dar ei nici măcar nu au ascultat-o. Parcă ar fi vorbit cu pereţii. Când au adus-o în vizuina lor, în toiul nopţii, au violat-o amândoi pe îndelete, sub privirile ironice ale Aliei, tânăra palestiniană. Jennifer era încă prea buimacă şi prea îngrozită ca să poată lupta. Calmul ei îi liniştise provizoriu pe cei doi palestinieni care se mulţumiseră să o interogheze brutal în legătură cu motivele pentru care se dusese la monseniorul Elias. Ea îi minţise. Acum îi pândea cu spaimă pe gardienii ei. Abu Djihad veni şi se ghemui lângă ea.

— Pentru cine lucrezi? Acum ştiu că ne-ai minţit.

— Nu lucrez pentru nimeni, jură Jennifer.

Fără un cuvânt, Abu Djihad o culcă pe Jennifer pe burtă şi îi dădu la o parte fusta înflorată, dezvelindu-i bazinul. După aceea, prinse câinele de zgardă şi îl aduse lângă fată.

— Te fac eu să spui tot ce ştii, zise el pe un ton sever, aşteaptă să vezi cum ne distrăm puţin.

Jennifer se ridică, cu faţa acoperită de părul brun-roşcat.

— Nu, strigă ea, nu!

Abu Djihad îl forţă pe câine să-şi apropie botul de fesele tinerei. Jennifer începu să urle când simţi nasul negru şi umed lipit de pielea ei. Dar câinele nu îi făcu nimic. Nu prea ştia ce e cu el.

— Nu, vă rog, îl imploră americanca.

— Atunci, spune adevărul.

Brusc, Abu Djihad o forţă să îngenuncheze. Animalul aştepta cu limba scoasă.

— Du-te şi adu-mi nişte dulceaţă, îi porunci palestinianul lui Washfi.

Acesta se duse fuga în cealaltă încăpere şi se întoarse cu un borcan plin cu ceva roşiatic. Djihad unse crupa fetei cu ambele mâini. Câinele începu să se uite cu interes. După ce termină, Abu Djihad îndemnă animalul:

— Haide, linge!

Câinele întinse botul şi îl înfundă între coapsele fetei care începu să urle. Lingea cu lăcomie dulceaţa, vizibil mulţumit. Abu Djihad zise în bășcălie:

— Cred şi eu că îţi place.

Prinse câinele de zgardă şi îl forţă să se suie cu labele din faţă pe umerii lui Jennifer. El petrecu mâna pe sub animal şi începu să-l masturbeze. Acesta se mişca înainte şi înapoi. Atunci, arabul îl împinse cu partea de dinapoi până când vârful sexului o atinse pe Jennifer. Când simţi această atingere scârboasă, fata urlă, dar animalul se aprinsese deja, acum că simţea femela pe care o primise. Animalul se mişca cu furie, cu limba scoasă, apăsând umerii lui Jennifer cu toată puterea. Ea scotea ţipete isterice, iar cei doi palestinieni râdeau cu lacrimi...

Acest lucru dură foarte puţin. Câinele ejaculă şi se culcă mulţumit. Jennifer se zvârcolea pe podea, pradă unei crize de nervi. Abu Djihad o apucă de păr.

— O luăm de la început, până când o să vorbeşti. Ei, ce părere ai?

*

* *

În moscheea Omar, domnea un calm absolut. Ali El Mansour nu se mai ruga. Îi făcu un semn discret lui Malko să vină după un stâlp.

— Ştiu unde locuieşte, zise el cu un aer misterios. O cheamă Alia Bent Farka şi e din Gaza.

Lui Malko puţin îi păsa dacă era din Gaza sau din Petaouchnok.

— Unde locuieşte?

— Este complicat, zise arabul. Vă fac un plan. Pe lângă Aqabat Darwish.

Îi dădu lui Malko un petic de hârtie.

— *Allah Akbar*[26], murmură el. Nu-i daţi prea mulţi bani.

Malko îi întinse două sute de lire şi plecă. Într-un colţ liniştit dintr-un parc, cei trei bărbaţi studiară planul desenat grosolan pe care i-l dăduse arabul. Comparându-l cu planul Ierusalimului, găsiră imediat locul. Se afla chiar în centrul cartierului musulman, într-una din acele zone rare în care nu se găseau lăcaşuri sfinte.

— Ce facem? întrebă Chris.

— Mergem acolo, răspunse Malko.

Chris şi Milton schimbară o privire. Din punctul lor de vedere, erau pregătiţi. Chris se aplecă discret ca şi cum s-ar scărpina pe picior, apoi se ridică strângând în mâna lui imensă un pistol mic Smith & Wesson nichelat, model 60, cu ţeava subţire.

— Luaţi-l pe ăsta, zise el. Oricum e mai bun decât chestia aia

[26] Dumnezeu e mare (n.a.).

extraplată şi nu are serie.

Cu cealaltă mână scotoci prin buzunar şi scoase un pumn de cartuşe de calibrul 38 pe care i le strecură lui Malko.

Pistolul extraplat rămăsese la Liezen. Îl băgă în buzunar după ce verifică încărcătorul. Se întreba dacă erau urmăriţi de Shin Beth, dar nu avea cum să afle. Traversară esplanada ca să ajungă la portiţa care ducea direct în cartierul musulman, pe Burj Laqlaq Street. După ce parcurseră trei sute de metri, cotiră pe El-Omary. În aparenţă, nu îi urmărea nimeni. Profitând de apariţia unei scări ce ducea pe o terasă, Malko găsi un loc destul de înalt ca să se poată orienta. La început nu zări decât o pădure de antene, câteva grădini părăginite şi nişte acoperişuri din piatră, cu o formă curioasă bombată. Reuşiră să se orienteze cu ajutorul planului.

Casa pe care o căutau se găsea într-o văgăună, drept în faţa lor. Coborâră şi merseră în şir indian pe Bab Hutta. Din păcate, pe aici nu erau turişti care să-i acopere.

Vechiul oraş arab era un labirint de străduţe care urcau şi coborau, curţi şi cocioabe ce comunicau între ele şi toate astea într-o duhoare greţoasă. Puteau să aibă loc zece atentate pe zi, că israelienii îi făcuseră deja pe „ceilalţi” să înţeleagă că, la prima scânteie de terorism, vor goli oraşul vechi de cele douăzeci şi două de mii de locuitori arabi şi îi vor înlocui cu evrei… Deocamdată, terorişti stăteau liniştiţi, căci evreii, odată instalaţi în oraşul vechi, nimeni nu i-ar mai fi putut scoate de acolo…

— Ştiţi unde mergem? întrebă Chris.

Nu se prea simţea bine. Se uita cu dezgust la arabii care îl atingeau din întâmplare, fiind convins că la fiecare atingere se umplea de miliarde de microbi. Era dezamăgit că până acum nu putuse să-şi arate forţa de luptă. Sarcina de „gorilă” nu era repartizată în mod egal. Opt zile de aşteptare pentru câteva secunde de muncă.

După vreo sută de metri, îşi dădură seama că planul nu era bun. După părerea lui Malko, strada pe care se găseau acum trebuia să fie dreaptă, însă, de fapt, ea se termina cu o înfundătură. Mai înaintară şi merseră tot pe dreapta, pe o ulicioară mărginită de faţade pline de găuri ca nişte orbite goale şi ajunseră într-o piaţă mică unde se jucau câţiva copii. De aici, plecau mai multe străzi. Malko alese una care trecea pe sub o boltă şi cobora în cartierul musulman.

Simţeau că sunt observaţi, pândiţi chiar. Peste tot vedeai numai uşi, scări care plecau din stradă şi urcau pe terasele minuscule legate între ele. Era un adevărat labirint. Descurajat, Malko se opri în loc. Chris Jones se scărpina furios.

— Nu se poate, o să ne alegem cu cancer pe aici, mormăi el.

Un puşti plin de bube se apropie ca să ceară câţiva bănuţi. Gorila sări în lături înspăimântată. Malko încerca să se orienteze. Planul dat de arab era inutil. Urcând pe altă scară, se ciocni de trei arabi care trăgeau din narghilea şi ajunse pe o terasă cu rufe puse la uscat. În dreapta, zări imediat cupola Mormântului Sfânt. Trebuiau să plece de acolo, pentru că intrarea ascunzătorii lui Abu Djihad se afla pe o străduţă perpendiculară pe Suk Khan Ez Zeit.

— Să urcăm pe aici, zise el.

Chris Jones porni primul, mergând cu paşi mari. Intrară din noii pe sub o boltă lungă pe unde pământul fusese răscolit pentru diferite lucrări. Mai departe lucrau nişte muncitori. Malko trecu primul, abia ţinându-şi echilibrul printre gropi. Mirosul era insuportabil. O ulicioară se afla în stânga lui care ajungea în partea de unde veniseră. O femeie îmbrăcată în pantaloni şi cu bustul strâns într-o bluză din dantelă, cu păr lung şi negru, lăsat pe umeri, discuta cu cineva lângă, o tarabă cu fructe. Bătăile inimii se accelerară brusc.

— Chris! strigă el. Dă-mi fotografiile!

Dar, în aceeaşi clipă, necunoscuta se întoarse spre ei. Atunci el zări chipul senzual şi strident machiat, cu linii accentuate şi cu linia unei guri enorme şi roşii. În spatele lui, Chris mormăi:

— Este ea!

Fata lăsă coşul şi o luă la goană cât o ţineau picioarele. După treizeci de metri, Malko văzu cum o ia pe altă stradă.

Spre marea lui surpriză, o pierdu. Porni şi el în urmărirea ei. Auzi în urma lui un zgomot surd şi un strigăt. În graba lui, Milton Brabeck alunecă în noroi şi dispăru într-un şanţ săpat în mijlocul pieţei.

Capitolul XI

— Opreşte-te! urlă Chris Jones.

Păşi peste o treaptă şi fu cât pe ce să cadă. Malko ajunse primul la colţul pe unde dispăruse fata. Era o înfundătură cu mai multe uşi. Nu văzu pe nimeni. Împinse cu piciorul o uşă şi văzu o văgăună întunecoasă în care se auzeau plânsete de copii. În faţa lui apăru un arab înfuriat la culme care îl înjura. Ieşi. Chris Jones stătea pe gânduri cu pistolul Magnum în mână.

Bătură amândoi la cea de-a doua uşă. Le deschise un puşti care fugi imediat. Malko găsi întrerupătorul şi zări o încăpere mobilată sărăcăcios. Era un soi de antreu. Se năpusti cu revolverul în mână şi ajunse într-o cameră unde stătea o femeie gravidă cu încă doi copii. Femeia începu să urle. Ieşi descurajat. În acest labirint, cei pe care îi căuta puteau să se găsească foarte aproape de el.

Deodată, doi ţânci se iviră pe o uşă foarte joasă. Îi căutară din priviri pe Chris şi pe Malko şi, în grabă, se repeziră spre ei cu nişte obiecte aprinse în mâini. Totul se petrecu într-o viteză uluitoare. Cu umărul, Chris îl împinse pe Malko, iar acesta se ghemui pe pământ.

Primul puşti se găsea la câţiva metri, fugind şi strigând cuvinte urâte în arabă. Duse braţul în spate şi aruncă în Chris cu obiectul aprins. Se auziră două explozii în acelaşi timp.

Puştiul făcu un salt înapoi ca şi cum ar fi primit un pumn în nas. În frunte, chiar deasupra ochiului drept, se deschidea o gaură din care curgea o dâră groasă de sânge. Cel de-al doilea puşti fugea în continuare, cu chipul încordat de groază şi de ură. Chris trase doar un glonţ şi îl nimeri direct în piept. Înainte să se prăbuşească, băiatul avu răgazul să arunce obiectul aprins care ateriză la picioarele lui Chris. Acesta se rostogoli într-o parte urlând:

— *Duck!*[27]

Malko, care se pregătea să se ridice, se aruncă pe burtă, adăpostindu-se după o uşă. Dar nu se auzi nici o explozie, ci se făcu o linişte care i se păru o eternitate. Malko se ridică ţinând încă pistolul în mână. Chris se uita la obiectul care ardea la

[27] Aruncă-te la pământ! (n.a.).

picioarele lui.

— *My God!* strigă el cu o voce atonă.

Era hoitul unui şobolan care mai avea puţin până ardea de tot, răspândind un miros înfiorător. Oamenii începură să iasă din case, strigând îngroziţi când văzură cadavrele celor doi copii. Un arab îl certa pe Chris Jones. Oamenii alergau în toate părţile. Malko se întoarse, căutându-l pe Milton Brabeck din priviri. Era nebun de furie. Nu prevăzuse această diversiune mârşavă.

Brusc, în spatele mulţimii care se aduna în jurul celor două cadavre, văzu patru siluete care fugeau pe o străduţă. Era un grup format din doi bărbaţi şi două femei.

— Chris! strigă Malko.

Îi zărise şi gorila. Se repezi prin mulţimea care voia să-l oprească. Dar trase două focuri în aer şi cei de lângă ei o luară la goană. Malko dispăru într-o deschizătură. Cu coada ochiului îl zări pe Milton care apăru din spatele lor ud leoarcă şi murdar de noroi.

Malko şi Chris trecură de barajul de arabi în clipa în care grupul fugarilor dădea colţul străzii. Unul dintre ei se întoarse. Atunci, Malko zări un mustăcios cu braţul întins. Se auziră imediat două împuşcături. Din zidul de lângă Malko zburară câteva bucăţi de tencuială. Acesta se trânti într-un colţ ca să se adăpostească. În spatele lui se auzi zgomotul puternic şi asurzitor al „Magnumului 357”. Arabul dispăru.

Imediat, fu înlocuit de o femeie în spatele căreia se ascundea alt bărbat. Era Jennifer.

— Chris, nu trage! urlă Malko. E ea!

Bărbatul care o ţinea pe tânăra americană avea în mâna dreaptă un pistol-mitralieră Scorpion. Începu să tragă o rafală spre străduţă.

Malko, Chris şi Milton abia avuseseră timp să se arunce pe burtă ca să se apere de ploaia de gloanţe. Tirul se opri la fel de brusc precum începuse. Aşteptară câteva secunde. Bărbatul şi scutul său viu dispăruseră... Malko se ridică de jos şi se repezi spre colţul după care dispăruseră cei doi.

— Hei, sunteţi nebun! strigă în urma lui Chris Jones.

Gorila porni după el şi îl ajunse în momentul în care dădea colţul străzii şi alunecară. Se rostogoliră amândoi pe solul în pantă, în momentul în care rafalele scurte trase din Scorpion se auziră din nou. Gloanţele nimeriră într-o casă şi într-o uşă, lovindu-l pe un arab care ieşise să vadă ce se întâmplă.

Dacă Malko ar fi dat colţul mergând, ar fi fost despicat în două… Milton îl ajunse gâfâind. Tot în patru labe, scoase capul de după colţ şi trase. De trei ori. Îi răspunse o rafală scurtă.

— Se retrag, strigă el.

Malko se gândi cu disperare cum să ajungă în spatele lor. Auzi fluierături în urma lui, pe Tariq Al Mujahedeen. Israelienii nu vor întârzia să apară, semănând şi mai multă derută.

Înaintă puţin cu arma pregătită, zări o siluetă şi trase. După aceea, se ridică şi se năpusti înainte pe străduţă. După colţ, aceasta devenea mai largă, coborând în pantă lină, dar, după vreo sută de metri, se termina cu o înfundătură. În stânga, se vedea un zid cu găuri, iar în dreapta se aliniau nişte căsuţe. Teroriştii stăteau ascunşi. Înfundătura avea un gard cu grilaj ce delimita parcul în care se găsea moscheea Omar. Malko îi zări pe cei doi bărbaţi care fugeau pe stradă cât îi ţineau picioarele, însoţiţi de cele două femei. Unul dintre arabi, cel înarmat cu pistolul-mitralieră Scorpion, se opri brusc şi răsturnă o tarabă cu fructe ca să se adăpostească în spatele ei şi deschise focul.

Malko, Milton şi Chris se aruncară toţi odată la pământ. Rafalele pistolului-mitralieră măturară cu uşurinţă străduţa îngustă. Arabul trăgea cu rafale scurte ca un profesionist. Avea lângă el un săculeţ verde, probabil plin cu încărcătoare. Atât timp cât avea muniţie, putea să-i reţină foarte uşor. Malko văzu că ceilalţi trei ajunseseră la grilajul din fier. Pe stradă nu mai era nici ţipenie de om. Huruitul unui elicopter se auzi deasupra capetelor lor, însă aparatul nu se zărea încă.

Ghemuit lângă zid, Malko număra rafalele. Fiecare dintre ele avea patru sau cinci împuşcături. După aceea, încărcătorul, care avea douăzeci de gloanţe, se golea. Căutând din priviri un loc unde să se poată ascunde, zări deodată o uşă întredeschisă. Un bărbat îl observa, la adăpost faţă de trăgător, îi făcu lui Malko un semn prin care îi dădu de înţeles că poate să se adăpostească înăuntru. De acolo putea să-l nimerească pe bărbatul cu pistolul-mitralieră.

Numără în gând. Mai avea o rafală şi se făceau patru în total. Pe urmă, se aşternu liniştea. Chris vru să iasă din adăpost, dar fu întâmpinat cu o rafală mai lungă. Din nou, linişte. Această ultimă rafală trebuia să fi golit încărcătorul.

Malko ţâşni din ascunzătoare şi fugi de-i sfârâiau călcâiele, aplecat, către uşa întredeschisă ce se afla la douăzeci de metri de el. Parcursese trei sferturi din distanţă când uşa se închise

brusc.

Din cauza avântului, se izbi de uşa închisă. Se lipi de ea cât putu de mult, înjurând ca un birjar. Acum era descoperit şi risca să fie masacrat. Nu avea timp să se răzbune pe arabul necunoscut care îl atrăsese în capcană. Se lăsă în genunchi şi, ţinând arma cu ambele mâini, ochi silueta care se adăpostea după taraba de fructe răsturnată. Arabul îndreptă spre el pistolul-mitralieră cu încărcător nou şi apăsă pe trăgaci.

Traseră amândoi în acelaşi timp. Malko nu auzi decât împuşcătura armei sale. Văzu cum trăgătorul se chirceşte. Îl nimerise. Arma Scorpion se oprise. Dar ucigaşul se ridică numaidecât, aruncă mitraliera şi băgă mâna în sacul de lângă el.

Malko trase iarăşi, dar nu spera să aibă vreo şansă de scăpare. Se şi vedea mort. Aproape de el se porni o rafală intensă. În picioare, în mijlocul străzii, Chris şi Milton trăgeau ca apucaţii în palestinianul cu Scorpionul, care începu să se clatine imediat. Acesta strigă ceva, îşi abandonă sacul şi se retrase. Chris făcu un salt neoprindu-se din tras decât în clipa în care i s-au terminat gloanţele. Când Malko îl nimeri pe palestinian, acesta murise deja, lipit cu spatele de zid, cu ochii deschişi, plin de sânge. Unul dintre gloanţe îl lovise chiar în nas, altele, în piept şi în abdomen. Sângele curgea din el gârlă.

Cel de-al doilea ucigaş aproape că terminase de escaladat grilajul. În stradă rămăsese doar Jennifer împreună cu Alia, palestiniana care se folosea de tânăra americancă pentru a se feri de gloanţe...

Dar îşi dădu seama totuşi că era încolţită. Înmărmurit de groază, Malko o văzu cum ia un pumnal din curea şi cum trece lama pe gâtul lui Jennifer. În acelaşi timp, îi dădu un brânci în faţă cu toată puterea. Jennifer înaintă cu braţele întinse, iar un jet de sânge ţâşni din gât ca un gheizer roşu. Mai făcu câţiva paşi, apoi se prăbuşi în praful de pe drum. Îi tăiase gâtul.

Palestiniana păşi peste cadavru şi fugi la cei trei bărbaţi. Acum nu mai avea nici o armă. Cel de-al doilea bărbat dispăruse în spatele ei, sărind gardul. Malko rămase nemişcat. Nu prea îi venea să tragă într-o femeie. Strigătul lui Milton îl făcu să tresară.

— Atenţie, are o grenadă!

Imediat, Chris, care între timp îşi reîncărcase „Magnumul 357” trase la picioare. Glonţul o nimeri pe Alia în genunchiul stâng. Ea se clătină ţipând de durere, căzu pe pavajul în pantă, la vreo

douăzeci de metri de cei trei bărbaţi. Ea se ridică sprijinindu-se în mâini, încercând să se ducă la ei. În acel moment, din susul străzii, apărură câţiva soldaţi israelieni.

— Lăsaţi grenada, domnişoară! urlă Chris Jones.

Alia nu răspunse. Malko îi vedea bine faţa încordată de efort şi de durere. Se auzi o explozie surdă. Palestiniana fu aruncată de la sol de o flacără roşiatică şi căzu într-un nor de praf, în vreme ce mii de bucăţele împroşcau pavajul şi zidurile dimprejur.

Malko se duse fuga lângă ea. Alia avea deja privirea împăienjenită. Fusese sfârtecată de la stern până la pubis de grenada care explodase sub ea, iar acum era în agonie. Sângele îi curgea în valuri din rana îngrozitoare. Nimic nu o putea salva. Icni o dată, apoi respiraţia i se opri. Înaintând pe sub ziduri, soldaţii israelieni ocupau încet, încet străduţa. Malko se ridică. Nu avea să afle niciodată dacă grenada explodase accidental sau dacă Alia se sinucisese.

Un soldat cu un Uzi în mână lovi uşa cu piciorul. Cum nu se deschidea destul de repede, o mai îmbrânci şi cu umărul. Altul îi strigă pe cei trei bărbaţi în ebraică. Fiindcă le răspunseră în engleză, se treziră cu ţeava armelor în burtă.

Soldaţii le luară repede armele. Numai un locotenent vorbea puţin englezeşte... Dar aceasta nu era sigur că Malko nu va avea chef să povestească ce s-a întâmplat. În timp ce soldaţii controlau cartierul, fură duşi sub escortă. Nu se mai zărea nici urmă de arab...

Unul dintre ucigaşi scăpase. Malko era sigur că e vorba de Abu Djihad. Camaradul său se lăsase prins pentru ca el să poată fugi. Mulţimea compactă, formată din arabi şi din turişti, aştepta pe Akabat El Takigeh, împinsă înapoi de un cordon de soldaţi israelieni. Cadavrele celor doi copii fuseseră acoperite cu cearceafuri.

*

* *

— Cel care a scăpat nu era Djihad, dar şi de ăsta avem nevoie, făcu David Cohen.

Fotografiile celui ucis în bătălia din oraşul vechi erau întinse pe biroul lui. Fusese luat din toate poziţiile.

— Şi fata, Alia? întrebă Malko.

— Figura în dosarele noastre ca simpatizantă. Dar nimic mai mult... Nu putem aresta o lume întreagă. A stat două luni la închisoare fiindcă a aruncat cu pietre într-o patrulă din Gaza.

Prezenta lui Djihad a înflăcărat-o. În restul timpului, se ocupa cu prostituţia.

Malko se uită la fotografiile mortului. Acum, chiar că trebuia să pornească de la zero.

— Nici o veste despre Abu Djihad? întrebă el.

— Nu, mărturisi înnegurat Cohen, ne-a scăpat iarăşi printre degete. Dar îl vom prinde. (Se întoarse spre Malko.) Cred că dumneavoastră mă veţi lămuri în legătură cu anumite puncte. De data asta, cred că nu-mi veţi spune că tot din întâmplare eraţi pe urmele lui Abu Djihad împreună cu doi bărbaţi înarmaţi.

— Domnul Youngblood nu a sosit încă la Tel Aviv?

— Nu, zise sec israelianul. Lar venirea lui nu va schimba nimic. Din cauza dumneavoastră ne-am trezit cu o poveste urâtă în spinare. Moartea celor doi copii. Iar din cauza înmormântării lor, riscăm să avem probleme serioase. Şi nu vrem astfel de probleme.

Malko îl asculta încordat. Se afla de trei ore în cartierul general al poliţiei israeliene de la poalele lui French Hill. Peter Youngblood fusese anunţat, dar nu deţinea puteri nemărginite. Şi pentru Chris şi Milton era jenant fiindcă erau izolaţi în altă încăpere.

— Au acţionat corect, îi apără Malko.

David Cohen clătină din cap.

— Doar vă aduceţi aminte de întâmplarea din Norvegia. Şi agentul din Mossad care a împuşcat din greşeală un picolo dintr-o cafenea arabă în locul unui terorist şi-a făcut şi el datoria. Totuşi, din mila juraţilor, a fost închis într-o puşcărie norvegiană. Dacă prietenii dumneavoastră nu s-ar fi plimbat cu arme la ei, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. (Se proţăpi în faţa lui Malko.) Vreau să aflu adevărul, tună el. Am aflat că v-aţi întâlnit cu Jennifer Worth alaltăieri seară. A dat un telefon de la hotel, apoi a dispărut. Aţi mai venit şi a doua zi. Aţi luat numărul de telefon şi după aceea, v-aţi dus în oraşul vechi unde a avut loc masacrul. Cum l-aţi găsit pe Abu Djihad?

— Prin Alia, răspunse Malko. Ştiam că s-a ascuns la ea.

— Cine v-a informat?

— Nu pot să vă spun.

— Pe cine a sunat Jennifer?

— Nici asta nu pot să vă spun.

David Cohen zâmbi în colţul gurii.

— Atunci vă spun eu. L-a sunat pe monseniorul Elias Zoukas.

Dacă vă interesează, a fost arestat chiar azi-dimineaţă.

— L-aţi arestat! exclamă Malko. De ce?

— Din mai multe motive, zise israelianul. Ieri a fost plecat în Iordania. Când s-a întors pe podul Allenby, vameşii au vrut să-i controleze maşina, dar a făcut cale întoarsă, folosindu-se de paşaportul său diplomatic. S-a întors după un timp şi i-a lăsat pe vameşi să-i scotocească prin Mercedes. Însă nu au descoperit nimic. În schimb, la el acasă, noi am găsit explozibili.

Malko îl asculta pe David Cohen fascinat. Se mai adăuga o piesă la jocul lui de puzzle. Dacă israelianul încerca să-l tragă de limbă, înseamnă că prelatul nu a scos o vorbă şi că israelienii nu ştiu de legăturile lui cu Ruth Hanevim. Se hotărî să mai arunce puţin din lest.

— Am fost la Jennifer pentru că bănuiam că lucrează în continuare cu palestinienii, zise el. Ea mi-a vorbit despre Alia. Când a dispărut, m-am gândit că s-a dus la Alia şi am încercat să o găsesc.

Israelianul îl observa când cu ironie, când cu furie.

— Ca să participaţi la această anchetă care, între paranteze fie spus, priveşte în exclusivitate organizaţia Shin Beth, v-a trimis agenţia cele două gărzi de corp? Ca să răpiţi o smintită pe care Abu Djihad a adus-o în Israel? Domnule Linge, mă luaţi drept prost?

Malko nu mai răspunse la această întrebare delicată. Se auzi o bătaie în uşă şi un ofiţer strecură capul prin crăpătură şi îi spuse câteva cuvinte în ebraică lui David Cohen. Acesta se uită furios la Malko.

— A sosit domnul Youngblood. L-a adus şi pe şeful de cabinet al ministrului afacerilor externe. Ce înseamnă asta?

— Întrebaţi-l pe el, făcu Malko cu drăgălăşenie.

Israelianul ieşi din încăpere trântind uşa în urma lui.

*

* *

David Cohen nu se făcuse încă vineţiu, dar era pe-aproape. În spatele lui, Peter Youngblood îi făcu discret cu ochiul lui Malko. Îi mai însoţea o persoană pe care i-o prezentă domnul Schlomo sau cam aşa ceva…

Peter Youngblood îşi drese glasul şi anunţă pe un ton degajat:

— Domnul Cohen a avut amabilitatea să ne accepte explicaţiile privitoare la prezenţa dumneavoastră în Israel. În concluzie, sunteţi autorizat să vă continuaţi sejurul. Domnii Jones

şi Brabeck vor fi obligaţi să se prezinte peste trei zile în faţa curţii israeliene cu juri care va hotărî soarta lor. Sunt acuzaţi de omucidere involuntară a celor doi copii, dar vor fi lăsaţi provizoriu în libertate.

David Cohen nu mai scotea o vorbă. Judecând după culoarea feţei lui, Malko se întreba dacă nu va exploda în curând.

— Îi mulţumesc domnului Cohen pentru colaborare, zise el. Peter, mă conduceţi şi pe mine? Nu sunt cu maşina.

— Bineînţeles, acceptă americanul.

David Cohen se întoarse în mod ostentativ cu spatele când Malko îi întinse mâna. Abătuţi, Chris şi Milton aşteptau pe o bancă puţin mai departe. Erau păziţi de trei soldaţi israelieni şi fuseseră deposedaţi de „bijuteriile” lor. Ajunseră din urmă micul grup.

În curte îi aştepta un Buick negru. De îndată ce se urcară, Peter Youngblood deschise gura:

— Ne-aţi dat nişte emoţii! Era cât pe ce să vă las să intraţi la zdup. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste cam lungă, zise Malko. Însă cred că am avansat puţin datorită nefericitei de Jennifer Worth. Cum de aţi reuşit să ajungeţi la o înţelegere cu israelienii de data asta?

Trecură bariera, iar soldatul israelian salută cu nepăsare fanionul american.

— Am folosit şi ultimele noastre cartuşe, spuse Peter Youngblood. Dacă Agenţia nu ar fi răsucit câteva mâini la Departamentul de Stat, acum eram terminaţi. Din fericire, unii agenţi din Mossad nu s-au prea purtat cu discreţie la noi. Am făcut un târg cu israelienii. Dacă nu vă eliberau pe dumneavoastră şi pe „doici”, agenţii lor ar fi fost expulzaţi. Au scrâşnit din dinţi, dar au cedat. Sunt furioşi foc, pentru că nu sunt siguri că, dacă punem astfel problema, înseamnă că e vorba de cu totul altceva decât un mititel trafic cu arme... Că veni vorba, unde aţi ajuns cu ancheta?

— Mai lăsaţi-mă două, zile, îi ceru Malko, cred că se va întâmpla ceva.

Peter Youngblood nu-i răspunse. Mergeau printre blocurile din nordul Ierusalimului Brusc, şeful Centralei CIA păru îngrijorat. Cei doi bodyguarzi stăteau tăcuţi în spate, şocaţi încă de ceea ce li s-a întâmplat...

— Interesul dumneavoastră este să reuşiţi, zise deodată Peter Youngblood. Cu toată porcăria în care am intrat, riscăm să ne

înecăm ca ţiganul la mal. Dacă eu sar în aer, săriţi şi dumneavoastră şi vă veţi întoarce cu coada între picioare. De aceea, vă implor, nu treceţi Ierusalimul prin foc şi sabie, pentru că nu mai am nici o monedă de schimb.

— Mă voi strădui, zise Malko zâmbind de complezenţă.

Revăzu ochii plini de viaţă ai lui Jennifer şi îi veni să urle.

Acum trebuia ca moartea ei să nu fi fost în zadar. Piesele jocului de puzzle începeau să se aşeze la locul lor. Cu siguranţă ceva urma să se întâmple.

Capitolul XII

Ruth Hanevim se opri ca să discute câteva clipe cu un micuţ *Yashivoth*[28] care citea cu seriozitate din Tora, aşezat pe o ladă. Trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, dar deja figura lui era gravă şi palidă ca a celor mai în vârstă. Tânăra femeie îl privi cu tandreţe.

— Fie ca sufletul şi trupul tău să-l slăvească pe Dumnezeu cu bucurie, zise ea.

Băiatul era atât de fâstâcit, că de abia reuşi să bâiguie Un răspuns inteligibil... Ruth Hanevim se ridică şi plecă pe jos. Cartierul Mea Shearim semăna cu un oraş mort, ca în orice zi de Sabat. Nu se vedea nici un vehicul pe străzi, iar toate magazinele erau închise. Ruth Hanevim grăbi pasul când coborî pe bulevardul Strauss. În ajun, ea îşi parcase Subaru în parchingul imensei clădiri Histadrouth, centrala sindicală israeliană.

Sub un ştergător de parbriz era o chitanţă roz, o amendă, pe care ea o mototoli nervoasă şi o aruncă pe jos. Acest mic incident o îndârji şi mai tare. Demară şi coborî spre Jaffa Road, ca să nu treacă prin Mea Shearim. În faţa spitalului Bikur Holim, un Neturei Karta cu un *Schtreimel* pe cap, pălăria enormă din blană, îi arătă pumnul urlând la ea:

— *Shabesh! Shabesh!*[29]

Ruth lăsă capul în jos ruşinată. Totuşi, ea îndeplinea o misiune de război. În orice caz, în ziua sfântă de Kipur se descurcase foarte bine. Cauza ei era şi mai sfântă decât protecţia Israelului. În ochii lui Dumnezeu, nu putea exista o cauză mai sfântă. Liniştită din punctul ei de vedere, acceleră. Un scurt popas la Zidul Plângerii îi va domoli puţin temerile. Din fericire, nu fusese crescută în lumea sufocantă a hasidimilor şi avea noroc că se adapta foarte repede la situaţiile noi.

*

* *

Bancnotele fură repede schimbate dintr-o mână într-alta şi dispărură în buzunarele jegoase, într-un murmur grăbit. Nişte

[28] Elev al unei şcoli religioase, Yashiva (n.a.).

[29] Sabat, în idiş (n.a.).

cerşetori discutau în şoaptă, împărţindu-şi zonele de activitate. Dimineaţa, Zidul Plângerii era locul de întâlnire al unei faune nelegiuite care profita de mulţimea turiştilor ca să câştige ceva bănuţi.

Ruth Hanevim trecu printre ei fără să le dea atenţie şi ajunse în porţiunea rezervată femeilor. Deschise cartea de rugăciuni şi începu să se roage. Pentru ceea ce avea de făcut, nu era un lux să-l aibă pe Dumnezeu alături. Dar nu avea de ales, dacă voia să-şi realizeze proiectul pe care îl dorea cu atâta patimă. Aliaţii ei dispăruseră pe rând şi acum totul depindea numai de ea. Acest lucru îi umplea sufletul de mândrie. Mai întâi, ea îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru toate greşelile din timpul Sabatului pe care fusese obligată să le comită. După barieră, se adunaseră zece bărbaţi ca să spună Tefila[30].

*

* *

— Vine, se auzi vocea lui Chris Jones în talkie-walkie.

Gorila „pândea” Subaru lui Ruth Hanevim de la şapte dimineaţa. Malko stătea de pază în dreptul scărilor ce duceau în cartierul evreiesc. Ruth Hanevim apăru pe cărarea ce ducea la Zid. Pieptul generos şi pulpele în formă de amforă atrăgeau privirile, deşi peruca ei ca pana corbului era pieptănată în coc, aşa cum se cuvine.

Malko o observa. Rămăsese singura lui pistă. De fapt, singura verigă slabă a lanţului. Sub ochii lui se petrecuse ceva, dar nu înţelesese exact despre ce era vorba. Primul eveniment suspect petrecut după patru zile de supraveghere plictisitoare. Spera ca ieşirea lui Ruth Hanevim să nu se limiteze la o simplă rugăciune lângă Zid. Ceva îl încuraja. Văduva rabinului nu încălca legile Sabatului folosind maşina doar ca să se ducă la Zidul Plângerii. Iar această sărbătoare era singura zi din săptămână în care avea la dispoziţie mai mult timp. Dacă avea ceva de înfăptuit, atunci, aceasta era ziua potrivită. În timp ce se ruga, el traversă esplanada şi se duse la Granada ce se afla în parchingul de la suprafaţă de pe Dung Gate. Subaru femeii staţiona la o sută de metri mai departe, pe Derech Ha’ofel, şoseaua care înconjura zidul din oraşul vechi, cu botul îndreptat spre est.

Malko abia se urcase de zece minute în maşină, că Ruth şi demară imediat. Aşteptă să dea colţul zidului vechi. Merseră pe

[30] Rugăciunea de dimineaţă, cea mai lungă a zilei, care cuprinde Şema, Tefila şi Tahanun (n.t.).

lângă zid, unul după altul, îndreptându-se spre nord-vest, ajungând pe drumul spre Ierihon. La intersecţia cu strada Ierihon, Ruth viră la dreapta.

Traficul nu era intens, iar femeia putea să-i repereze uşor. Mergea cu viteză. Încet, încet, peisajul se schimbă. Vegetaţia era din ce în ce mai rară. Drumul şerpuia printre dealurile pârjolite de soare, pleşuve, roşiatice şi pline de praf, fără nici o casă. Intrară în deşertul din Iudeea, un peisaj de o frumuseţe neasemuită. Trecură pe lângă tabăra militară israeliană, formată din câteva corturi, în plin deşert. Un panou indica Ierihon, 29 km. În zare, dincolo de crestele colinelor dinspre est, se vedea Iordania, cu dealurile ei la fel de golaşe. Între ele, se găsea Valea Iordanului şi Marea Moartă. Gorilele făcură ochii mari. Pe marginea drumului se afla un indicator: Sea Level. Începeau să coboare sub nivelul mării. Aerul devenise mult mai cald, aproape sufocant. Ruth Hanevim rula în continuare, la un kilometru înaintea lor.

După cinci kilometri, dădură peste o bifurcaţie. Ruth o luă la dreapta, spre Iordan şi Marea Moartă, lăsând undeva în stânga drumul către Ierihon. În faţa ei se întindea fâşia de câmpie liniştită şi toridă din apropierea frontierei.

— Totuşi, nu se duce în Iordania, zise Malko. Podul Allenby se deschide abia mâine dimineaţă.

Înaintea lui, Subaru alb continua să coboare spre câmpie şi spre graniţă, care era închisă, bineînţeles. Un adevărat Zid al Berlinului. Singurul punct de trecere era podul Allenby, frecventat de mii de persoane pe an, controlate de israelieni cu minuţiozitate.

Israelienii răscoleau totul, smulgând chiar şi tălpile pantofilor noi. Acum o lună, la o arăboaică de optzeci de ani, se găsise explozibil ascuns într-o pereche de pantofi cumpărată pentru nepotul ei...

Chiar şi camioanele care parcurgeau acest traseu erau special construite. Aveau rezervorul de benzină din plastic transparent ca să se poată vedea conţinutul, motorul nu era protejat de capotă, ca să uşureze controlul, iar cabina avea un singur loc... În privinţa persoanelor, controlul era şi mai drastic; fiindcă percheziţia corporală se făcea obligatoriu. Uneori, soldaţii israelieni plimbau detectorul de metale direct pe piele. Ca şi cum suspecţii ar putea ascunde grenade sub epidermă. Fireşte că aceste neînsemnate gesturi extrem de supărătoare nu

întreţineau flacăra prieteniei, dar Israelul era încă în război.

Până la Iordan străbătură drumul prin deşert şi printre bolovani, întâlnind tufe rare de verdeaţă. Pata albă a maşinii Subaru strălucea în soare ca un miraj. Vehiculul străbătu un sat, coti la stânga, apoi la dreapta şi din nou la stânga, angajându-se pe o pistă care mergea paralel cu şoseaua ce ducea la podul Allenby, direct spre graniţa care se găsea la mai puţin de zece kilometri.

De data asta, erau singuri pe pistă! Malko stătu pe gânduri, dar era prea intrigat ca să abandoneze vânătoarea acum, mulţumindu-se să lase maşina lui Ruth să ia un avans considerabil. Aici nu risca să o piardă din ochi. Pista traversa un teren pustiu şi accidentat, necultivat, ce despărţea zona de frontieră de ultimele sate de pe malul vestic al Iordanului.

— Unde naiba ar putea să meargă Ruth Hanevim? în depărtare, Malko zări o barieră ridicată. Subaru trecu pe sub ea fără să încetinească. Când ajunse şi el acolo, văzu o inscripţie în ebraică şi în engleză: „Zonă militară. Intrarea interzisă”.

Tocmai intraseră în zona de frontieră, care era interzisă tranzitului. Dar Subaru îşi vedea de drum. Nu se vedea nici un soldat israelian... Un soare apăsător se reflecta în plăcile de sare. Parcă se aflau pe lună. Ei se vedeau ca o muscă picată în lapte. La patru kilometri de aici, începea Iordania. Chris Jones se foia pe scaun, nesimţindu-se în largul lui.

— Ia spuneţi-mi, proştii ăştia nu or să tragă în noi?

— Întâi, vor trage în ea, observă Malko. Cunoaşte locurile.

Lăsase un kilometru distanţă între ei şi Subaru. Deodată, maşina albă viră la dreapta şi îşi continuă drumul pe o pistă de-a lungul primului gard de sârmă ghimpată ce anunţa frontiera iordaniană. La nord, se deschidea Valea Iordanului, iar la sud, era Marea Moartă care scânteia în soare, la câţiva kilometri depărtare. Nu se zărea pe nicăieri nici un copac. Coloritul era superb. Se amestecau nuanţe de mov, de ocru şi de albastru. Îţi dădea senzaţia de calm şi de maiestuos. Departe de zgomotul infernal din Ierusalim.

Ajunseră în locul în care Subaru cotise. Pista era înconjurată de sârmă ghimpată. Înaintea acesteia, altă pistă se îndrepta spre sud. Era un soi de drum de patrulare. Malko opri şi coborî. Căldura era sufocantă, iar peisajul, de asemenea. Un câmp minat era protejat de trei rânduri de sârmă ghimpată străbătută de curent electric. Ştia că locul este împânzit de capcane acustice şi

de mine. În timpul nopţii, patrulele treceau în mod regulat pe aici. Ziua însă, erau suficiente câteva posturi de observaţie şi câteva binocluri.

Lângă pistă se înălţa carcasa unui tanc cu şenilele rupte şi ruginite, ca un vierme strivit. Subaru rula de-a lungul fâşiei pustii, îndreptându-se către Marea Moartă. Oare unde se ducea? Malko porni cu mare atenţie. Această plimbare devenea din ce în ce mai bizară. Cu siguranţă că Ruth Hanevim nu se ducea să se scalde în Marea Moartă... De ce intrase în zona interzisă?

Mai merseră astfel aproximativ patru kilometri. Urmau gardul de sârmă ghimpată, apropiindu-se de Marea Moartă. Pista cotea spre vest. În zare, Malko distinse o clădire masivă în ruine, distrusă de război, care se înălţa lângă Marea Moartă. Subaru ajunse în dreptul ei şi dispăru. Se oprise în spate, la adăpostul clădirii. Nu găsea nici un fir de iarbă ca să se ascundă. Nu se mai vedeau nici Subaru, nici Ruth Hanevim. Deodată, vehiculul alb apăru. Chris Jones exclamă:

— Dumnezeule! Se întoarce!

*

* *

Micuţa maşină albă apăru în fine, exact în locul unde dispăruse puţin mai înainte. Probabil că ocolise construcţia dărâmată şi venea acum chiar în direcţia lor. Cum aceasta era singura pistă, urmau să se pupe bot în bot. Malko sări în maşină.

— S-o ştergem!

Efectuă rapid un viraj şi se întoarse pe drumul pe care venise, accelerând la maximum. Având în vedere distanţa destul de mare dintre ei, Ruth Hanevim putea să-i confunde cu un vehicul militar care patrulează prin zonă. În plus, îndată ce lua virajul, va avea soarele în faţă. Rulară astfel cu viteză, până la Kasr El Yahud, ultimul sat înainte de frontieră, până unde ajungea drumul. Lăsaseră o distanţă aşa de mare, încât Subaru abia se mai zărea. Malko coti la stânga pe primul drum de unde putea supraveghea pista şi se opri.

După câteva minute, trecu şi maşina albă, care se îndreptă cu viteză spre Ierusalim. Ruth era singură la bord. La intrarea în sat, Malko zări soldaţi care controlau maşinile. Se apropie pe jos şi o văzu pe Ruth Hanevim oprindu-se la baraj şi schimbând câteva vorbe cu ei. O lăsară să treacă, fără să o oprească.

— Ne ducem şi noi acolo, zise Malko.

Voia să aibă sufletul împăcat. Se pomeniră din nou de-a lungul

gardurilor din sârmă ghimpată, gonind cu toată viteza. Cum maşina se hurduca pe pista cu gropi, Chris Jones observă cu voce pierită:

— Prinţe, poate aţi aflat că pe aici mai sunt şi mine. Dacă nimerim vreuna, ne ducem direct la cer…

Dar nu nimeriră nici una. Clădirea distrusă se apropia din ce în ce mai mult. Odată, avusese vreo trei etaje. Probabil că fusese un hotel construit pe malul Mării Moarte. Pista se oprea la câţiva metri de ea. Acum, nu mai rămăsese decât un morman de ziduri sfărâmate de tirul artileriei grele. Înaintea lor se vedeau apele liniştite ale Mării Moarte, iar Malko opri motorul şi coborî. Se mai zăreau în praf urmele maşinii albe, acolo unde întorsese. O şopârlă mare şi verde fugi printre picioarele lor. Liniştea şi pustiul erau apăsătoare. În depărtare, pe malul vestic al Mării Moarte, se distingeau câteva construcţii din zona normală. După ele, începea Iordania. Malko intră: printre ruine. În afară de moloz, nu era absolut nimic. Străbătu o porţiune care odinioară fusese parterul, iar apoi se întoarse complet nedumerit. Oricum, Ruth Hanevim nu se dusese în altă parte; căci nu avea unde.

De ce venise femeia asta într-un loc atât de trist şi de pustiu? Brusc, privirea îi fu atrasă de un obiect lucitor, despre care Malko crezu că este o bucată de mozaic albastru. Se aplecă şi luă de jos un obiect de doi centimetri pe doi. Era montat într-un soi de carapace metalică cu două ţepuşe. Malko îl examină intrigat, întrebându-se la ce putea să servească.

Îl suci şi îl răsuci pe toate părţile, dar nu îşi dădu seama la ce foloseşte. Nu se aşteptase să găsească un asemenea obiect printre ruine, dar cu siguranţă avea o legătură cu venirea lui Ruth Hanevim până aici. Se uită în jurul lui. Gardul de sârmă ghimpată începea la douăzeci de metri distanţă, separând pista de Marea Moartă. După aceea, era o întindere plină cu bolovani până la apele nemişcate. Ieşi de pe pistă şi se îndreptă cu precauţie spre gardul de sârmă ghimpată. Chris Jones strigă după el:

— Hei, aţi înnebunit! Vreţi să săriţi în aer! E plin de mine.

Malko înainta centimetru cu centimetru, cercetând cu atenţie nisipul, până ajunse la gardul de sârmă ghimpată. Nu era greu să treacă în partea cealaltă. După gard, începea o întindere stâncoasă. Chiar dacă erau mine, nu era cu neputinţă de trecut pentru oamenii precauţi şi răbdători.

Cineva putuse foarte bine să vină în timpul nopţii cu o

ambarcaţiune pe râul Iordan ca să aducă un obiect şi să-l ascundă printre ruinele pe care nu le vizita nimeni. Apoi era de ajuns ca Ruth, în calitatea ei de văduvă de rabin, să vină să-l recupereze fără să trezească vreo bănuială. Ce putea să fie?

Poate că obiectul albastru le va dezvălui mai multe. Gorilele îl examinară, dar nu reuşiră nici ele să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Să mai căutăm, zise Malko.

O luară în aceeaşi direcţie, pe malul mării, îndreptându-se către est. După doi kilometri, fură obligaţi să se oprească. Ajunseseră la un grilaj care baricada drumul. De aceea, Ruth Hanevim se întorsese, făcând un ocol atât de lung.

Procedară şi ei la fel, înnebuniţi de căldură, hurducându-se pe pista plină de gropi. Malko se gândea. Văduva rabinului venise să ia ceva cu o importanţă destul de mare ca să justifice atâta drum… Ardea de nerăbdare să afle la ce servea obiectul acesta albastru. Numai Peter Youngblood putea să-l scoată din încurcătură.

În sfârşit, deţinea o probă palpabilă cu ajutorul căreia putea să alunge bănuielile care planau în jurul generalului Zwi Halpern. Dar drumul era încă destul de lung, de la malul Mării Moarte până la Cartierul General al Forţelor israeliene din Tel Aviv…

Capitolul XIII

Stupefiat, Peter Youngblood sucea şi răsucea obiectul albastru pe toate feţele.

— Mă întreb la ce foloseşte, zise el. Divizia Tehnică va lumina cu siguranţă această problemă... Alegerea lui Ruth Hanevim a fost perfectă. Israelienii sunt foarte amabili cu evreii ortodocşi, chiar şi cu acei Neturei Karta care le rup actele de identitate, vrând să instaleze o gardă a OEP în cartierul Mea Shearim. Se uită de două ori împrejur înainte să controleze o sinagogă. Acelaşi lucru este şi cu soţia sau văduva unui rabin. Nu puteau să-şi găsească un „curier" mai nimerit.

— Lucrurile încep să se limpezească, observă Malko. Dacă admitem că Zwi Halpern este ultima verigă a unei organizaţii de spionaj, înseamnă că Ruth Hanevim îl ajută, folosind-o drept legătură cu lumea din afară.

— Şi iarăşi ajungem la monseniorul Zoukas, conchise Peter Youngblood, care intră fără probleme în ţările vecine datorită paşaportului diplomatic şi a poziţiei lui în lumea bisericii. Legăturile lui cu palestinienii nu lasă loc nici unei îndoieli. Or, mulţi dintre aceşti palestinieni sunt manipulaţi de Serviciile Secrete din Est. Şi astfel laţul se închide. Este un cerc vicios.

Americanul îi aruncă lui Malko o privire plină de afecţiune după această strălucită demonstraţie. Malko îi zâmbi.

— Merg mai departe. Cum Monseniorul Zoukas a fost scos din cursă de israelieni, Ruth Hanevim se vede nevoită să facă şi treaba lui. Astfel se explică plimbarea ei la malul Mării Moarte. Acum, vă pun şi eu o întrebare...

— Puneţi-mi-o, zise Peter Youngblood.

— Dumneavoastră îi credeţi pe israelieni tâmpiţi?

Şeful Centralei CIA îl privi năuc. De data asta, se găseau în biroul lui care fusese declarat *vaulted*[31] de specialiştii din Divizia Tehnică. Oricum, era mai plăcut decât sus, pe acoperişul ambasadei sau în holurile hotelurilor. Ca în toate sâmbetele, ambasada era închisă, dar Peter Youngblood venise special.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko îşi trase dunga de la pantaloni.

[31] Curăţat de microfoane (n.a.).

— Israelienii mă supraveghează de când am sosit. Nu ştiu chiar tot ce fac, însă au putut să reconstituie o bună parte din activitatea mea. Ei cunosc foarte bine că pe noi ne interesează, de bine, de rău, reţelele palestiniene care operează în Israel şi au reuşit să evalueze importanţa acestei misiuni după intervenţiile pe care le-aţi avut. Deci au îndoieli în privinţa prezenţei mele în Israel. Dacă aş fi un şef din Shin Beth, m-aş gândi că singurul motiv al Agenţiei de a interveni în această ţară, ar fi descoperirea unei reţele sovietice de spionaj. Eu cred că ei au făcut acelaşi raţionament...

— Atunci, de ce nu acţionează?

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Aşteaptă să le scoatem castanele din foc cu mâinile noastre. Pentru Shin Beth, nu e uşor să suspecteze o văduvă de rabin şi un general. Să presupunem că ne înşelăm şi că cei bănuiţi ar afla acest lucru? Dacă la mijloc se află americanii ăia teribili, nu este nici o nenorocire...

— Evident, recunoscu Peter Youngblood. De altfel şi eu încep să-mi pun din ce în ce mai multe întrebări în legătură cu această chestiune. Dar de ce îşi trădează patria Ruth Hanevim?

— Nu ştiu, zise Malko. Poate pur şi simplu pentru pieptul păros al amantului ei. Sau pentru o cauză pe care o vom descoperi într-o bună zi, ori pe care nu o s-o aflăm în veci... Pentru moment, mă întorc la Ierusalim. Ţineţi-mă la curent în legătură cu obiectul albastru. Şi să reuşim să păstrăm o distanţă mai mare între noi şi israelieni.

— Că bine zici, făcu Peter Youngblood, cuprins subit de un acces de familiaritate.

Îl conduse pe Malko până jos. Mulţimea obişnuită stătea la coadă în faţa agenţiei Air France. Malko se urcă în maşină şi căută pe unde să iasă... Tel Aviv semăna cu un oraş fără centru, doar cu periferie.

Se pomeni ca prin minune nu pe Dizengoff, ar fi fost prea frumos, ci pe Sderot Shaul Flamelekh, marea arteră cu două benzi care trecea prin partea de nord a cartierului general. În partea cealaltă a bulevardului se înălţau clădiri ultramoderne abia terminate, în mijlocul unui teren viran de lângă noul Auditorium. Cea mai impresionantă clădire era cea a concernului IBM, înaltă de treizeci de etaje, vopsită în maro, având doar un singur punct de sprijin... Malko străbătu întreaga zonă, când deodată, inima îi tresări în piept. Nu departe de clădirea IBM, zări

un mic parching, aproape gol în această zi de Sabat. Printre cele trei vehicule staţionate acolo, era şi un Subaru alb.

Malko îşi zise că trebuie să fie sute de astfel de maşini în Israel şi opri Granada în faţa Bibliotecii municipale din Tel Aviv şi se îndreptă pe jos spre parching. În primul rând văzu că avea număr de Ierusalim care începea cu şase. Apropiindu-se mai mult, recunoscu numărul maşinii lui Ruth Hanevim: 63201.

Bătu imediat în retragere. Încă o dată, întâmplarea aranjase bine lucrurile. Se mai adăugase o piesă la jocul lui de puzzle. Iată că după plimbarea la Marea Moartă, Ruth simţea nevoia să-i facă o vizită amantului său, nesocotind regulile sacrosancte ale Sabatului, folosindu-se de maşină. Se sui iar în Granada, făcu o tură şi o parcă în aşa fel încât să o poată supraveghea.

Chiar şi sâmbăta, aici circulaţia era destul de intensă. Fel de fel de maşini intrau şi ieşeau fără oprire pe una dintre porţile cartierului general. Malko era foarte atent la acea poartă ca să nu o piardă pe Ruth Hanevim. Văduva rabinului tocmai apărea pe o uşă laterală a clădirii IBM. Se grăbi să ajungă la maşină şi demară imediat, îndreptându-se spre bulevardul Petah Tikva, deci spre Ierusalim. Malko nu se mişcă din loc.

După cinci minute, se felicită în gând că avusese răbdare să aştepte. Mai zări o siluetă ce ieşea pe aceeaşi uşă. De data asta era un bărbat. După statura lui impozantă, Malko îl recunoscu pe Zwi Halpern. Acesta îşi aprinse o ţigară şi străbătu esplanada fără grabă, apoi intră în clădirea cartierului general, fiind salutat cu respect de o santinelă. Malko se bucura în sinea lui.

Demară ca să nu fie reperat, viră la dreapta când ajunse la capătul bulevardului, apoi la stânga, angajându-se pe drumul spre Ierusalim. Era atât de absorbit de gândurile lui, încât era cât pe ce să treacă pe roşu.

Se va întoarce la clădirea IBM. Chestiunea era să afle dacă se întâlneau întâmplător în acest loc sau dacă era o obişnuinţă. Aparent, clădirea masivă nu era ocupată încă. Totul era perfect şi ce alibi era mai nimerit decât o întâlnire amoroasă? Iar dacă aici existau obiecte compromiţătoare, Ruth Hanevim şi amantul ei nu le vor lăsa să zacă prea mult în această clădire goală. Zwi Halpern nu avea probabil posibilitatea să le introducă în cartierul general. În concluzie, Ruth deţinea „dinamita”…

De data asta, Malko abia îşi dăduse seama când trecuse de serpentinele drumului dintre Tel Aviv şi Ierusalim. Era sigur că evenimentele se vor precipita. Altminteri Ruth nu ar fi riscat Să

se plimbe până la graniţă… Totul era să nu o slăbească cu nici un chip din ochi.

De abia acum începea să-şi facă o idee clară despre ceea ce căuta. De altfel, supoziţia lui va fi confirmată sau infirmată destul de repede… Malko înţelegea de ce Shin Beth s-a lăsat amăgit atât de mult timp de un agent de teapa lui Zwi Halpern. Cine spune spionaj, spune transmisiuni. Or, Israelul era o ţară cu graniţele închise şi toate mijloacele de comunicare radio erau cu siguranţă ascultate.

Un om ca generalul Halpern nu îşi putea permite să aibă legături urmărite, nici chiar cu agenţi români, fără să atragă atenţia celor din Shin Beth. Cât despre Ruth Hanevim, nici atât. Deci, din partea ei venea şiretlicul.

Mai rămânea să lămurească rolul lui Abu Djihad. Nu venise doar să-l elimine pe Malko. Pe măsură ce piesele jocului de puzzle se aranjau la locul lor, el începea să întrezărească conturul unei operaţiuni importante cu mai multe etape, cum numai ruşii ştiau să conducă. Fiecare element acţiona independent. Dar aceia care trăgea într-adevăr sforile se afla la mii de kilometri distanţă, adică în piaţa Derjinski, la Moscova. Acela era adevăratul adversar al lui Malko. Cu toată puterea colosală a KGB-ului.

Malko se bucură când ajunse la *Hilton.* Gorilele nu erau aici. Se dezbrăcă, intră în baie şi se săpuni îndelung. Acum maşina infernală era pregătită. Trebuia doar să aştepte.

*

* *

Peter Youngblood îşi ascundea cu greu starea de nervozitate care nu se potrivea cu fizicul lui de cadru tânăr şi serios. Îl pofti pe Malko în birou cu un aer misterios. Se mai afla cineva în încăpere.

— Sherman Woods face parte din Divizia Tehnică, îl anunţă americanul. El a analizat „obiectul albastru” adus de dumneavoastră. Aţi făcut o descoperire de o importanţă covârşitoare, zise el pe neaşteptate. Felicitările mele…

Începuse să prindă gust pentru spionaj. Malko zâmbi văzând cât este de entuziasmat. Se scurseseră douăzeci şi patru de ore de când îi adusese americanului acest obiect albastru. Acesta îl chemase acum o oră.

Ruth Hanevim se întorsese la lecţiile ei de religie, supravegheată pe rând de Chris şi de Milton, care începuseră să

se obişnuiască cu Mea Shearim. Cu siguranţă că aceasta era prima afacere serioasă pe care o avusese Peter Youngblood de când venise în Israel. Îl păştea o avansare la Langley.

— Ştiţi că eu îl cunosc bine pe amiral? începu el. Mă angajez să-i spun chiar eu ce pondere avem noi în această poveste.

Malko nu acordă importanţă cuvântului „noi”... Nu se dădea în vânt după asemenea fleacuri. Dacă Peter Youngblood dorea să câştige Medalia de Onoare a Congresului cu preţul vieţii lui Malko, n-avea decât... Altceva, mult mai important, îl preocupa acum.

— Aţi aflat ce reprezintă obiectul nostru albastru? întrebă el.

Se aplecă şi zări cele trei santinele care îşi făceau rondul cu cinci etaje mai jos. Americanul păstră câteva clipe de tăcere ca să dea mai multă greutate vorbelor sale, apoi zise:

— Obiectul dumneavoastră albastru este un cuarţ prereglat la microunde.

Un imens val de plăcere îl furnică pe Malko din cap până-n picioare. Crezuse că americanul va sări în sus de bucurie. Dar se mulţumi se să umfle în pene ca un păun. Tehnicianul asculta indiferent.

— La ce foloseşte, mai exact?

— Este o componentă indispensabilă unui emiţător radio VHF, zise el. Dacă vreţi, un fel de cheie automată care permite emiterea pe o frecvenţă prevăzută dinainte, fără nici un reglaj.

Malko asculta fascinat. În sfârşit, totul începea să se limpezească.

Capitolul XIV

Malko se întoarse către specialistul în transmisiuni:

— Ştiţi cumva cărui aparat îi corespunde acest cuarţ?

Americanul clătină din cap în semn că nu.

— Nu, domnule, nu exact. Cu siguranţă este vorba de ceva foarte sofisticat. Cuarţul este prereglat pe o lungime de undă de douăzeci şi cinci de megahertzi, adică ceea ce numim noi microunde. Este de fabricaţie cehoslovacă.

— Deci, pentru a emite, este suficient să pui cuarţul în circuit, iar la celălalt capăt să existe un receptor reglat pe aceeaşi lungime de undă? întrebă Malko.

Sherman Woods zâmbi în colţul gurii.

— Nu este chiar atât de simplu, sir.

Malko îl întrerupse:

— Ce dimensiune poate avea un emiţător miniaturizat „ilegal”?

— A, de dimensiunea unei cutii mai mari de pantofi, zise tehnicianul. Poate să conţină mai multe cuarţuri prereglate, plus antena, fireşte.

— Bine, admise Malko, deci se poate emite şi fără „cutia” pe care am găsit-o. Atunci, care sunt „chichiţele”?

— Ei bine, *sir,* făcu Sherman Woods foarte categoric, mai întâi, trebuie reglată o antenă destul de puternică, între cincisprezece şi douăzeci de amperi. Acest lucru se obţine cu ajutorul unui transformator care scade voltajul… După aceea, este necesară o preemisie ca să se facă ceea ce numim noi „calajul” emiţătorului pe receptor. Adică să avem siguranţa că sunt reglate amândouă pe aceeaşi lungime de undă. Apoi, putem să trecem la emisia propriu-zisă.

— Spuneţi-mi, obiectă Malko, dacă folosim cuarţuri prereglate, putem să ne dispensăm de toate astea?

Sherman Woods zâmbi cu părere de rău.

— Ei bine, da, *sir.* Deoarece condiţiile de emisie variază în funcţie de orele zilei respective şi de condiţiile atmosferice. Va funcţiona sau nu va funcţiona. Chiar şi cu aceste cuarţuri prereglate, trebuie să efectuăm nişte manevre deosebite. Nu este vorba numai de orientarea antenei, ci de ceva mult mai

delicat.

— Bine, se resemnă Malko. Mai am încă o întrebare. Este uşor de detectat o astfel de emisie?

— Extrem de uşor, domnule, răspunse Sherman Woods, căci în afară de unda respectivă, mai există „mustăţile”, cum le zicem noi, adică un fascicul de unde care sunt emise involuntar în acelaşi timp. Într-o ţară ca Israelul, în care orientarea electronică este foarte accentuată, mi se pare imposibil ca o emise de tipul acesta să treacă neobservată de către serviciile de ascultare.

— Sursa poate fi descoperită cu uşurinţă?

— Cu foarte mare uşurinţă, îl asigură Sherman Woods. Chiar şi în zonele urbane.

În birou se făcu linişte. Şi de data asta, ajunseseră într-un impas. Malko îşi sfărâma creierii, mai-mai să-i plesnească vreo arteră. Cuarţul acesta servise cu siguranţă la ceva. Deodată îi veni în minte o idee prostească.

— Dacă s-ar folosi o undă verticală? întrebă el. Să se emită direct spre cer? Detectarea s-ar face mai greu?

— Cu siguranţă, domnule, confirmă specialistul. Chiar şi „mustăţile” ar fi mai puţin detectabile. Dar unde aţi vrea să emiteţi?

— Pe un satelit, de exemplu, spuse Malko. Unul staţionar deasupra ţării sau pe o orbită care să-l aducă în mod regulat în acelaşi punct.

Peter Youngblood, care deja nu mai asculta, bătu cu palma în birou.

— *God damn it!* Asta era!

Sherman Woods părea mai puţin entuziasmat. După un moment de tăcere, admise:

— Din punct de vedere teoretic, este posibil, dar foarte greu de realizat. Calajul ar fi şi mai dificil, iar ţinta foarte delicată. În cazul acesta, ar fi nevoie de o antenă parabolică prereglată, dar asta pune alte probleme, căci, orientându-ne după oră, nu sunt posibile toate lungimile de undă…

Începu o întreagă teorie cu date tehnice pe care Malko nu reuşi să o urmărească şi îl întrerupse:

— Eu aş dori să-mi răspundeţi foarte clar la întrebare. Ar fi posibilă emiterea către un satelit cu un material miniaturizat şi cu puţine riscuri de interceptare?

Sherman Woods dădu răspunsul peste câteva minute. Tehnicienii au întotdeauna oroare să adopte vreo poziţie.

— Da, domnule, zise el în sfârşit, însă ar fi nevoie de un operator calificat şi de condiţii tehnice foarte sofisticate. Dacă emisia este scurtă, adică mai puţin de un minut, detectarea este practic imposibilă, în cazul unei unde verticale.

— Este nevoie de foarte multă putere pentru a emite către un satelit?

Sherman Woods clătină din cap.

— Nu, domnule, fiindcă nu există obstacole.

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Sper că în curând voi mai avea şi alte întrebări pentru dumneavoastră.

La privirea semnificativă a lui Peter Youngblood, specialistul se ridică şi ieşi din birou. Şeful centralei se uita la Malko cu admiraţie.

— Extraordinar! zise el. Cum de v-aţi gândit la asta?

— Am luat problema de la coadă, răspunse Malko. Plecând de la existenţa cuarţului şi de la imposibilitatea de a transmite orizontal. Un spion nu transmite pe planeta Marte. Un avion, chiar dacă zboară la altitudine foarte mare, poate fi reperat fără discuţie. Rămâne doar ideea cu satelitul… Asta explică totul: informaţiile transmise de pe satelit sunt preluate de un receptor aproape instantaneu, decodificate şi utilizabile în câteva ore. Acum îmi mai lipseşte un singur cui ca să închid sicriul, zise el zâmbind. Iar cuiul acesta îl voi obţine chiar de la dumneavoastră. Sau mai degrabă de la Agenţie… Aţi putea să-i întrebaţi pe cei de la Langley? Vreau să ştiu dacă au existat sateliţi sovietici deasupra Israelului, staţionari sau nu pe orbită, atunci când israelienii au depistat „scurgerile” de informaţii cu caracter militar în folosul Uniunii Sovietice şi în momentul intervenţiei israeliene în sudul Libanului. Aţi putea obţine mai repede această informaţie?

— Bănuiesc, zise Peter Youngblood. Sper să nu-mi pună prea multe întrebări.

— Trebuie să le mai puneţi o întrebare şi gata, spuse Malko. Dar cea mai importantă. Dacă zilele acestea situaţia sateliţilor sovietici de deasupra Israelului s-a modificat cumva.

Americanul se lumină la faţă.

— *Terific!* Dacă totul merge strună, voi obţine răspunsul în două ore! O să-i înduioşez.

Malko se ridică. Mai avea ceva de verificat.

— Pe curând.

*

* *

Pe Sderot Shaul Hamelekh circulaţia era destul de intensă, dar clădirea IBM părea la fel de pustie. Malko parcă Granada lângă cartierul general şi traversă esplanada. Nu văzu nici ţipenie de om. Intrarea principală a clădirii era închisă. Ocoli şi găsi uşa pe care ieşiseră Ruth Hanevim şi Zwi Halpern. Era descuiată. Pătrunse pe culoar, ajunse la liftul de serviciu şi urcă la ultimul etaj. Se pomeni pe coridorul pustiu care mirosea a zugrăveală proaspătă. Aici era pusă o mochetă albastră şi văzu panorama superbă ce dădea spre pădurea de antene de pe clădirea Ministerului Apărării. Se vedea perfect ieşirea de care se folosise Zwi Halpern, până în faţa construcţiei unde se găsea el. Locul unde stătea acum nu fusese greu de dibuit. Puteai să te instalezi în oricare dintre încăperile neocupate şi să transmiţi nestingherit. Cu atât mai mult cu cât legătura lor era un pretext minunat pentru întâlnirile tainice.

Malko coborî, purtat pe aripi de vis. Nu se întâlni cu nimeni, în sfârşit, avea impresia că nu pierduse timpul degeaba. Ar fi luat la rând încăpere cu încăpere, dar i-ar fi luat prea multă vreme.

Ca să-şi mai omoare timpul, o luă înspre centru, rătăcind pe străduţele cu sens unic. La o intersecţie, zări o statuie superbă ce reprezenta o femeie goală. Coborî ca să o admire. Era o galerie de artă. Merse pe jos pe Gordon Street, până în imensa piaţă a Primăriei, apoi se întoarse pe Dizengoff şi se instală în cafeneaua *Ketar.*

Era singurul colţişor din Tel Aviv care îi amintea de Europa, cu terasele cafenelelor şi cu lumea care se plimba. Parcă era în Italia sau în sudul Franţei.

Malko bău liniştit o bere Beck’s, uitându-se la trecători. Nu voia să se mai gândească la nimic. Dacă teoria lui era exactă, următoarele ore se anunţau foarte obositoare. Se întreba până în ce punct era supravegheat de Shin Beth. În orice caz, o făceau extrem de bine, fiindcă nu se vedeau…

Autobuzul albastru trecu prin faţa lui cu viteză, lăsând în urmă nori de fum negru. Lumea era prost îmbrăcată, iar în vitrine nu prea aveai ce admira. Se vedea că ţara este în război şi că nu-i pasă decât de lucrurile esenţiale. Se gândi iar la apetisanta Ruth Hanevim. Ce motiv o împinsese pe văduva rabinului Salomon să acţioneze astfel? Revăzu ochii de smarald şi avu chiar senzaţia că îi atinge carnea tare. Era făcută mai mult pentru iubire decât pentru război. Se uită la ceas. Foarte curând, va şti ce are de

făcut.

*

* *

Peter Youngblood părea mai tânăr cu zece ani. În ochii lui strălucea o bucurie de copil. Îi întinse lui Malko textul decodat al unui telex ce avea menţiunea *Go-Sundance.*

— L-am primit acum zece minute, zise el. Toate răspunsurile sunt pozitive.

Malko citi textul cu mare atenţie, trecând peste amănuntele cu caracter tehnic. În urmă cu trei zile, trecuse un satelit de observaţie pe deasupra Israelului, înaintea declanşării operaţiunii „Liban". A rămas acolo o săptămână. Iar în perioada „scurgerilor", mai fusese încă unul.

Malko băgă hârtia în buzunar, sub privirile neliniştite ale americanului. Încerca să-şi ascundă dezamăgirea. Între timp, trebuia să deschidă şi al doilea front.

— Acum, începu Malko, ne apucăm de treabă.

Şeful Centralei CIA tresări.

— Ce vreţi să faceţi? Să nu cumva să aveţi iniţiative periculoase. Pentru orice decizie importantă, trebuie să sunăm la Langley.

Malko zâmbi. În faţa lui stătea doar un birocrat înnebunit. Oamenii care lucrau în birouri erau toţi o apă şi un pământ.

— Uneori trebuie să ne încredem în instinct. Vreau să gonesc singur vânatul, însă, dacă nu le dau celor din Shin Beth să roadă un os, o să avem probleme serioase. Cred că îl voi invita pe domnul Cohen la cină diseară.

*

* *

Era greu de închipuit ceva mai sinistru decât restaurantul *Philadelphia,* cu neoanele sale de toate culorile, cu pereţii văruiţi şi cu mesele goale. Malko şi David Cohen ocupau o masă mai dosnică, în fundul sălii, supravegheaţi îndeaproape de Chris şi Milton. Prudent ca întotdeauna, Malko preferase să aibă martori.

Toate felurile de mâncare au fost aduse pe măsuţa joasă: aperitive libaneze, diferite piureuri, frigărui, cotlete de oaie şi nelipsitul orez. Un festin în stil arab. Oricum, era mai bun decât bucătăria caşer. Chris şi Milton aveau un chef nebun să înmoaie mai întâi tot ce mâncau în dezinfectant. Dar se asigurau bând numai whisky. Când află că mai există încă în Ierusalim mănăstirea unde Iisus Hristos a luat ultima masă, în privirea lui

Chris Jones se aprinse o scânteie.

— Am putea face un restaurant drăguţ acolo, zise el visător. Ultima masă a lui Hristos şi un certificat de autenticitate datat. O sută de dolari.

Ce neruşinare… Pentru moment, atmosfera era destul de încordată. David Cohen abia se atinsese de aperitive. Când i-a telefonat Malko, fusese atât de reţinut, încât acesta crezu că o să-l refuze…

De când venise, nu deschisese gura, jucându-se nervos cu plăcuţa din aur de la gât şi uitându-se la Malko cu privirea lui cenuşie. Până la urmă, nu se mai abţinu.

— De ce aţi ţinut atât de mult să ne întâlnim?

Malko zâmbi, îşi termină cotletul şi răspunse:

— Ca să vă mulţumesc pentru înţelegere. Şi poate că o să ajung la un acord cu dumneavoastră. Aş dori să vă pun o singură întrebare. Ştiţi acum de ce am venit eu în Israel?

Foarte atent, David Cohen se gândi destul de mult înainte de a răspunde.

— Cred că da.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Malko. Ştiţi pe cine bănuim?

Israelianul aprobă din cap.

— Da, pe Ruth Hanevim.

Ori ştia să mintă foarte bine, ori Shin Beth era orb. Însă nu va uita prea uşor lovitura pe care avea s-o primească.

— Aveţi idee de ce a eşuat operaţiunea dumneavoastră din sudul Libanului? îl întrebă el pe neaşteptate.

David Cohen îi aruncă o privire perplexă.

— Ce vreţi să spuneţi? Care este legătura?

— Mai întâi, răspundeţi-mi, îi ceru Malko. Vă spun după aceea care este legătura.

Israelianul îi răspunse cu inima îndoită:

— Palestinienii au aflat ceva despre planul nostru de atac şi au avut timp să se retragă. Acest lucru ne-a determinat să modificăm cursul operaţiunilor. În planul iniţial, trupele noastre trebuiau să se desfăşoare de-a lungul coastei, până la Tyr şi apoi să se regrupeze la nord de râul Litani, încercuindu-i pe palestinieni şi prinzându-i ca într-un cleşte. De ce mi-aţi pus această întrebare?

— Am un motiv, zise Malko. Cineva de la dumneavoastră i-a anunţat pe palestinieni.

David Cohen se uita fix la farfurioarele cu aperitive. Ridică

spre Malko ochii cenuşii şi zise cu voce tăioasă:

— Este imposibil. Din două motive! Primul este că mişcările de trupe nu au fost cunoscute decât de o mână de ofiţeri şi generali. A fost o decizie luată într-un cerc restrâns. Iar al doilea motiv este că, dacă ar fi existat un trădător printre noi, nu avea timpul necesar ca să transmită informaţiile. Credeţi că este de ajuns să se dea un telefon la Beirut sau la Larnaka?

Malko asculta cu tristeţe tonul vehement şi plin de indignare al israelianului. Se găseau în miezul problemei. Încrederea oarbă pe care o avea ţara în şefii ei şi în puterea lor de a dejuca capcanele adversarilor. Nu au tras nici o învăţătură din războiul lui Kipur…

— La ce oră a fost pus la punct atacul? întrebă Malko.

— Pe la şase seara, zise Cohen. Trupele au trecut la asalt la miezul nopţii.

— Foarte bine. La ora aceea, deasupra Israelului se afla un satelit sovietic de comunicaţii. Cât a durat trecerea lui peste ţara dumneavoastră, a primit un mesaj de la sol. Acest mesaj conţinea toate informaţiile referitoare la atac. A fost retransmis instantaneu la centrul de prelucrare a datelor din Directoratul al nouălea din KGB, în URSS… De aici, a fost transmis prin mijloacele clasice – mesaje bruiate – la KG operaţional din GRU şi la biroul KGB-ului din Cipru. La rândul lor, aceştia l-au trimis la comandamentul OEP. Mişcările de trupe au început după o oră. Adică cu două ore înainte de atacul vostru „surpriză”.

Malko tăcu. Trăsăturile lui David Cohen se lungiră brusc. Colţurile lăsate ale gurii îl îmbătrâneau. Medita la ceea ce îi spusese Malko. În sfârşit, înălţă capul şi întrebă cu voce sugrumată:

— Sunteţi sigur de ceea ce mi-aţi spus?

— Absolut sigur, mărturisi Malko, dar mă voi ocupa de anumite verificări tehnice.

— Cine este responsabil de asemenea fapte? întrebă israelianul cu voce aspră.

Malko îi zâmbi cu tristeţe.

— Nu bănuiţi? Nu deţin încă împotriva acelei persoane decât puţine probe. Sunt insuficiente. Dar am găsit o breşă în sistemul lui şi sper să o încolţesc cât mai curând. Este şi motivul pentru care a încercat să mă asasineze de mai multe ori.

Israelianul înţelese repede.

— Imposibil, murmură el ca pentru sine. De ce ar fi făcut-o?

— Este una din întrebările la care nu am încă nici un răspuns,

zise Malko. Oamenii o fac din motive de neînţeles nu numai pentru alţii, ci şi pentru ei.

Simţea că interlocutorului său nu-i venea să creadă cele auzite. Deodată, David Cohen îl întrebă:

— L-aţi bănuit de la început?

— Da, răspunse Malko.

Tăcură din nou. Situaţia era din ce în ce mai penibilă. Rămăseseră ultimii clienţi din restaurant, iar personalul îi aştepta să plece ca să închidă. Sosi nota de plată pe care o luă Malko. Israelianul zise cu o voce indiferentă:

— De ce mi-aţi spus toate astea?

— Pentru că am nevoie de colaborarea dumneavoastră. Nu vreau să ratez totul în ultimul moment din cauza unei manevre stângace.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cred că vom avea ocazia să-i prindem pe Zwi Halpern şi pe Ruth Hanevim în flagrant delict, în împrejurări care nu le vor permite să nege, zise rar Malko.

David Cohen îi aruncă o privire nedumerită lui Malko.

— O vom aresta pe Ruth Hanevim mâine dimineaţă, spuse el.

Lui Malko îi fu greu să ascundă ceea ce simţea. Tot planul lui se ducea de râpă.

Israelianul îl cerceta cu un aer ostil şi întunecat.

— Poate că ar trebui să amânăm această măsură, spuse cu prudenţă Malko.

David Cohen nu-şi schimbă atitudinea.

— Chiar nu văd de ce.

Capitolul XV

— Eu pot să vă dau un motiv serios, replică Malko. Dacă o arestaţi pe Ruth Hanevim mâine dimineaţă, nu veţi afla în vecii vecilor sfârşitul acestei poveşti. Ea nu va vorbi, iar dumneavoastră nu veţi obţine dovada ca să-l puteţi acuza pe Zwi Halpern.

— Noi nu credem că generalul Halpern este vinovat, zise cu răceală David Cohen. Este vorba de o manevră pe care aţi avut naivitatea să o credeţi.

— În stadiul în care vă aflaţi, observă Malko, vă permiteţi să o lăsaţi pe Ruth Hanevim în libertate câteva ore în plus. Pentru că eu vă garantez că, într-un fel sau altul, vă veţi lămuri. Eu sunt singurul om care deţine anumite elemente ce mă autorizează să vorbesc astfel. Dacă o arestaţi mâine dimineaţă pe Ruth Hanevim, oprind în acelaşi timp operaţiunea noastră, sunt sigur că Langley va lansa zvonul că aţi vrut să protejaţi un trădător din motive ce vizează politica internă a ţării dumneavoastră. Vă asigur că în materie de „dezinformare” sunt specialişti neîntrecuţi...

David Cohen asculta întunecat la faţă şi nemişcat. Malko avea impresia că vorbeşte cu pereţii. Tot planul lui atârna acum doar de un fir de păr. Brusc, lui Malko îi veni în minte o întrebare.

— Generalul Halpern ştie de bănuielile care planează asupra lui Ruth Hanevim?

Zări sclipirea din ochii cenuşii care se stinse imediat.

— Nu, spuse David Cohen calm. Nu avea cum să afle, căci ancheta e condusă de Shin Beth, nu de Military Intelligence.

— Minţiţi, replică Malko la fel de calm. Nu este la curent fiindcă dumneavoastră nu aveţi deplină încredere în el. Vă cer pentru ultima dată să amânaţi această arestare.

— Ce îmi oferiţi în schimb?

Asta era. Muşcase din momeală. Malko îşi ascunse bucuria.

— Un lucru care pentru dumneavoastră nu are nici o importanţă, spuse el. Promisiunea că veţi trata această afacere cu cea mai mare grijă, iar noi vom tăcea mâlc în legătură cu ea.

Israelianul nu îi răspunse imediat. Malko simţea că îl atinsese la punctul sensibil şi că reuşise să zdruncine certitudinea lui

David Cohen în privinţa generalului Halpern. Dar nu se lăsa. Întotdeauna e greu să descoperi un trădător în care ai avut încredere totală.

— Cine îmi dovedeşte că CIA va accepta acest acord? întrebă el.

— Mă pun eu chezăşie, zise Malko. Înainte de a trece la ultima fază a operaţiunii, voi încerca să obţin un acord scris de la şeful centralei. Dacă mă refuză, vă las mână liberă şi vă comunic toate elementele de care dispun.

Chelnerul veni şi începu în mod ostentativ să debaraseze. Gorilele ascultau acest dialog uimiţi şi înfioraţi. David Cohen se ridică primul, iar Malko îl urmă. Nu dăduse nici un răspuns. Urcară tăcuţi toţi patru scara care îi aducea la suprafaţă. Strada Az-Zahra era pustie. David Cohen se opri în faţa lui Malko.

— Încă nu pot să vă dau un răspuns. Nu am împuternicire.

— Şi când îl voi primi?

— Mâine dimineaţă, la prima oră. Bună seara.

Israelianul părea mai încovoiat după discuţia cu Malko.

Acesta zise în timp ce îi strângea mâna:

— Şi englezii mai au zile proaste, cu Burgess, Mac Lean şi Philby.

— Poate, răspunse David Cohen, dar nu americanii le-au descoperit trădarea.

Se îndepărtă pe jos pe strada întunecată şi pustie. Chris Jones îl întrebă numaidecât pe Malko:

— Credeţi că vor accepta?

Malko deschise portiera maşinii.

— Chris, să fiu al naibii dacă ştiu. Nu ne rămâne decât să ne rugăm. În situaţia asta, nu zeii ne lipsesc.

*

* *

Telefonul sună a şasea oară când Malko ridică receptorul, simţindu-şi gura cleioasă şi mintea înceţoşată. În loc să ia un somnifer, golise o jumătate de sticlă de votcă, iar acum îi simţea efectul.

— Domnul Linge?

Recunoscu vocea clară, rece şi distantă a lui David Cohen.

— Eu sunt, zise Malko, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Noi am luat hotărârea să amânăm operaţiunea despre care

v-am vorbit aseară, îl anunţă israelianul. Acum aştept să faceţi şi dumneavoastră ce aţi promis. Vă aştept la prânz la cafeneaua *Kulski* de pe strada Dizengoff.

— Perfect, zise Malko. Mai am nevoie de o informaţie. Persoana despre care am discutat va cere cu siguranţă un concediu de la şcoala unde predă. Cât mai curând posibil. Aş dori să ştiu când anume.

— Foarte bine, spuse israelianul.

Închise brusc, fără nici o formulă de politeţe. Malko se întinse, apoi se târî până la duş. S-ar putea să fie obligat să-i ţină mâna lui Peter Youngblood ca să-l determine să semneze. Dar s-a hotărât să rămână ferm pe poziţie. Era, fireşte, o situaţie delicată, însă israelienii nu erau copii de trupă. Ori o accepta, ori operaţiunea se solda cu un eşec. În ambele cazuri, Agenţia i-ar submina faima. Apa caldă îl făcu să-şi recapete optimismul.

*

* *

Peter Youngblood citi şi reciti textuleţul format din zece rânduri pe care Malko îl scrisese la maşină pe o hârtie cu antetul Ambasadei SUA. Căuta o capcană în fiecare cuvânt. Malko nu mai putea. Se uită discret la ceas: trecuseră trei ore de discuţii cu înalţii funcţionari ai CIA, care moţăiau, sau fuseseră treziţi din somn, sau erau nervoşi. Însă ultimatumul israelienilor expira exact peste un sfert de oră. La început, Langley spusese „nu”, iar apoi, „poate”. Malko fusese nevoit să vorbească personal la telefon cu şeful Diviziei Operaţiuni, David Wise, ca să deblocheze situaţia.

Urmă schimbul textelor de accept de ambele părţi pe telexul care codifica şi decodifica. Peter Youngblood ar fi preferat să sară de la etaj decât să semneze un text neaprobat de Langley… Chiar şi acum rămăsese cu stiloul în aer, ca şi cum şi-ar semna propria condamnare la moarte.

— Haideţi odată, zise Malko, altfel nu mai ajung la întâlnire şi va fi numai vina dumneavoastră.

Când auzi cuvântul „vină”, Peter Youngblood aplecă stiloul şi semnă. Malko îi smulse imediat hârtia, o împături, o băgă în buzunar şi ieşi pe uşă ca o vijelie.

— O să vă ţin la curent, îi promise el.

În zece minute, ajunse pe strada Dizengoff. Rămase blocat cinci minute în faţa agenţiei Air France, în spatele unui autobuz care îl învălui într-un fum gros. David Cohen stătea singur la o

masă cu un pahar de apă minerală în faţă. Era nemişcat. Îl salută pe Malko cu o înclinare a capului, distant, luă documentul şi începu imediat să citească, apoi îl băgă în buzunar fără o vorbă.

— Ea nu a cerut nimic, zise el.

Toată bucuria lui Malko se risipi pe dată. Oare unde se înşelase? Teoria lui reunea toate elementele: satelitul sovietic destinat să capteze informaţiile transmise de Zwi Halpern. Ruth Hanevim care a recuperat de la ţărmul Mării Moarte materialul sau o componentă din materialul pentru transmisiuni. Iar ei doi ştiau că sunt supravegheaţi. Ce mai aşteptau? Aici era un element care îi scăpa lui Malko.

David Cohen îi întrerupse gândurile:

— Vă păsuim până la sfârşitul săptămânii, îl anunţă el. Dacă nu rezolvaţi nimic, o arestăm pe Ruth Hanevim vineri seară, înainte de Sabat. Dacă până atunci va cere câteva zile libere, vă vom anunţa la timp.

Malko nu ştia ce să-i răspundă.

— La ce oră termină? întrebă el.

— La ora unu, răspunse israelianul.

Până se înserа, era totuşi un interval de câteva ore.

— Mulţumesc, zise Malko. Să sperăm că nu m-am înşelat.

*

* *

Era două şi un sfert. Malko se afla pe terasa clădirii IBM de vreo patruzeci şi cinci de minute. Venise acolo la întâmplare. Dacă Ruth Hanevim plecase din Ierusalim la ora unu, nu putea să ajungă aici înainte de două. Malko era sigur că nu o va scăpa, deoarece nu îi văzuse maşina. Plecă de lângă parapetul terasei. Panorama Tel Avivului era superbă. Se vedea Galileea până aproape de Haifa. Se mai scurseră zece minute. Malko se jură că va pleca la şi jumătate. Nu avea nici o certitudine că Ruth va veni.

Abia zări mica pată albă care intra în parcarea clădirii. Inima începu să-i bată cu putere. Oare vânătoarea nu începuse oare mai devreme decât o prevăzuse el? El însă nu era înarmat, iar Shin Beth nu fusese prevenit. Jos, Ruth Hanevim străbătu grăbită spaţiul liber şi intră pe uşiţă. Nu avea nici un alt bagaj în afară de poşetă.

Malko străbătu terasa în goană, ajunse la etajul al douăzeci şi doilea şi se postă în faţa liftului de serviciu. Acesta era la parter unde îl lăsase. Cu inima bătând cu putere, văzu beculeţul

aprinzându-se. Liftul începu să urce rapid. Se opri la etajul al nouăsprezecelea. Cu trei etaje mai jos... Malko aşteptă îndelung, dar ascensorul nu se mişcă din loc. Ruth Hanevim era singură. Oare ce căuta? În clădirea pustie erau mii de ascunzători pentru materiale ilegale.

Malko o luă pe scară de incendiu. Când ajunse pe palierul de la etajul al nouăsprezecelea, se opri un timp. Deocamdată, nu era nici un semn de viaţă... În faţa lui se deschidea un coridor cu birouri de o parte şi de alta. Restul palierului era deservit de alte două culoare perpendiculare.

Malko ascultă cu atenţie, apoi se hotărî să cerceteze culoarul din stânga. Înaintând uşurel pe mocheta groasă, nu făcea gălăgie. Un zgomot rupse brusc tăcerea şi Malko simţi cum un val de adrenalină îi năvăleşte în artere. Zgomotul se auzea din spatele unei uşi situate la vreo zece metri în faţa lui. Nişte lovituri surde, dar puternice şi înăbuşite, ca şi cum cineva ar da într-un perete. Ritmul era lent. Malko înaintă din nou cu paşi mărunţi. Se strecura în lungul peretelui ca o fantomă. Alt zgomot îl făcu să stea pe loc. Era un soi de mârâit care se repeta întruna. Zări atunci uşa întredeschisă de unde veneau zgomotele. Mai înaintă puţin până când ajunse lângă uşă. Rămase cu gura căscată când văzu scena erotică pe care o avea în faţa ochilor. Un bărbat spătos şi lat în umeri, îmbrăcat în kaki, cu un smoc de păr în creştetul capului. Era cu picioarele depărtate, afundate în mocheta maro, ţinând picioarele unei femei, cu ciorapi şi cu pantofi negri, ca mânerele unei roabe. Ea nu atingea solul, căci se sprijinea cu spatele de perete, iar pieptul era strivit de bărbatul masiv pe care îl îmbrăţişa. Bărbatul se mişca icnind ca un tăietor de lemne, ca şi cum ar fi vrut să-şi ţintuiască partenera în perete cu un piron. Acestea erau zgomotele înfundate pe care le auzise Malko.

La fiecare mişcare a bazinului, bărbatul slobozea un răget. Cei doi murmurau şoapte fără noimă, pe care Malko nu le înţelegea. Vorbeau în ebraică.

Brusc, bărbatul dădu drumul picioarelor femeii care alunecară uşor pe podea. El rămase în picioare, lipit de ea, posedând-o aplecat peste ea şi suflând ca o locomotivă. După aceea, femeia alunecă sprijinindu-se de perete. Malko îi zări chipul o fracţiune de secundă. Ţinea ochii închişi, gura căscată, iar trăsăturile îi erau răvăşite. Se vedea un sân alb ca laptele prin rochia descheiată.

Bărbatul o apucă de umeri şi o răsuci, până când aceasta ajunse să stea în patru labe. Cu un singur gest îi ridică poalele rochiei şi se afundă în crupa ce i se oferea. Femeia gemu ca un cal biciuit. Cu mâinile încleştate în mocheta groasă, cu capul plecat, cu părul în ochi, era imaginea curată a animalităţii, cu poalele rochiei ridicate pe coapsele cărnoase şi senzuale, strânse în ciorapii negri. Malko auzi deodată un mârâit strangulat. Urmară alte mişcări violente ce o împingeau pe femeie în faţă, iar peruca neagră îi căzu pe mochetă. Imaginea capului ras a lui Ruth Hanevim era mişcătoare.

Partenerul se prăbuşi pe spate. Rămaseră culcaţi unul peste altul pe mochetă, sleiţi de puteri.

Spectacolul acestei perechi ce făcuse dragoste cu sălbăticie pe jos, în încăperea goală, nemobilată, îl fascinase pe Malko. Dar nu avu răgazul să se retragă la timp, căci Ruth, bâjbâind după perucă, întoarse capul. El sări repede înapoi. Femeia nu reuşise să-i vadă faţa, dar ghicise că se mai afla cineva acolo.

Strigătul lui Ruth zgudui pereţii. Malko se îndepărtase deja pe culoar. Auzi strigătul de furie al bărbatului şi, în spatele lui, izbucni alt ţipăt exact în momentul în care dispărea după colţ. Zwi Halpern era pe urmele lui. Şeful statului-major avea cu siguranţă o armă…

Malko se năpusti pe scara de incendiu. Nu mai avea timp să ajungă la lift. Se pomeni pe palierul de la etajul al optsprezecelea când auzi paşi grei în urma lui.

Avea câteva secunde avans. Trebuia cu orice preţ să nu fie recunoscut. Se concentră la coborâtul scărilor, sărind câte patru trepte odată. Nu mai număra etajele, iar inima îi sărea din piept. Ajunse în sfârşit la parter.

Dar, pomenindu-se în holul imens, simţi cum o gheară îi strângea inima. Era prins în capcană. Toate uşile din sticlă aveau bare din fier. În spate, auzea deja paşii grei ai lui Zwi Halpern. Brusc, privirea îi fu atrasă de forma roşie a unui extinctor. Se repezi şi îl desprinse de pe perete. Avea trei secunde ca să-i smulgă ştiftul de siguranţă şi să-l îndrepte spre uşă.

Jetul de spumă albicioasă îl împroşcă pe Zwi Halpern direct în faţă, de cum apăru în hol. Se opri brusc cu un strigăt de durere şi îşi duse mâna la faţă. Malko îl stropea în continuare fără milă cu zăpada carbonică, mai-mai să-l înece. Extinctorul aproape că se golise. Malko simţea că trebuie să ia rapid o hotărâre. Israelianul se oprise în loc şi înjura în ebraică, strigând de durere şi

încercând să scape de spuma care îi acoperea ochii. Malko nu ştia în ce măsură îi fusese afectată vederea. Se întoarse şi aruncă extinctorul în geam cu toată puterea. Acesta se făcu ţăndări cu un zgomot infernal.

Malko se năpusti prin spărtură, aruncându-se afară, evitând partea de jos a geamului care era foarte tăioasă. Se izbi cu forţă de sol, se rostogoli, apoi se ridică şi o luă la goană spre strada Dubnov.

După ce parcurse vreo sută de metri, merse cu pas normal ca să-şi mai domolească bătăile inimii. Era de două ori furios. O dată, pentru că s-a lăsat surprins, iar după aceea, pentru că nu îl văzuse pe Zwi Halpern intrând în clădire. Îşi impuse să meargă până la intersecţia cu Zeitlin Street, apoi să se întoarcă în strada Dubnov. Căuta să se ascundă de Zwi Halpern.

După tot ce ştia şi ghicea, Malko era sigur că se pregătea o operaţiune importantă. În concluzie, israelianul nu îşi schimba planurile pentru un incident care nu putea fi decât simpla curiozitate bolnăvicioasă a unui voaiorist. Malko nu surprinsese nimic compromiţător în privinţa informaţiilor.

În poziţia în care se afla, nu putea să fugă, ci numai să de ochii cu el. Nu aveau nici o dovadă împotriva lui. Singura persoană care ar fi putut să-l acuze în mod direct era Ruth Hanevim, veriga strânsă a întregului sistem. Judecând-o după sentimente, existau puţine şanse să-l incrimineze.

Va fi deci cuvântul lui Malko împotriva cuvântului ei. Bineînţeles că serviciile israeliene nu vor trata cu superficialitate acuzaţiile CIA, dar nu deţineau nimic concret. Nici măcar cuarţul găsit nu era o dovadă directă împotriva lui Zwi Halpern. Când Malko ajunse lângă maşină, văzu că Subaru alb se mai afla încă în parching. În clipa în care Ruth Hanevim ieşea din clădirea IBM şi se îndrepta cu paşi vioi spre Subaru, Malko se urca la volan. Israeliana avea capul plecat, ochelari de soare cu ramă pătrată, iar vântul îi lipea uşor rochia de corpul plinuţ. În ciuda kilogramelor pe care le avea în plus, era o femeie cu un magnetism animalic puternic. Chiar şi nasul puţin coroiat era senzual. Trânti portiera maşinii şi demară în trombă. Malko o porni pe urmele ei. Se îndreptau amândoi spre Ierusalim.

Mergând pe nesfârşitele autostrăzi de la periferie, Malko reflecta la încercarea generalului de a-l elimina. Acest lucru venise cu siguranţă de la superiorii ruşilor. Un agent ca Halpern, bine ancorat în galeria lui de cârtiţă, nu ar fi declanşat de capul

lui un război. KGB-ul hotărâse că Malko reprezenta un adevărat pericol. Dar de ce?

De ce nu mai încercaseră să-l elimine? Tocmai atunci când ucigaşul venit special să-l ucidă, Abu Djihad, mai era încă în Israel? Malko lăsă Subaru albă să câştige un avans ca să nu o alerteze pe Ruth Hanevim. De felul în care se comporta de acum înainte, depindea continuarea operaţiunii. Mai avea la dispoziţie doar câteva zile ca să-şi verifice teoria.

Capitolul XVI

Ruth Hanevim mergea pe strada Doctor Zemora cu pas vioi, trecând prin faţa cartierului general al poliţiei. După o sută de metri, circulaţia era în toi pe Jaffa Road. Un camion al poliţiei trecu pe lângă ea, remorcând o maşină care staţionase neregulamentar. Israeliana traversă strada şi intră în micuţa catedrală ortodoxă rusă. Imediat ce păşi pragul, o femeie de serviciu închise uşa cu grilaj în urma ei. Era de abia ora trei, iar biserica se deschidea pentru credincioşi la patru, dar nu în fiecare zi... Ruth Hanevim simţea cum inima îi tresălta în piept, îşi lăsase maşina în faţa casei ca să se ducă până la spitalul Bikur Holim. Îl străbătuse dintr-o parte în cealaltă ca să iasă pe Jaffa Road şi să ia autobuzul. Era sigură că nu o urmărise nimeni. Biserica mirosea a tămâie, iar zidurile groase atenuau zgomotele de afară. Ruth străbătu culoarul principal şi îngenunche lângă un bărbat care stătea în primul rând, cu faţa spre strană. Abia catadicsi să întoarcă puţin capul ca să se asigure că era persoana pe care o aştepta. Nu îi strânse mâna, nu zâmbi, nu făcu nici un gest. Zise doar atât:

— Vă ascult.

Ruth Hanevim începu să vorbească. Înşira cuvânt cu cuvânt mesajul pe care trebuia să-l transmită. Bărbatul nu o întrerupse nici măcar o dată, nu o întrebă nimic, nu dădu nici un răspuns. Din când în când aproba din cap, însemnând că a înţeles bine. Ruth Hanevim tăcu, aşteptând ceva. Dar străinul zise doar atât:

— Foarte bine. Acum duceţi-vă.

Ea nu ştia nici măcar cum îl cheamă. Obţinuse întâlnirea telefonând dintr-o cabină publică la un număr pe care trebuise să-l înveţe pe dinafară. Spusese doar atât: „Întâlnirea cu Dumnezeu”. Deşi îşi luase numeroase măsuri de prevedere ca să vină la această întâlnire, avea senzaţia că stomacul este plin cu plumb.

Ruth Hanevim ieşi din biserică fără să se întoarcă, aşteptându-se probabil să fie urmărită de Shin Beth, dar nu erau decât câţiva turişti care fotografiau catedrala. Plecă tot pe jos, aşa cum venise. Ca să-şi dea singură curaj, repetă în gând că tot ce făcea era pentru o cauză sfântă şi dreaptă şi că Dumnezeu nu putea

decât s-o binecuvânteze.

*

* *

Ladislau Kharkov trase ultimul fum din ţigara de foi cubaneză, apoi strivi chiştocul în scrumieră. Fumul albăstrui şi parfumat plutea încă în cămăruţa cu grilaj la fereastră, unde se încuiase ca să lucreze. Reciti mesajul lung de lângă el, destinat Centralei lui. Ca o măsură de prevedere, menţionase doi destinatari. Vladimir Rîşkov, şeful departamentului său de origine, al optulea – Orientul Mijlociu – şi bineînţeles, şefului Primului Directorat General, de care depindea întreaga operaţiune, la care participa şi el.

Ar fi putut să pretexteze că făcea parte din al Optulea Directorat ca să nu acţioneze imediat, dar ştia că toate, oalele se vor sparge tot în capul lui. Operaţiunea „Ierihon" depindea în mod direct de unul dintre cei şase adjuncţi ai lui Iuri Andropov, şeful KGB-ului. Ladislau Kharkov primise misiunea să intervină în cazul în care apărea ceva neprevăzut.

Ceea ce se întâmpla acum, era o procedură de excepţie şi foarte riscantă. Kharkov se gândea că adevăratul motiv al grabei şi al nerăbdării şefilor lui era celebra „cotă" pentru care Centrala făcuse nenumărate tâmpenii. Dacă această afacere avea sorţi de izbândă, „cota" anuală a Primului Directorat General ar fi atins o cifră nesperată... Ladislau Kharkov îl şi vedea pe şeful Centralei ridicând receptorul „Kremlievkăi", linia directă cu Kremlinul, ca să-i dea vestea cea bună.

Oricum, ordinele nu se discutau. Dar dacă intervenea un necaz, ca în Liban, în octombrie '69... Cel puţin voia să lase o ciornă a obiecţiilor lui la procedeul folosit. Chiar dacă nu va primi nici un răspuns.

Ladislau Kharkov era un soldat disciplinat şi un patriot, dar şi un om conştiincios. În cazul de faţă, ar fi dat zece mii de ruble ca să vorbească cinci minute cu şeful Primului Directorat. Oftând, puse mesajul într-un plic şi îl sigilă cu ceară. Restul depindea de Lev, reprezentantul celui de-al Treisprezecelea Directorat, însărcinat cu comunicaţiile.

Ladislau Kharkov contempla cerul Ierusalimului printre zăbrele. Bătea vântul ca întotdeauna. Apoi, după ce îl desigilă, deschise seiful din biroul său şi scoase un pistol automat Tokarev TT 33. Avea o ţeavă specială, care depăşea glisiera cu doi centimetri, cu un filet exterior. Din altă cutie, Ladislau Kharkov

scoase un cilindru gros cât o cutie de conserve, găurit la ambele capete. Înşurubă unul în vârful ţevii pistolului, făcându-l aproape de două ori mai lung, dându-i o înfăţişare bizară. Tot din seif luă o cutie cu cartuşe galbene şi puse şapte în încărcător.

Manevră culasa ca să introducă un glonţ pe ţeavă, îl îndreptă spre podea şi apăsă pe trăgaci. Se auzi mai întâi o bufnitură seacă şi apoi un zgomot înfundat. Într-un spaţiu deschis, nu s-ar fi auzit deloc. Gloanţele de calibrul 7,62 erau umplute cu un praf foarte uşor, fiind ineficiente la o distanţă ce depăşeşte cincisprezece metri. Diminuând reculul şi zgomotul, precizia tirului creştea.

Se gândi cum să ascundă pistolul. Având în vedere etapele operaţiunii, era exclus să monteze amortizorul în ultima clipă. După ce puse arma la loc în seif, ieşi din cămăruţă. Se întoarse după cinci minute cu o sutană preoţească pe braţ. Se îmbrăcă cu ea. Apoi deschise seiful, luă pistolul Tokarev şi îl înfundă cu tot cu amortizor într-un buzunar lateral foarte adânc. Amortizorul se pierdea printre faldurile sutanei. Kharkov îşi scoase sutana, aranjă arma la loc în seif, dar mai întâi înlocui glonţul folosit şi recuperă cartuşul gol, apoi ieşi din încăpere.

*

* *

Malko se uita la norii purtaţi de vânt înspre valea Iordanului, întinsese o cursă, iar acum aştepta rezultatul. Ruth Hanevim nu se întorsese încă la Tel Aviv, iar timpul trecea. Îi măcina nervii. Istoria Ierusalimului ajunsese să le pasioneze pe cele două gorile. Cât timp stăteau la pândă, citeau Biblia bând Martini Bianco, o adevărată descoperire pentru ei. Nu mai primise nici o veste de la David Cohen. Totul era calm şi liniştit ca apele unui lac. Se auzi o bătaie în uşa apartamentului. Prudent, Malko îl strigă pe Chris.

Acesta se lipi de zid cu un obuzier în mână, iar Milton se îngrijea de uşă. Dar era larva părintelui Anton. Când dădu ochii cu namilele de gorile, se făcu şi mai palid. Ochii lui mari şi negri se plimbau de la unul la altul, cu o expresie plină de groază. Era suficient să pocnească din degete că imediat părintele Anton ar fi spus tot ce i-ar fi cerut… Obişnuinţa… Malko le făcu gorilelor un semn să plece… îndată ce rămase singur cu larva, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Larva spuse cu voce nesigură:

— Părintele Anton doreşte să vă întâlniţi.

— Bine, zise Malko, voi trece pe la el.

— Acum.

Larva insista cu privirea în pământ şi cu mâinile împreunate.

— Ştiţi cumva de ce? îl întrebă Malko.

El clătină umil din cap, însemnând că o fiinţă atât de neînsemnată ca el nu ştia toate secretele.

— Bine, zise Malko, mă duc.

Larva mişcă uşor buzele.

— Dar nu la Congregaţie. Este la nişte prieteni, lângă Biserica Mântuirii. E destul de greu de găsit. Trebuie să vă conduc eu…

— Chris! Plecăm! strigă Malko.

Era inutil să rişte. Abu Djihad se ascundea încă undeva prin Ierusalim. Chris şi Milton acoperiră tocurile armelor cu hainele şi ieşiră cu toţii din apartament.

Larva parcă amuţise. Se urcă lângă Malko care conducea.

— Ar fi mai bine să ne ducem la Jaffa Gate, spuse el încet.

În timpul călătoriei nu mai scoaseră o vorbă. Malko se întreba ce informaţie deţinea părintele Anton. Numai de nu ar avea de mutat alte ţevi de orgă. Din partea lui se aştepta la orice.

Merseră drept spre Mormântul Sfânt, prin mulţimea de turişti. Când ajunseră la Mormântul Sfânt, larva se uită la Malko.

— Prietenii dumneavoastră ar putea să ne aştepte aici? Mergem într-o congregaţie. E foarte aproape.

— Duceţi-vă să vă reculegeţi, le zise Malko „doicilor” sale, ne întâlnim aici peste zece minute.

Îşi continuară drumul, trecând de congregaţie, apoi o luară la dreapta, pe Suk Khan Ez-Zeit. Imediat ce trecură pe sub o boltă, larva, care mergea înaintea lui Malko, o luă iarăşi la dreapta, ajungând pe o rampă în pantă lină ce ducea la mica esplanadă ce domina piaţa.

O străbătură, urmară o cărare îngustă ce ajungea într-o curte, trecură iar pe sub o boltă şi dădură peste o altă esplanadă pătrată în mijlocul căreia se găsea un dom din piatră înconjurat de turişti. Toată partea aceasta a oraşului era împânzită de biserici aparţinând mai multor culte, păzite cu stricteţe de cerberii lor. Larva se opri aproape de turişti.

— Aşteptaţi aici.

Se îndreptă spre o deschizătură în zid, o trecere îngustă, care comunica probabil cu altă biserică şi dispăru. Malko aştepta. După zece minute, larva reveni.

— Vă aşteaptă, zise el.

Malko îl urmă. Intrară în pasajul îngust, mărginit de ziduri găurite şi ajunseră la poarta unei curţi pătrate. Numaidecât, o larvă tot ca el le ieşi în cale. Larva care venise cu Malko îi şopti câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, apoi se îndepărtă. Aici nu erau turişti. În labirintul de curţi care comunicau între ele, nu vedeai decât sutane şi gnomi străvezii. Străbătură curtea în diagonală şi ajunseră într-un gang.

Acesta ducea în altă curte aflată în spatele unei biserici. Singura cale de acces era acest gang. Era mărginită de un ziduleţ din piatră situat deasupra unei grădini părăginite. Un popă stătea sprijinit în coate pe balustrada de piatră.

— Uitaţi-l, zise el de parcă Malko nu-l văzuse. Eu vă aştept în partea cealaltă.

Făcu stânga-mprejur şi dispăru sub boltă. Popa se întoarse când auzi paşii lui Malko. Acesta se opri brusc. Nu era părintele Anton, ci un bărbat cu o faţă imberbă, pătrată, cu nas mare şi buze subţiri. După expresia din priviri, Malko înţelese pe dată ce avea să se întâmple. Dar nu avea timp să facă nimic.

Popa scoase de sub sutană mâna dreaptă în care ţinea un obiect mare şi negru. Întinse braţul şi ochi. Timp de o fracţiune de secundă, Malko zări-o gaură neagră într-un obiect ce semăna cu ţeava de eşapament a unei motociclete. După aceea, auzi două pocnete uşoare. Arma abia se mişcase. Malko simţi două lovituri în piept, urmate de o durere cumplită.

Deschise gura ca să poată respira mai bine, zicându-şi în sinea lui că nu mai are scăpare. Avu senzaţia că dalele de piatră i se muiau sub tălpi. O lumină orbitoare îi apăru în ochi, urmată de un imens văl negru. Înainte să-l învăluie complet întunericul, avu răgazul să-l zărească pe falsul preot sărind peste balustrada din piatră şi făcându-se nevăzut.

Capitolul XVII

Era o senzaţie ciudată să se pomenească înfăşurat ca un cocon şi totodată să-i fie cald. Malko încercă să distingă contururile unei pete verzi care se afla în orizontul lui vizual. Puţin câte puţin, vederea i se mai obişnui şi distinse un perete verde, apoi auzi o voce zicând ceva într-o limbă asemănătoare cu ebraica. Vru să se ridice, dar îşi înăbuşi un ţipăt de durere. Îl durea tot pieptul.

— *Don't move, don't move,* îi zise o voce de femeie.

O infirmieră oacheşă se aplecă deasupra lui. Îşi dădu seama că avea o perfuzie în braţul stâng şi că zăcea pe un pat numai în slip. Când lăsă privirea în jos, zări o placă mare şi neagră acoperind toată partea stângă a pieptului. Dar nu avea nici o gaură. Ultimele imagini dinainte să-şi piardă cunoştinţa îi reveniră în întregime în minte. Îl văzuse bine pe popă trăgând în el şi simţise loviturile celor două gloanţe în piept.

Uşa camerei se deschise brusc, iar în cadrul ei apăru David Cohen, cu părul lui grizonat, cu cămaşa descheiată la piept, ca de obicei, prin care se vedea plăcuţa din aur masiv. Se duse direct la infirmieră şi îi puse întrebări în ebraică. Malko o văzu că ia un obiect negru de pe masă şi îşi dădu seama că este portofelul lui. Ea îl deschise şi îi arătă lui Cohen ceva ce Malko nu reuşi să vadă. Israelianul se apropie de pat clătinând din cap.

— Aţi avut noroc. Tocmai am fost anunţat. Dacă nu aveaţi portofelul, acum eraţi un om mort! Priviţi!

Îi arătă lui Malko portofelul găurit în două locuri. Îl deschise şi văzu că cele două gloanţe se turtiseră şi se opriseră în cărţile de credit şi în acte. David Cohen le smulse şi le puse în palmă.

— Sunt de calibru mic. Şi viteza de pornire, la fel. A fost un tir grupat, iar trăgătorul foarte bun. Fără această pavăză, acum zăceaţi cu două gloanţe în inimă. Cred că sunteţi cam sonat…

— Puţin, zise Malko.

În timp ce se pregătea să-i pună şi alte întrebări, David Cohen se aşeză pe pat la picioarele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era rece şi nemiloasă. Ochii cenuşii îl cercetau pe Malko. Ceea ce i se întâmplase nu îl impresiona.

— Am avut o întâlnire, spuse Malko. Dar în locul persoanei pe care o aşteptam, am găsit un popă care a tras în mine şi a apoi a fugit. Acum mă crede mort. Unde suntem?

— La *Hadassah Hospital,* pe muntele Scopus.

— Cunoaşte multă lume starea mea?

David Cohen o întrebă pe infirmieră, apoi îi răspunse:

— Nu, eraţi inconştient când aţi fost adus. De ce?

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, îi ceru Malko.

David Cohen o expedie pe infirmieră cu o privire. Îndată ce rămaseră singuri, el întrebă:

— Descrieţi-l pe asasin!

— Nu a fost Abu Djihad, zise Malko, dar nici arab.

Îl descrise destul de vag pe bărbatul care trăsese în el. Nu voia ca Shin Beth să-şi bage nasul în treburile părintelui Anton. Era mai bine să spele rufele în familie.

— Aş dori să vă cer un serviciu, zise el. Sunt sigur că această tentativă de omor are legătură cu povestea noastră. Au vrut să mă elimine ca să facă ceva pentru care s-au pregătit. Dacă eu aş face dezvăluiri, tot procesul ar fi blocat. Dacă mă vor crede mort, poate se va întâmpla ceva. S-ar putea să faceţi în aşa fel încât să se afle că am murit?

David Cohen îl asculta cu atenţie.

— În afara persoanelor care v-au îngrijit, nimeni nu ştie că a avut loc un atentat. Cei care v-au găsit au crezut că aţi avut un atac de cord.

— Foarte bine, zise Malko, *Jerusalem Post* poate să relateze despre moartea unui turist, dându-mi numele.

— Să văd, zise israelianul, nu pot să fac nimic de capul meu.

Ieşi din cameră. Malko se întrebă dacă Zwi Halpern dăduse ordinul să fie eliminat, din cauza incidentului din clădirea IBM. Aceasta însemna mai multe lucruri. Mai întâi, că voia linişte pentru o perioadă scurtă de timp. Malko ar fi fost înlocuit.

După aceea, se gândea că Malko lucrează independent de Shin Beth. Altminteri, nu ar fi avut de ce să-l omoare. Şi, în fine, că operaţia în curs este de o importanţă majoră. Un serviciu important nu elimină un agent fără să aibă un motiv foarte bine întemeiat. Şi mai ales, fără ordinele primite de la Centrala lui.

Uşa se deschise şi din nou apăru David Cohen, la fel de netransparent.

— Nu au fost prea încântaţi, însă au acceptat. Totuşi acordul

precedent nu a suferit modificări. Bineînţeles, cheltuielile acestei operaţiuni vor fi suportate de centrala dumneavoastră. Va trebui să cumpăraţi un coşciug.

— Şi el poate folosi la ceva, zise Malko. Pot să mă ridic?

Cohen o întrebă pe infirmieră şi răspunse:

— Da, îndată ce vă va bandaja. Veţi fi condus într-un loc unde veţi rămâne până la sfârşitul săptămânii. Lucrurile dumneavoastră vor fi duse acolo.

Malko se gândi subit la gorilele care îl mai aşteptau încă la Mormântul Sfânt...

— „Doicile" mele... începu el.

— Aşteaptă jos, îi tăie vorba David Cohen. Au mers în urma salvării.

Chris şi Milton crescură în ochii lui Malko. Se ridică în şezut pentru ca infirmiera să-i poată bandaja pieptul. Chiar şi cea mai mică mişcare era extrem de dureroasă. În sfârşit, reuşi să-l îmbrace.

Însoţit de David Cohen, străbătu coridoarele, se sui într-un lift pentru bolnavi şi se trezi nas în nas cu Chris şi Milton. Îşi strânseră mâinile în tăcere.

— Veniţi, zise David Cohen, să nu rămânem aici.

Îl urmară cu toţii în curtea spitalului. Malko se urcă în maşina lui, în timp ce gorilele veneau în urmă cu Granada. Traversară tot Ierusalimul şi se opriră în faţa unei case cu trei etaje de pe bulevardul Jabotinski, în cartierul elegant al evreilor. David Cohen se opri la al doilea etaj şi deschise. Era un apartament modern, frumuşel, dar impersonal. Îi întinse cheia lui Malko.

— Aici sunteţi acasă. Rămâneţi până la Sabat. Veţi primi imediat şi lucrurile. Vă sun mâine dimineaţă. Încercăm să-l găsim pe cel care v-a împuşcat.

Malko îl lăsă să plece. Îndată ce maşina dispăru, Malko întinse mâna spre Chris.

— Dă-mi cheile maşinii, am ceva de rezolvat.

— Nu este prudent, obiectă Chris.

Malko li zâmbi.

— Ba da, nu am de ce să mă tem, căci sunt un om mort.

*

* *

Malko sună îndelung şi se dădu la o parte ca să nu fie văzut imediat ce se deschidea uşa. Înainte de a obţine vreun rezultat, fu nevoit să sune de două ori. În sfârşit, uşa se deschise şi în

cadrul ei apăru larva.

Aceasta rămase paralizată câteva secunde de stupoare. Apoi, cu un guiţat de disperare, încercă să o ia la sănătoasa. Dar Malko îl opri, îl apucă de guler, îl împinse înăuntru şi închise uşa în urma lor.

— Du-mă la părintele Anton, îi porunci el.

Larva căzu în genunchi pe pavaj şi începu să se roage de el în diferite limbi. Era imaginea pură a mizeriei umane... Nu-şi termină bine tânguielile, că la baza scărilor apăru silueta înaltă a părintelui Anton. Veni lângă Malko cu sprâncenele ridicare a mirare şi cu trabucul în mâna dreaptă.

— Ce se întâmplă? Ce căutaţi aici?

— Am venit la întâlnirea cu dumneavoastră, zise Malko.

Preotul se miră.

Larva slobozi un ţipăt ascuţit. Malko povesti ce s-a întâmplat, iar popa asculta, apoi clătină din cap de mai multe ori şi se uită la larvă cu un amestec de milă şi de dezgust. Îl întrebă ceva în ruseşte, dar larva nu răspunse.

Apoi, clătinând din cap decepţionat, strivi trabucul pe fruntea larvei care urlă.

— Aşteptaţi-mă în birou, îi spuse el lui Malko. O să vorbească el.

Îl forţă să se ridice şi îl târî cu toată puterea spre pivniţă.

*

* *

— Mujicule, o să spui tot ce ştii!

Larva slobozi un ţipăt slab. Ce-i drept, vorbeşti mai greu când capul tău e strâns într-o menghină. Atelierul congregaţiei se găsea într-o pivniţă boltită, cu pereţii groşi de un metru, iar urletele larvei nu se auzeau prea departe. Mirat, părintele Anton mai învârti mânerul menghinei. Urletele larvei deveniră insuportabile. Cu gura larg deschisă, cu ochii ieşiţi din orbite, cu urechile strivite, începuse să vomite un lichid verzui. Popa înţelese imediat că putea să-l omoare... Mai slăbi puţin strânsoarea şi se duse să răsucească vătraiul pe care îl pusese să se încingă în sobă. El era un om simplu, care nu cunoştea metodele sofisticate de tortură.

În timp ce vătraiul se înroşea în foc, popa descheie pantalonii şi izmenele larvei şi le trase în vine, descoperind pielea străvezie.

După asta, fără să pună vreo întrebare, luă vătraiul şi începu să-l răsucească între picioarele larvei. Aceasta trase un chiot atât

de inuman, încât popa se dădu înapoi de parcă fusese trăsnit.

Reluă apoi asaltul, de data asta mai ferm, apăsând vătraiul încins pe testicule. O putoare oribilă învălui pivniţa. Era prea mult pentru biata larvă. Brusc, se desprinse din menghină, lăsând lipită de ea o bucată din urechea dreaptă. Cu faţa plină de sânge, încovoiat de durere, apărându-şi sexul cu mâinile, începu să se învârtească precum un titirez care a luat-o razna.

Părintele Anton îl prinse din zbor şi îl ţintui de zid cu vătraiul încă înroşit. Îl imobilizase de gât.

— O să-ţi ard fiecare părticică din corpul tău împuţit, dacă nu îmi spui adevărul, zise el cu o voce tunătoare. Dumnezeu mă va ierta. Vorbeşte!

Apăsă şi mai tare vătraiul. Larva nu mai ştia pentru ce parte dureroasă a corpului să se vaite. Vătraiul îi tăia gâtul. Cu cuvinte horcăite, începu să răspundă întrebărilor. Era terminat. Părintele Anton conducea interogatoriul cu uşurinţa unui inchizitor. La sfârşit, dădu drumul victimei, lăsându-i o dungă lată roşie pe gât. Larva se prăbuşi la pământ, iar popa aruncă vătraiul.

— Rămâi aici, mă duc să trimit pe cineva cu o alifie.

Oricum, nu era un om afurisit.

*

* *

Malko înălţă capul. Părintele Anton ocoli biroul şi se aşeză.

— A mărturisit, zise el. Sunt ceilalţi.

Malko avu bunul-simţ să nu-l întrebe cum reuşise să scoată informaţia de la larvă. Părintele Anton aprinse cu grijă un trabuc enorm şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— E vina mea, spuse el. Numai şi numai vina mea!

Malko îl privi surprins.

— Cum adică?

Preotul agită trabucul prin aer.

— Din cauza ăstuia l-am trimis pe Pierre la ceilalţi. Voiam trabucuri cubaneze. Credeam că mă pot baza pe el. Numai că ei l-au corupt… Cel care a vrut să vă omoare, Ladislau Kharkov, este ofiţer KGB. I-a promis porcului de Pierre că îi dă zece mii de lire israeliene dacă vă aduce la locul întâlnirii. I-a spus că nu e nici un pericol, că nu va afla nimeni niciodată…

— Ce veţi face acum? întrebă Malko.

Ochii părintelui scânteiară.

— Dacă aş putea, l-aş răstigni şi l-aş lăsa să se usuce la soare. Dar nu voi face decât să-l închid un an de zile în pivniţa asta din

care nu va avea dreptul să iasă. Dacă într-un an de zile se va pocăi, îl voi lăsa să vină numai până la parter. Oricum, merită să moară de două ori.

Malko îl asculta distrat. Pentru el, un lucru era esenţial: KGB-ul mai încercase o dată să-l lichideze. Cunoştea prea bine metoda de funcţionare a serviciului rus, ca să-şi dea seama că ordinul pentru o operaţiune de o asemenea amploare nu putea veni decât din Centrala din strada Derjinski de la Moscova. Aceasta implica un lucru şi anume, că Ruth Hanevim avea legături directe cu ruşii.

Aşa cum bănuise Malko, KGB-ul desfăşura o operaţiune vitală pentru el. Trebuia cu orice preţ să mai câştige timp. În acest context, comportamentul ruşilor devenea mai puţin bizar. Dovediseră şi în trecut că, atunci când se găseau în împrejurări neplanificate de ei, intrau în panică şi luau deseori măsuri pripite şi periculoase... Malko se ridică şi îi întinse mâna părintelui Anton.

— Mulţumesc, zise el. Cred că, pentru moment, nu putem face mai mult.

Părintele îl conduse până la uşă.

— Dumnezeu să vă aibă în paza Lui, zise el cu voce metalică şi să vă ajute să luptaţi în continuare. Dacă aţi fi fost secerat de gloanţele acestui ticălos, aş fi făcut o slujbă pentru mântuirea sufletului dumneavoastră ca să ajungă mai repede la cer.

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Bine că am o garanţie pentru data viitoare.

Părintele Anton nu sesiză ironia şi închise uşa în urma lui. Trebuia să se ocupe în continuare de larva lui. Cine ştie dacă trădătorul nu mai molipsise şi pe alţi membri ai congregaţiei. Un mic interogatoriu suplimentar nu-i va face rău. Oricum, trebuia să-şi ispăşească pedeapsa...

*

* *

Telefonul din apartament sună, iar Malko răspunse:

— Am noutăţi, se auzi vocea nervoasă a şefului Centralei CIA.

Malko îşi ţinu răsuflarea. Îl durea încă tot corpul, dar apa de toaletă Jacques Bogart dată din belşug îi redase vigoarea.

— Ce anume?

— Ruşii se pregătesc să lanseze un satelit de observaţie pe o orbită absolut specială. Trece pe deasupra Israelului la fiecare două ore. Or, noi nu ne aflăm într-o perioadă de criză.

Malko avu senzaţia că îi ia o piatră de pe inimă.
— Acum ştiu de ce au vrut să mă omoare, zise el.

Capitolul XVIII

Peter Youngblood îl studia pe Malko din cap până-n picioare zâmbind.

— Pentru un mort, arătaţi foarte bine.

Şeful Centralei CIA era în şortul lui alb de polo. În apartamentul spaţios, un gen de *penthouse* cu vedere în piaţa Hamedina, se simţea miros de aer închis. Malko îl urmă pe terasa care dădea spre rotonda cam neîngrijită, de aproximativ trei sute de metri în diametru, împânzită de superba floare a arhitecturii arabe, adică de obişnuitele cuburi... Mai lipseau doar nişte capre în mijloc şi peisajul ar fi fost complet. Americanul îl servi ceremonios cu un pahar de porto pe Malko şi îl ridică pe al său:

— Pentru succesul nostru!

Jerusalem Post era etalat pe măsuţa joasă şi un mic articol era încercuit cu creionul roşu: un turist străin, domnul Malko Linge, a avut un accident cardiac în timp ce vizita oraşul. Transportat la *Hadassah Hospital,* nu a mai putut fi salvat.

Malko luă pagina respectivă, decupă articolul şi îl puse în buzunar.

— O voi atârna în biblioteca din castelul meu.

Peter Youngblood scoase mai multe fotografii dintr-un plic galben şi le înşiră pe masă.

— Recunoaşteţi pe cineva de aici?

Malko le examină cu atenţie pe fiecare în parte. Erau documente mărite, sosite prin telex. Puse degetul pe cel din mijloc.

— Ăsta. Sunt aproape sigur.

Peter Youngblood scoase un zgomot ciudat.

— Ladislau Kharkov. Oficial, este contabil la Congregaţia ortodoxă. Face parte din Directoratul general nr. 2. Nu am ştiut că lucrează şi pentru Directoratul al cincilea... Bine, bine...

Americanul părea atât de încântat, încât Malko îl întrebă surprins:

— Ce vedeţi bine în faptul că un ofiţer din KGB a încercat să mă lichideze?

— Asta confirmă o altă informaţie primită de la Centrala noastră din Cipru, zise americanul. Ieri, a avut loc o întâlnire a

Rezidentului lor, Boris Saharov, cu un palestinian, Khalil Hekal, care deţine un paşaport iordanian. Cel puţin, îl cunoaştem sub acest nume. Face legătura între Beirut şi Cipru. Dar în loc să plece la Beirut, el şi-a rezervat un loc la cursa din seara asta pentru Amman…

— De data asta, cred că i-am prins, zise Malko.

Era ultima piesă din jocul de puzzle. Ruşii au lansat un satelit extraordinar care să culeagă probabil un ultim „buchet” de informaţii de la agentul lor care era pe punctul de a fi descoperit. Ca să nu aibă nici o neplăcere, se hotărâseră să-l elimine pe Malko, bănuit că le-ar putea împiedica operaţiunea.

— Am putea colabora cu serviciile iordaniene? întrebă el.

— Cred că da, zise Peter Youngblood. M-am întâlnit de curând cu omologul meu din Amman.

— Trebuie să-l supraveghem pe acest mesager, zise Malko. M-ar mira să treacă el graniţa în Israel. Dacă teoria mea este corectă, acesta va înmâna un obiect cuiva care îl va aduce. Trebuie să aflăm cine este acea persoană. Cum podul Allenby este punctul de frontieră cel mai uşor de trecut, s-ar putea să fie un palestinian din Cisiordania…

Peter Youngblood îşi nota totul rapid şi cu un scris mărunt. Malko se ridică.

— Eu plec. Ar trebui să le sugeraţi, israelienilor să construiască o autostradă între Tel Aviv şi Ierusalim care să nu aibă curbe.

Urcându-se în maşină, Malko ridică fără să vrea privirea către cer. Undeva, la trei sute de kilometri deasupra lui, un alt satelit sovietic se învârtea pe orbită, liniştit şi neobservat.

*

* *

Un fulger de surpriză străbătu ochii cenuşii ai lui David Cohen.

— Sunteţi sigur de această informaţie? întrebă el sorbindu-i cuvintele lui Malko.

— Sunt absolut sigur! confirmă el. Cred că totul va fi pus la punct înainte de Sabat. Bineînţeles, cu colaborarea dumneavoastră. Cu condiţia ca agenţii dumneavoastră să-mi urmeze orbeşte instrucţiunile. Cel mai mic exces de zel poate să distrugă totul.

Avu impresia că israelianul o să-şi înghită ţigara. Apoi, David Cohen îl întrebă cu un grăunte de ironie:

— Şi care sunt „instrucţiunile” dumneavoastră?

— Să mă ajutaţi să-l reperez pe curier când iese de pe podul

Allenby. Şi, fireşte, să-l lăsaţi să intre în Israel.

— Ce introduce în ţară?

— Încă nu ştiu precis, dar are o importanţă majoră pentru operaţiunea lor. Îndată ce îi voi afla numele, vă voi anunţa.

— Foarte bine, zise israelianul. Nu e nici o problemă.

— Ba da, ar putea să pună una, zise Malko. Pentru că nu este imposibil ca acest „curier" să se întâlnească cu Abu Djihad... În acest caz, nu trebuie să încercaţi să-l arestaţi, căci îşi va lua imediat tălpăşiţa.

Toate bune şi frumoase, dar până aici.

Israelianul se încordă când auzi numele lui Abu Djihad. Pronunţă cuvintele rar:

— L-am vânat pe omul ăsta prin toată Europa. Din cauza lui, numeroşi agenţi ai noştri au putrezit luni de-a rândul în puşcărie. Am suferit o înfrângere publică umilitoare. Iar acum ne cereţi să-l lăsăm în pace, când este ca şi prins?...

Malko îşi pironi privirea aurie în ochii israelianului.

— Domnule Cohen, dacă îl arestaţi pe Abu Djihad, veţi suferi o înfrângere şi mai umilitoare.

*

* *

Telefonul sună în micul apartament. Chris Jones ridică receptorul şi i-l pasă lui Malko.

— Este domnul Youngblood.

— Da, zise Malko.

Vocea şefului centralei vibra de emoţie.

— Îl cheamă Hussein El Koutab. Este student şi locuieşte în Amman, dar e originar din Hebron, unde se găseşte toată familia. Vine mâine dimineaţă pe podul Allenby. Alaltăieri a luat masa împreună cu celălalt.

— Bravo, zise Malko. Voi face tot ce trebuie.

Peste valea Iordanului, domnea o căldură sufocantă. Soarele era la zenit şi nu se simţea nici o adiere de vânt. Ceaţa formată de căldură deforma contururile colinelor ce se vedeau la orizont. Malko se uită pentru a suta oară la drumul drept care era închis la patru kilometri de podul Allenby, invizibil din locul unde se găsea. Doi soldaţi israelieni în ţinută de luptă păzeau trecerea, instalaţi într-o gheretă din lemn. Îl invidiau pe Malko care stătea la răcoare în maşina lui cu aer condiţionat. Aceasta avea pe genunchi fotografia lui Hussein El Koutab pe care o primise de la Shin Beth. Palestinianul apărea în fişe ca simpatizant al OEP.

Sosise de la Amman cu autobuzul şi ajunsese de vreo oră la podul Allenby, dar formalităţile de trecere nu se mai terminau. Israelienii îl puricau cu foarte mare atenţie pe fiecare arab în parte...

Deodată, una dintre santinelele israeliene ridică receptorul telefonului de campanie. După ce vorbi cu cineva câteva clipe, îşi părăsi postul şi se îndreptă spre Granada.

— The bus is coming. The man has a yellow shirt and a black jacket[32].

Malko dădu în spate maşina ca să nu fie observat din stradă. După cinci minute, pe drum apăru o pată albastră. Era autobuzul. Trecu fără să oprească prin faţa postului de control şi se angajă pe autostrada ce ducea la Ierihon. Malko porni imediat în spatele lui.

Chris şi Milton nu scoaseră un cuvinţel, privind peisajul deşertic. Încă nu îşi dăduseră seama că se aflau sub nivelul mării. Opriră în piaţa mare din Ierihon, în urma altor autobuze.

Unii călători coborau, alţii rămâneau. Malko observă imediat cămaşa galbenă, mustaţa pleoştită, nasul în vânt şi o chelie prematură. Palestinianul se îndrepta spre alt autobuz care aştepta în staţie. Într-o parte, scria cu litere de-a şchioapă: HEBRON. Era una dintre cele patru cetăţi sfinte din Israel, străveche de cinci mii de ani, locul mormântului lui Abraham şi al patriarhilor Iacob şi Isaac. Se urcă în autobuz şi îşi găsi un loc.

După douăzeci de minute, anticul autobuz albastru porni într-un nor de fum. Malko aşteptă să se îndepărteze ca să plece în urma lui. Nu risca nimic, pentru că, până la Hebron, nu mai avea nici o oprire.

*

* *

Malko coborî din Granada. Primii călători se dăduseră deja jos în micuţa piaţă, în faţa zidurilor înalte ale impresionantei moschei Ibrahim. De fapt, aceasta era partea sudică a mormântului lui Abraham, aşezarea evreiască cea mai sfântă după Zidul Plângerii.

Amestecat în mulţimea de turişti, Hussein El Koutab se îndreptă liniştit spre scările moscheii şi trecu de bariera păzită de soldaţii israelieni. Cu multă vreme în urmă, evreii nu aveau voie să treacă de cea de-a şaptea treaptă.

---

[32] Soseşte autobuzul. Bărbatul are cămaşă galbenă şi haină neagră (n.a.).

Malko îl urmări la o distanţă apreciabilă, luând în trecere *kippa* din carton, obligatorie pentru cei care nu erau musulmani. Din dreapta scărilor se auzea un cântec bisericesc. Cântau nişte rabini, protejaţi de privirile a doi soldaţi şi de un grilaj din lemn. Imensele monumente funerare ale Profeţilor se înălţau în sala împodobită din belşug cu versete din Coran, exact vizavi de locul de rugăciune al musulmanilor.

Comunităţile religioase erau despărţite între ele de un spaţiu de douăzeci de metri. Malko îl urmări cu privirea pe Hussein El Koutab. Arabul îşi scoase pantofii şi începu să se roage pe un covor mare, alături de ceilalţi credincioşi. Malko se apropie de grilajul care proteja mormântul lui Abraham şi îl supraveghea pe palestinian. Se uită în jurul lui. Trei imani vegheau cu sfinţenie asupra acestor locaşuri, ca şi un soldat de rând israelian care nu avea faţă de agent.

În schimb, turiştii rădeau tot ce semăna a amintire biblică fără să-şi facă griji de ceea ce se întâmpla. Pentru ei un arab e tot arab. Doi arabi bătrâni se rugau lângă Hussein. Şi ei păreau nevinovaţi. Nu îi adresaseră nici un cuvânt. Malko începu să viziteze celelalte morminte. Stofa verde brodată cu fir auriu care acoperea mormintele abia se putea distinge de după barele din lemn cu care erau înconjurate.

În moschee mai intră un arab, îşi scoase pantofii şi îngenunche lângă Hussein. Inima lui Malko începu să bată mai puternic şi el se grăbi să se ascundă după mormântul lui Abraham. Bărbatul care începuse să se roage era Abu Djihad, ucigaşul palestinian numărul unu. După împuşcăturile din oraşul vechi, trăsăturile acestuia rămăseseră întipărite adânc în mintea lui Malko.

Cei doi nu vorbiră. Se rugau unul lângă altul. Făceau pe rând şi mătănii, ca nişte buni musulmani. Dacă Malko nu i-ar fi observat cu atenţie, nu ar fi reuşit să zărească atingerea mâinilor lor ca din întâmplare, în clipa în care se prosternau amândoi spre Mecca. Timp de o fracţiune de secundă, văzu o bucată de hârtie şi ştiu pe dată că avea dreptate. După aceea, cei doi schimbară câteva cuvinte.

Malko se îndreptă imediat spre ieşire. Nu trebuia să fie văzut de Abu Djihad, iar Hussein El Koutab nu îl interesa deloc, îşi îndeplinise misiunea. Acum conta mai mult Abu Djihad. După ce coborî scările, Malko aruncă *kippa* în cutia din carton, în clipa în care pleca, un soldat israelian îi făcu semn şi îi întinse telefonul de campanie.

— Este pentru dumneavoastră, zise el în engleză.

Stupefiat, Malko recunoscu vocea lui David Cohen.

— L-am reperat, zise israelianul.

— Şi eu. Puteţi să-l urmăriţi, aşa cum ne-am înţeles? Dar fără să faceţi nimic altceva.

— Da, răspunse israelianul.

— Foarte bine, zise Malko. Eu mă întorc la Ierusalim.

Cercul se închidea.

Malko încerca în zadar să citească *Time Magazine,* în vreme ce Chris şi Milton dezlegau cuvinte încrucişate sorbind whisky J&B. Ziua era pe sfârşite, iar el nu primise nici o veste de la David Cohen. Din clipa în care cei din Shin Beth preluaseră urmărirea lui Abu Djihad, el nu mai avea nici o putere. Grijile îl împiedicau să se concentreze. Israelienii erau capabili să-l înlocuiască în ultima clipă.

În sfârşit, telefonul sună. Malko nu aşteptă să înceteze nici primul apel. Singura persoană care putea să-l sune era David Cohen.

— L-am pierdut pe Abu Djihad, îl anunţă israelianul cu încordare în glas. Ne-a scăpat printre degete la Ierusalim.

— *Shit!* făcu Malko.

Se lăsă linişte la celălalt capăt al firului, apoi israelianul zise cu o voce mai puţin tensionată:

— Avem noutăţi în legătură cu Ruth. S-a scuzat la şcoală că nu poate veni la ore în după-amiaza asta.

Un val de bucurie îl cuprinse imediat pe Malko. Ca savantul care a descoperit cu ajutorul telescopului său steaua pe care o căutase până atunci cu ajutorul calculelor pe hârtie.

— În cazul acesta, ar trebui să ne întâlnim, zise Malko. Să vină şi tehnicianul de la telecomunicaţii.

— Voi fi acolo peste două ore, zise David Cohen.

Devenise mai amabil. Începuse să fie mai uman. Malko închise. Chris se uita fix la el încruntat.

— Profet, din patru litere.

— Ilie, răspunse Malko.

În ţara asta, chiar şi cuvintele încrucişate erau inspirate din Biblie. Până la bătălia finală mai rămăseseră doar câteva ore.

Capitolul XIX

Ruth Hanevim îşi netezi cu grijă şaitelul, îşi aşeză peruca brunetă şi îşi ascunse ochii de smarald în spatele ochelarilor de soare cu ramă pătrată. După aceea, verifică sacoşa din plastic moale să vadă dacă nu a uitat nimic. Micul pistol automat negru era pus deasupra. Când îl vedea, i se făcea frică.

Inima îi bătea cu putere, ca de fiecare dată când se întâlnea cu amantul ei. Simţea deja membrul acestuia lovindu-i pântecele. Gândul acesta o făcea să i se înmoaie picioarele.

Astăzi, simţea ceva în plus. Era sfârşitul unui coşmar. Un vis urât pe care îl îndurase, pe de o parte, ca să-i placă bărbatului de care era îndrăgostită, iar pe de alta, pentru convingerile ei religioase. Dar îi era teamă. În ultima vreme, fusese înconjurată de evenimente bizare şi violente. Se întreba uneori dacă era corect să acţioneze în modul în care o făcea...

El îi promisese că vor petrece un sfârşit de săptămână plin de pasiune la Eilath. Trebuia să controleze nişte manevre în Sinai, iar ea se ducea să viziteze o comunitate religioasă. Timp de două zile vor dormi într-un cort, iar ea va sta cuibărită lângă trupul puternic al amantului său. Ar fi fost o schimbare faţă de întâlnirile amoroase din încăperile nemobilate.

Se urcă la volanul maşinii Subaru, se privi în oglinda retrovizoare şi îşi deschise un nasture de la bluză ca să se vadă puţin din sutienul negru. Putea să dea peste un baraj pe drumul dintre Ierusalim şi Tel Aviv.

Cu sacoşa pe podeaua maşinii, ea demară sub privirile unei agente de circulaţie, înaltă cât o prăjină şi urâtă ca cele şapte păcate capitale. Jaffa Road era la fel de aglomerată ca întotdeauna. Ruth avea emoţii. În sfârşit, intră pe autostrada în pantă. După obiceiul din partea locului, grupuri de soldaţi făceau autostopul lângă benzinăria SOL, la ieşirea din Ierusalim.

Astăzi nu putea să ia pe nimeni, fiindcă Ruth Hanevim rula cu viteză, depăşind taxiurile şi camioanele. Numai după ce parcursese câţiva kilometri, îşi dădu seama că o urmărea o maşină cu un singur om la bord. Avea ochelari de soare, de aceea nu putea să-i distingă faţa. Inima începu să-i bată cu putere, apoi încercă să gândească limpede. Ea nu cunoştea deloc

planul. Poate că i-au asigurat o protecţie suplimentară. Zwi era un om foarte organizat.

Acum drumul era drept, fără viraje. Ajunsese chiar în locul unde, acum treizeci de ani, fusese decimată coloana de blindate care trebuia să aprovizioneze Ierusalimul asediat de arabi. Rămăşiţele blindatelor din care fusese compusă coloana zăceau şi acum pe marginea drumului. Absorbită de această imagine, Ruth Hanevim nu văzu maşina albă care ajunse în dreptul ei. Merseră astfel câteva secunde, apoi, cu un claxon, celălalt vehicul o depăşi şi trase pe dreapta, obligând-o să frâneze ca să nu se ciocnească. Ruth învârti de volan cu toată puterea, iar roţile ieşiră de pe şosea. Cealaltă maşină continua să-i aţină calea.

Văduva rabinului fu nevoită să se oprească pe marginea drumului, pentru că cealaltă maşină se pusese de-a curmezişul în faţa ei şi o împiedica să plece mai departe. Deodată, i se făcu o frică teribilă. Nu putea fi decât Shin Beth.

Atunci îşi dădu seama că înăuntru se afla un singur om. Iar Shin Beth circula cu mai mulţi oameni. Pe autostradă traficul se desfăşura normal. Portiera celeilalte maşini se deschise şi un bărbat coborî din ea. Din cauza soarelui care îi venea în faţă, Ruth nu îl recunoscu imediat. Ocoli maşina şi veni în dreptul portierei ei. Numai atunci când îşi scoase ochelarii, ea văzu ochii din aur topit care o tulburaseră atât de mult în trecut.

Surpriza aproape că îi tăie răsuflarea. Era bărbatul a cărui moarte fusese anunţată de toate ziarele. Era spionul american, cel care îl urmărea cu atâta înverşunare pe amantul ei. El înainta spre ea ca o fantomă, cu un surâs în colţul gurii. Nu mai înţelegea nimic, nici nu avu timp să înţeleagă ceva. Tot ce ştia era că nu este o fantomă.

O furie oarbă îi alungă teama şi stupefacţia. Acest bărbat constituia singurul obstacol care o despărţea de minunatul weekend la care visase de atâta timp.

Cu un efort supraomenesc, ea reuşi să pară surprinsă. Îşi scoase ochelarii de soare, fiind conştientă de puterea ochilor ei verzi care te făceau să uiţi de kilogramele în plus. Cu mâna stângă învârti de manetă ca să lase geamul în jos, iar cu dreapta, deschise pe pipăite fermoarul sacoşei. Bâjbâi după pistol şi îl găsi, simţind o uşurare imensă ca şi cum ar fi făcut o injecţie cu o substanţă euforizantă. Ştia că are un glonţ pe ţeavă. Blondul era acum la doi metri. Cu un gest cât se poate de firesc, ea trecu

arma în mâna stângă şi o lipi de marginea portierei astfel încât să nu se vadă. De la această distanţă, nu putea să rateze; iar vacarmul maşinilor ar fi acoperit zgomotul împuşcăturii.

Strângând bine mânerul, ea se strădui să zâmbească. Inima îi bătea cu putere şi era udă de transpiraţie. Nu ucisese încă pe nimeni până acum. Bărbatul era la un metru de ea. Ruth Hanevim scoase capul pe geam şi strigă:

— Am crezut că aţi murit!

Ar fi vrut ca vorbele ei să fie vesele, dar semănaseră mai degrabă cu un croncănit.

— Nu, Ruth, n-am murit, zise blondul.

Ea număra în minte: douăzeci de centimetri, zece, cinci. Toată puterea parcă i se concentrase în degete. Nu trebuia să-i scape. Ea întâlni privirea aurie şi îşi zise că el văzuse moartea în ochii ei ca două smaralde reci.

Cu o singură mişcare, ea întinse braţul şi apăsă pe trăgaci. Ţeava se găsea la o jumătate de metru de capul blondului.

*

* *

Totul se confundase cu o singură împuşcătură. Ruth apăsa atât de tare pe trăgaci, încât trase de trei ori fără să-şi dea seama. În acelaşi moment, simţi o lovitură puternică în ceafă şi tot corpul păru că i se lipeşte de scaun. Simţi cum Subaru o ia din loc, de parcă ar fi fost însufleţit, iar silueta din stânga ei dispăru ca purtată de o bandă rulantă... Cursa maşinii ei se termină lovind-o într-o parte pe aceea care o urmărise. Năucită, Ruth Hanevim se uită în jurul ei, încercând să înţeleagă ce i s-a întâmplat.

Blondul nu se mişcase din loc. Era tot acolo. În schimb, văzu o maşină mai solidă în spatele ei pe care nu o auzise venind fiindcă se concentrase asupra tentativei ei de omor. Doi bărbaţi, nişte namile, tocmai coborau din ea.

Cu un urlet sălbatic, smulse sacoşa, deschise portiera şi se năpusti afară cu pistolul automat în mână, îndreptându-se spre colina acoperită cu pini.

Blondul porni în urmărirea ei. Ea îl auzi strigând-o pe nume. Se întoarse fără să se oprească din alergat, trase o singură dată la întâmplare, parcurse vreo sută de metri şi se opri gâfâind, sprijinindu-se de carcasa unei foste automitraliere. Avea impresia că inima avea să-i spargă pieptul. Cu gura deschisă, îl văzu pe blond ocolind vehiculul. În mână ţinea un pistol. Avea lacrimi în

ochi. Aşteptă să vină mai aproape, ridică mâna cu pistolul, închise ochii şi apăsă pe trăgaci. Cele patru împuşcături izbucniră în zgomotul circulaţiei.

Ruth Hanevim deschise ochii. Blondul era tot acolo, în faţa ei. Pur şi simplu, trase în portiera blindată a automitralierei care oprise gloanţele. El întinse mâna.

— Ruth, dă-mi pistolul.

Nebună de furie, ea i-l aruncă în cap, dar blondul se feri la timp. Atunci văzu că el se uită la sacoşa pe care o strângea lângă coapsă şi un fior rece îi străbătu şira spinării. O luă iarăşi la goană spre colina înverzită, având un singur gând: să scape de el.

El o ajunse şi se rostogoliră amândoi pe covorul de ace de pin. Peruca îi zbură, iar ea ţipa şi îl implora. Malko îi simţi trupul cald şi moale. Ea îi expedie un genunchi între picioare, dar nu îl nimeri.

— Ruth, zise Malko, linişteşte-te, tot nu o să-mi scapi.

Fără să mai spună nimic, ea îşi înfipse ghearele la câţiva milimetri de ochiul lui drept. De durere, el mârâi furios şi, după câteva secunde de luptă, reuşi să-i prindă mâinile la spate.

Gâfâiau amândoi, culcaţi pe panta abruptă. Şoferul unui camion care trecea pe acolo îi claxonă, crezând că sunt doi îndrăgostiţi care se hârjonesc. Ochii lui Ruth îl fulgerau. Îl scuipă în faţă şi se chinui să se ridice. Sacoşa se rostogoli pe acele de pin.

Deodată, Malko simţi cum se lasă moale, cum îşi depărtează coapsele şi îşi suge abdomenul. Începu să-şi legene uşor bazinul şi murmură încetişor:

— Lăsaţi-mă, vă rog. Puteţi să faceţi ce vreţi cu mine.

Ce naiv îl credea! Malko nu reacţionă în nici un fel. Ochii de smarald străfulgerară iarăşi de furie.

— Nemernicule! Lasă-mă în pace! strigă ea.

— Ce ai în sacoşă?

Ruth se ridică, nevăzându-i pe cei doi bărbaţi care o aşteptau. Pur şi simplu se aruncă în braţele lui Chris Jones. El o cuprinse.

— *Stop it, lady!* zise el.

Drept răspuns, Ruth Hanevim aplecă capul şi îşi înfipse dinţii în braţul bărbatului. Ţipând de durere, Chris dădu drumul prăzii sale. Imediat Ruth se năpusti spre Subaru. Dar îl văzu pe Milton Brabeck şi se întoarse.

Atunci, ca un copil, alergă spre automitralieră încercând să se

adăpostească înăuntru. Malko o ajunse. Parcă ar fi vrut să scoată o pisică sălbatică din cuşca ei. Fără perucă, cu bluza descheiată, Ruth urla, înjura, scuipa. El reuşi în sfârşit să-i smulgă sacoşa. Atunci, ea se prăbuşi peste fiarele ruginite şi începu să plângă.

Cele două gorile se apropiară de ea. Malko se pregătea să deschidă sacoşa. Scoase o cutie neagră, dreptunghiulară, groasă cât o tabacheră mai mare. În ea erau câteva bomboane. Pe fundul sacoşei, Malko găsi un soi de reflector parabolic din metal argintiu. Era o antenă legată la o altă cutie neagră. Îi venea să chiuie de bucurie, dar Ruth se uita la el năucă. Maşinile circulau pe autostrada Tel Aviv – Ierusalim.

— Îi duceţi emiţătorul acesta lui Zwi Halpern, zise el.

Ea înclină din cap afirmativ. Era terminată.

— V-au dat şi o hârtie. Vă rog să mi-o daţi.

La început, ea nu răspunse. Malko întinse mâna. Ascultătoare, Ruth scotoci prin sacoşă şi îi dădu o hârtie împăturită. El o deschise. Erau scrise coloane întregi de cifre: ore, zile, coordonate. Găsi ceea ce presupuse: datele trecerii noului satelit sovietic pe deasupra Israelului. Fără acest document, nu se putea emite în direcţia lui. La aproximativ două ore, revenea deasupra Israelului şi staţiona cinci sau şase minute. Dacă nu se cunoştea ora acestor treceri stabilite de computerele KGB-ului, era imposibil să se contacteze satelitul. Iar aceste date se puteau obţine o dată cu lansarea satelitului pe orbită…

Ruth Hanevim gâfâia uitându-se fix la Malko. El luă hârtia şi o băgă în buzunar, apoi scoase alta. Aceleaşi coloane de cifre şi de ore. Numai că acestea nu erau bune de nimic.

— Trebuie să vă întâlniţi în clădirea IBM? o întrebă el.

Fata lăsă capul în jos.

— Da.

În spatele lor se opri altă maşină. Malko zări părul grizonat al lui David Cohen.

— De ce aţi făcut asta? o întrebă Malko. Riscaţi să staţi ani de zile la închisoare.

Ochii de smarald se aprinseră din nou.

— Mi-e totuna, răspunse ea. Zwi mi-a promis că în schimbul ajutorului meu vor lăsa toţi hasidimii să plece din Tiflis. Pe toţi aceia care nu pot să trăiască după credinţa lor. Este o cauză dreaptă. Noi iubim pacea. Ar trebui ca toţi hasidimii să trăiască acolo unde doresc. Datorită ajutorului nostru, au şi venit din Rusia douăzeci.

Mereu aceeaşi poveste.

Dispuneau de foarte puţin timp. Dacă Zwi Halpern nu era sigur de ceva, putea să ia contramăsuri. Malko nu putea să nu ia în seamă complicitatea lui Ruth Hanevim. Îi privea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Ruth, începu el. Un refugiat sovietic v-a denunţat. Acum trebuie să ieşiţi din buclucul ăsta.

Ea lăsă capul în pământ. Era încăpăţânată. El insistă:

— Nu aveţi nici un motiv să staţi ani de zile la închisoare. Cred că vă amintiţi de Israel Beer. A murit acolo. Oricum nu mai puteţi face nimic. Shin Beth ştie despre Zwi. Am aflat totul. Chiar dacă nu scoateţi o vorbă, tot va fi arestat... Dimpotrivă, dacă acceptaţi să ne ajutaţi, vă dau cuvântul meu că nu veţi păţi nimic.

Se lăsă o tăcere lungă tulburată numai de vacarmul maşinilor. Apoi, Ruth Hanevim întrebă cu glas abia auzit:

— Ce trebuie să fac?

— Ce v-a spus să faceţi? o întrebă Malko.

— Să ne întâlnim. Foloseşte aparatul, apoi mi-l dă înapoi ca să-l distrug.

— Să-l distrugeţi? întrebă Malko surprins.

— Da, s-a terminat, nu mai vrea să facă nimic, e ultima oară când mai transmite informaţii. O face pentru pacea şi pentru binele Israelului. Toţi hadisimii din Georgia vor primi autorizaţia să plece din Uniunea Sovietică.

Credea cu adevărat ce spune. Malko se întreba până în ce punct Zwi Halpern reuşise să o manipuleze... Oricum, acest lucru nu schimba cu nimic acţiunea.

— Foarte bine, zise el. Vă simţiţi în stare să vă întâlniţi cu el şi să vă comportaţi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic?

Ochii ei verzi se făcură şi mai mari, apoi întrebă:

— Ce vom păţi?

Malko zâmbi.

— Nimic. Pentru moment. Eu îmi voi termina treaba, dumneavoastră veţi pleca la Ierusalim, iar Zwi Halpern îşi va urma destinul. Cred că israelienii nu au chef de scandal. Măcar până vor înceta toate astea. Îi vor cere să demisioneze, doar atât.

O lucire de speranţă trecu prin ochii ei. Se gândi o clipă la vacanţă, la viaţă, la fericire.

— Este adevărat?

— Da, aşa este.

Era aproape adevărat. Rămaseră faţă în faţă. Ruth ridică privirea spre el.

— Sunt de acord.

— Bine, zise Malko, este soluţia cea mai bună. O să vin la *Sheraton* peste o oră să văd ce s-a întâmplat. De acord?

— De acord.

Ea se îndreptă spre Subaru. Botul maşinii era puţin turtit, dar putea să meargă cu ea. Înainte să pornească motorul, Malko alergă şi se aplecă pe geam.

— Spuneţi-i că aţi avut un accident, aşa îşi va explica starea dumneavoastră de nervozitate.

Ea demară fără să spună un cuvânt. Imediat, David Cohen coborî din maşină şi veni în goană către Malko.

*

* *

— Am fost colegi de clasă, zise David Cohen cu o voce gâtuită. Este îngrozitor, de necrezut.

Israelianul avea lacrimi în ochi. Toţi ceilalţi din jurul lui tăceau. Malko plecă privirile jenat. Erau într-o clădire de pe Kaplan în care Shin Beth ocupa al patrulea etaj în întregime. Pe uşă era o plăcuţă cu următoarea inscripţie discretă: *Bureau for Co-ordination and for Scientific Research*.

Gorilele fuseseră izolate în altă încăpere cu o sticlă de whisky şi nişte ziare.

— Oare nu îşi vor da seama că am înlocuit tabelul cu coordonatele trecerii satelitului pe deasupra Israelului? întrebă Malko.

David Cohen clătină din cap.

— Sper că nu. Va crede că s-a întâmplat ceva cu satelitul. De ce, de ce a făcut el aşa ceva? Trebuie neapărat să aflu.

— Poate că nu veţi şti niciodată, observă Malko. Majoritatea agenţilor sovietici o fac pentru un ideal sau pentru că sunt manipulaţi intelectual. Acesta trebuie să fie şi cazul lui. Nu avea nici un motiv să trădeze.

— Ba vom afla, zise David Cohen cu un ton hotărât.

— Ce veţi face?

Israelianul îl privi direct în ochi.

— La Herzliya, la periferia Tel Avivului, deţinem o vilă liniştită pe care o folosim când avem conferinţe importante sau ca să-i găzduim în secret pe oamenii care nu trebuie să stea la hotel. Îl voi convoca pe Zwi Halpern în după-amiaza asta. Şi voi veghea

ca să se ducă. Nu va pleca de acolo până nu vom afla totul despre povestea asta. Unde trebuie să vă întâlniţi cu Ruth Hanevim?

— La *Sheraton*, spuse Malko.

— Duceţi-vă să o luaţi. Vreau să-i confrunt pe amândoi.

— Dar i-am promis că nu o voi amesteca în toată istoria asta dacă ne ajută protestă Malko.

Cohen îl privi cu tristeţe.

— Ştiu. Dar e vorba de securitatea Israelului. Nu ne permitem să fim sentimentali.

Văzând că Malko era nedumerit, Cohen adăugă cu o voce mai caldă:

— Dacă nu vă place, mă duc să o aduc eu. Vă promit că nu o s-o speriem, dar trebuie să o interogăm. Iată adresa la care ne găsiţi. Ea o cunoaşte. Pe curând!

Se vedea clar că vrea să scape de Malko... Acesta îşi luă gorilele şi ieşi. Era obligat să nu-şi ţină promisiunea din raţiuni de stat. Murdară meserie!

Capitolul XX

— *Ken! Ken! Ken!*[33]

Chiar pe mocheta roşie, cu hainele în dezordine, Ruth Hanevim făcea dragoste ca o disperată. Strigătele ei se transformară într-un urlet. Zwi Halpern părea un fier înroşit între coapsele ei. Ruth nu mai ştia nici ce spune.

Încet, încet, durerea ei de nesuportat se preschimbă într-o senzaţie arzătoare şi minunată. Avea impresia că face dragoste pentru ultima oară în viaţa ei. Zwi Halpern slobozi un mârâit răguşit în timp ce se golea în pântecele ei. Ruth urlă. Apoi se prăbuşi într-o parte, cu hainele lipite de piele, cu inima zvâcnindu-i în piept, golită, cu nervii la pământ. Niciodată până acum nu făcuseră dragoste cu atâta violenţă. Nici chiar prima dată. După câtva timp, după ce se uită la ceasul lui masiv, Zwi Halpern se smulse din ea.

— A sosit momentul. Sper să meargă şi de data asta.

Se duse la emiţătorul aşezat direct pe mochetă într-un colţ al camerei. Hârtia cu coordonatele trecerii satelitului era lângă cutia de comandă a antenei parabolice cu un diametru de cincizeci de centimetri, montată pe balcon şi legată cu un cablu. O antenă Poult ar fi fost de ajuns, însă el era prudent. Zwi Halpern se aplecă.

— Revine pe la trei şi cinci minute.

Acum era ora trei fix. Israelianul citi tabelul cu cifre care dădeau înălţimea satelitului deasupra Ecuatorului şi timpul de staţionare, apoi răsuci butoanele de comandă ale cutiei negre. Antena parabolică se aplecă cu un huruit abia perceptibil. Se îndreptase spre locul în care va apărea satelitul. Acum trebuia doar să mai apese o tastă ca să „urmeze” traiectoria satelitului pe deasupra Israelului. Acest lucru dura aproximativ şase minute.

Zwi Halpern se asigură dacă legăturile dintre casetofonul care avea în el caseta înregistrată la o turaţie foarte mare şi emiţător erau bune. Acesta avea o putere de aproximativ şaizeci de waţi şi era branşat la o sursă de curent. Un transformator micuţ transforma cei 220 de volţi în 12 volţi, imprimându-i astfel

[33] Da! (n.a.).

antenei o putere de 15 sau 16 amperi. Era destul de mult ca să capteze satelitul.

Trei şi patru minute. Ruth Hanevim, încă lungită pe mochetă, îşi observa amantul tensionat şi gârbovit. Era pierdută. Nu ştia ce să facă: să-i spună sau să nu-i spună. Îşi reţinea cu greu lacrimile. Cerul era de un albastru fără nici un nor.

Trei şi cinci. Zwi Halpern apăsă butonul casetofonului, transmiţând pe 260 de megahertzi semnalul modulat către satelit ca să-i declanşeze releul. Antena începu să se mişte uşurel de la vest la est. Nimic.

În mod normal, releul satelitului ar fi trebuit să trimită semnalul „K”, liniuţă-punct-liniuţă, în alfabetul Morse, asta însemnând că unda purtătoare trecea.

Apoi, trebuia să pună la viteză mare banda cu informaţiile înregistrate pe un aparat special. Ar fi durat mai puţin de un minut, în loc de o jumătate de oră în mod normal… Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Difuzorul era mut.

Zwi Halpern apăsă din nou butonul pentru semnalul modulat… Acelaşi rezultat. Antena parabolică se deplasa spre est. Israelianul încercă de mai multe ori, pândind cel mai mic semnal printre pârâiturile difuzorului.

Tot nimic. Nu obţinuse legătura cu satelitul. Ori acesta se stricase, ori undele nu ajungeau dintr-un oarecare motiv, încercă până în ultima secundă. Trei şi douăsprezece minute.

Satelitul trecuse deja. Descurajat şi transpirat din cauza nervilor, israelianul lăsă emiţătorul şi consultă tabelul.

— Mai trece abia pe la cinci şi jumătate, zise el cu voce neutră. Nu pot să mai stau.

Luă caseta şi o băgă în buzunar. Era dinamită curată. Se gândise să o ardă imediat după ce transmitea informaţiile. Dar acum, ce trebuia să facă? Nu mai înţelegea nimic. Nu avusese până în prezent necazuri cu acest procedeu. Numai dacă scăderea barometrului nu perturbase condiţiile atmosferice. Cu un VHF, foarte sensibil la aceste schimbări, totul era posibil.

— Trebuie să aduci toate astea mâine când vom încerca din nou. Cam pe la aceeaşi oră. Descurcă-te.

Debranşă rapid toate aparatele, strânse antena parabolică şi puse materialul în sacoşa neagră.

— Ce ai făcut cu pistolul? o întrebă el.

— Nu l-am luat.

Vocea lui Ruth era puţin răguşită, dar calmă. Se ridică. Se

îmbrăţişară. Zwi era nervos.

— Am o şedinţă, zise el, mă grăbesc. Eu plec primul. Pe mâine. *Shalom.*

— *Shalom.*

Ea se uită îndelung la spatele lat care dispărea pe uşă. Închise ochii şi nu se mai gândi la nimic ca să nu înceapă să urle. Când redeschise pleoapele, avea ochii în lacrimi.

*

* *

Portarul de la *Sheraton* întoarse capul după Ruth. Peruca impecabil pieptănată şi ochelarii mari de soare nu o împiedicau pe văduva rabinului să degajeze un magnetism fascinant. Malko o privi apropiindu-se. Era incredibil de dezinvoltă.

Ea se aşeză şi îşi scoase ochelarii. Parcă se dăduse cu negru pe sub ochi, atât era de încercănată. Uimitoarele pupile de smarald erau umede şi strălucitoare.

— A mers bine? o întrebă Malko.

Ea îl cercetă cu privirea.

— Da, dar nu a putut să emită.

El simţea că este tensionată, abrutizată de plăcere, de teamă şi de ruşine. Şi lui îi era ruşine.

— Ruth, am o veste proastă pentru tine.

Ea ridică capul spre el.

— Ce?

Aproape că ţipase.

— Sunt obligat să vă iau cu mine. Cei din Shin Beth vor să vă pună câteva întrebări.

Ea îl fixă cu o privire înnebunită. Aproape că putea să-i audă bătăile inimii.

— Dar mi-aţi promis…

— Ştiu, spuse Malko, dar nu au fost de acord…

Ruth Hanevim rămase înmărmurită. Era pierdută. Malko aştepta. Până la urmă înălţă capul şi zise cu un aer hotărât:

— Presupun că nu am încotro, murmură ea.

Malko o conduse până la maşina lui şi îi arătă adresa.

— Ştiu cum să ajung acolo.

Merseră pe Hayarkon pe malul mării, trecură prin faţa hotelului *Hilton,* apoi o luară spre est pe drumul spre Haifa şi trecură peste râul ce separa Tel Avivul de periferia elegantă de la nord.

Treptat, treptat, peisajul se schimbă. Semăna mai mult cu

sudul Californiei, cu vilele micuţe şi cochete, cu centrele comerciale şi verdeaţa abundentă. Trecură printr-o localitate, apoi Malko zări o tăbliţă pe care scria: *Welcome to Herzliya.*

— La stânga, pe drumul care se afundă în pădure, zise Ruth. E mărginit de o parte şi de alta cu vile.

În oglinda retrovizoare, Malko zări maşina gorilelor care veniseră după el din întâmplare. Încetiniră. Alte două vehicule rulau în faţa lor şi erau destul de greu de depăşit. Deodată, Ruth Hanevim tresări.

— Acolo în faţă este Zwi!

Malko zări un Taunus bej cu un singur om la bord. În urma lui venea un Escort, condus tot de o singură persoană. Era probabil cineva din Shin Beth. Cele patru vehicule rulară astfel vreo trei kilometri, iar vilele începuseră să se rărească. Deodată, Zwi Halpern încetini când ajunse în dreptul unei porţi cu grilaj. Claxonă o dată, iar grilajul se deschise imediat acţionată parcă de un mecanism electronic. Maşina care îl urmărea intră şi ea, apoi Malko, împreună cu gorilele.

Mai multe vehicule staţionau deja lângă peronul din faţa imensei vile construite în mijlocul unui parc. Doi soldaţi stăteau de pază aproape de poarta cu grilaj. Aceasta era reşedinţa secretă a celor din Shin Beth.

Zwi Halpern opri şi coborî din maşină. Purta ochelari de soare şi nu avea nimic pe cap, iar haina era descheiată, lăsând să se vadă cămaşa şi cravata. O forţă incredibilă se degaja din toată fiinţa lui.

Cealaltă maşină se oprise în spatele lui. Bărbatul care o conducea coborî şi se apropie de Zwi Halpern. Malko auzi mai întâi împuşcăturile, apoi braţul întins al străinului care trăgea în şeful statului-major cu un pistol automat.

Zwi Halpern se dădu înapoi ca un boxer care a încasat o grămadă de pumni, încercând să se apere în zadar cu mâinile. Se clătină şi se prăbuşi lângă maşina lui, cu o steluţă însângerată în frunte.

Cei doi soldaţi israelieni săriră imediat cu armele Uzi pregătite. Malko ştiu ce se va întâmpla înainte ca ucigaşul să se întoarcă cu faţa. Alături de el, Ruth Hanevim urlă ca o mâţă căreia i-au furat pisoii.

El sări imediat din maşină şi se pomeni nas în nas cu Abu Djihad, palestinianul. Era alb la faţă, cu buzele strânse, cu toţi muşchii şi fălcile încleştate. Apăsă pe trăgaciul armei, însă

butoiaşul era gol.

Împuşcăturile izbucniră din toate părţile. Soldaţii israelieni şi gorilele trăgeau în acelaşi timp. Abu Djihad tresări ca o marionetă, lovit de mai multe gloanţe odată, apoi căzu cu faţa în jos, plin de sânge. Cei doi soldaţi îşi goliseră încărcătoarele în trupul inert.

Ruth Hanevim se aruncă peste corpul lui Zwi Halpern urlând cât o ţineau plămânii, încercând să ridice capul amantului ei.

Se auziră tropăiturile oamenilor înarmaţi care fugeau în toate părţile. Însă ţipetele de durere ale lui Ruth Hanevim acopereau strigătele în ebraică. Îngenuncheată lângă amantul ei şi ţinându-i capul în mâini, ea urla fără încetare.

Malko simţea gust de cenuşă în gură. Ar fi trebuit să-şi dea seama de la început. Ruşii nu erau sentimentali. Richard Sorge, spionul care le vânduse toate secretele Wehrmachtului, îşi aştepta moartea într-o închisoare din Tokyo, când un conducător al Partidului Comunist i-a făcut o vizită. „Tovarăşe Sorge, i-a zis el, aţi fost decorat cu Ordinul Stalin. Mie mi-a revenit sarcina să vă anunţ că patria este mândră de dumneavoastră.”

Însă a doua zi, îi lăsaseră pe japonezi să-l decapiteze pe Richard Sorge care nu mai putea să le fie de folos…

Acum nici Zwi Halpern nu mai putea fi de folos. Laţul se strânsese.

*

* *

Primul-ministru Menahem Begin urcă cu paşi lenţi la tribuna montată în aer liber, chiar în faţa sicriului acoperit cu un drapel alb cu albastru, îşi puse ochelarii şi desfăcu foaia cu discursul.

În primele rânduri, oficialităţile se aşezară pe scaune. Cimitirul era plin de lume. Erau mulţi militari, dar şi civili. Malko stătea lângă David Cohen. După trăsăturile încordate ale acestuia, îşi dădu seama că abia îşi reţinea lacrimile. Se aplecă la urechea lui.

— Ce era înregistrat pe casetă?

David Cohen se întoarse spre el cu figura răvăşită de suferinţă şi zise:

— Lista aproape completă a agenţilor din Mossad răspândiţi în lumea întreagă. Planul de luptă al Israelului şi alte informaţii strict secrete, pe care nici măcar nu pot să le pomenesc. Tot… Tot… Tot…

Malko se uită în jurul lui. Erau prezenţi toţi generalii şi toţi coloneii. Veniseră cu toţii să-i aducă un ultim omagiu unuia

dintre colegii lor asasinat de un terorist palestinian. Întreaga presă numise acest eveniment: „Unul dintre atentatele cele mai îndrăzneţe de la masacrul de la Lod.”

— Ce s-a întâmplat cu Ruth?

— Am lăsat-o în pace, zise David Cohen cu jumătate de glas. Zwi a manipulat-o. Era ferm convinsă că, în schimbul câtorva informaţii fără prea mare importanţă, va reuşi să-i readucă în Israel pe toţi evreii hasidimi din Georgia. Şi, la urma urmei, era îndrăgostită lulea.

Se făcu linişte. Primul-ministru veni la microfon:

— Protectorul Israelului nu doarme niciodată, ci stă de veghe.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....15
Capitolul III.....27
Capitolul IV.....40
Capitolul V.....47
Capitolul VI.....54
Capitolul VII.....61
Capitolul VIII.....71
Capitolul IX.....83
Capitolul X.....90
Capitolul XI.....101
Capitolul XII.....110
Capitolul XIII.....117
Capitolul XIV.....122
Capitolul XV.....130
Capitolul XVI.....138
Capitolul XVII.....143
Capitolul XVIII.....149
Capitolul XIX.....155
Capitolul XX.....163
Cuprins.....169

Popa scoase de sub sutană mâna dreaptă în care ținea obiect mare și negru. Întinse brațul și ținti. O fracțiune de ndă, Malko zări o gaură neagră într-un obiect ce semăna ava de eșapament a unei motociclete. După aceea, auzi pocnete ușoare. Malko simți două lovituri în piept, ate de o durere cumplită...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Vîză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică

PREȚ 8 000 Lei

ISBN 973-9138-58-6